

Harem

5th Anniversary Edition

Table of Contents

[His Body Preview](#)

[His Mind Preview](#)

[His Heart Preview](#)

[His Soul Preview](#)

His
BODY
HAREM SERIES

VANESSA

HIS BODY 5th ANNIVERSARY EDITION TEASER

Desperate for cash, Martina needed to be a part of Javier del Toro's harem. She was dead set on doing exceptionally well in her audition so that Javier wouldn't notice her lack of experience.

Ang kanyang audition ay naganap nang hindi inaasahan. Still, it was the greatest performance of her life. The only problem was she auditioned for the wrong man. The lucky bastard turned out to be Javier's half-brother, Nanding, who worked as his mechanic.

How Martina hated Nanding. Pakiramdam niya ay ninakaw nito ang

tanging tsansa niyang maresolba ang lahat ng kanyang problema sa pera. Parang bale-wala lang sa lalaki ang mistaken identity issue at nakuha pa nitong ngumisi-ngisi na para bang nakakatuwa ang lahat porke naligayahan ito!

Ano ang gagawin ni Martina kung hindi nawala ang matinding pangangailangan niyang mapabilang sa harem ni Javier? Would she convince Nanding to keep their little secret? What if, hard as she tried, she couldn't resist his body?

CONTENT WARNING:

This book features graphic sex scenes.
It is intended for mature readers
aged 18 and above.

Discretion is strongly advised.

This e-book is exclusively available for purchase through [Whimsical Books Ph](#) for personal use only. If you acquired this copy from a source other than Whimsical Books Ph, please inform us, and we'll reward you for the information.

All rights reserved. No part of this book may be copied, distributed, or transmitted in any form or by any means, including screenshots, without the prior written permission of the author, except for brief quotations used in critical reviews or permitted by copyright law for noncommercial purposes.

This is a work of fiction. All characters and events are either products of the author's imagination or used fictitiously.

Harem 1: His Body

Text Copyright © 2020, 2025 by Vanessa
All rights reserved.

vanessa-writes.com

Distributed by [Whimsical Books Ph](#)
Visit their [Shopee](#) or [TikTok](#) for
printed copies.

Second Digital Edition

CHAPTER 1

I came here to be his whore.

Pilit nilunok ni Martina ang mga luhang nagbabantang tumulo. Naiyakan na niya ang sitwasyon at napag-isipan. She was going to be a rich man's sex worker. Walang masama doon. Sex work is still work, she told herself. At least, she would make money from this. Ano ang pinagkaiba ng gagawin niya sa pagpasok sa isang relasyon? Hindi naman siya pagpapasapahan ng iba't ibang customer at wala

ring masama sa sex work. She had been reading about it this past week, trying to convince herself that this situation was not as bad as it seemed. She would just pretend that Javier was her boyfriend.

Javier, that was the man's name, the man who had women at his disposal twenty-four-seven. Why? Because he could. Ngayon, habang nasa loob ng isang lumang kotse sa tapat ng mansyon ng lalaki ay naitanong niya sa sarili kung ilang babae kaya ang nasa loob.

How many whores did Javier have inside that mansion of lust?

She had to admit, though, she was expecting a gaudy place, one of those mansions with old-fashioned bordello rooms draped in red velvet and

cluttered with tufted furniture. She imagined the rooms carpeted wall-to-wall, dark, and reeking of cigarettes and spilled alcohol. But the gate looked normal. Unexpectedly simple. Gawariyon sa mababang grille na itim at tanaw ang mahabang kalsadang papasok sa loob. Puro shrubs ang magkabilang gilid ng kalsada.

Mayroong speaker box dalawang dipa bago ang gate. Doon tinapat ni Martina ang driver's side ng sasakyan. Muntikan nang kumaskas sa bangketa ang kotse. It had been a very long time since she last drove a car and even then, she only did it for fun. She had never driven a car with the intent of actually getting somewhere. She only did it for the heck of it. Palagi siyang may driver. But now

that she was poor, she needed to drive herself. Isa pa, wala siyang balak may makakita sa kanya, kahit taxi driver pa. No one should know.

May kung anong takot ang sumakmal sa kanyang dibdib. Maisip pa lang niyang malalaman ng lahat na isa siya sa mga babae ni Javier ay nangingilabot na siya. But how would they know? Kahit siya ay hindi alam kung sino si Javier kung hindi pa binanggit ng kanyang kapatid. She had no idea there was a businessman who lived like a king. Apparently, he was the modern version of one. The whole idea sounded preposterous. But here she was.

Pinindot niya ang buton ng speaker box. May nagsalitang lalaki doon, “Pangalan po.”

“This is M-Martina...” Nakagat niya ang labi. She dreaded saying her name. She was getting paranoid, as if the entire world was looking at her, judging her. It was as if they were telling her she was a whore... Because she was going to be one very, very soon.

“Full name po, ma’am,” anang boses.

“M-Martina Bernal.”

“Pasok na po, ma’am. Huminto na lang kayo sa pangalawang gate,” anang tinig.

May second gate pa pala. She guessed that was normal. Kung sakaling mayroong makapasok na kung sino sa hindi kataasang unang gate ay mayroong isa pang harang. She liked the idea that no one could easily see her there... But that meant she couldn't

escape easily as well.

Stop scaring yourself! Ilang ulit na niyang pinagsabihan ang sarili na tigilan ang ganoong pagkatakot dahil wala iyong mararating. Of course, sex work was not the safest because it was illegal, therefore, no protection was offered. Pero kailangan niya ring tandaan na hindi naman ordinaryong sex work ang gagawin niya. Hindi naman siya sasailalim sa management ng isang bugaw, rarampa sa kalsada, at makikipagnegosasyon habang nakadungaw sa bintana ng sasakyan. She was simply going to be one of Javier's women. Ipinaliwanag na sa kanya ng kanyang hipag ang lahat. Javier would take her in as a favor to her brother. Ipinakiusap lang siya ng

kanyang kapatid kay Javier para maging isa sa mga babae ng harem. God, *it can't get any more shameful than this.*

Siya, si Martina Bernal, isang socialite, fashionista, jetsetter, a social media influencer with fifty thousand followers, ipinakiusap ng kapatid para maging isang puta. Shame, shame, shame. Gusto niyang lumubog sa lupa. But there she was, still alive but had nothing. Kung sana mayroong natira sa kanyang pera, magtatago na lang siya. She needed money to survive but she had none, while her brother had to go into hiding because people were looking for him. Kailangan niya itong tulungang makabayad ng utang para makagawa ito ng paraan para sa kanila.

How to get easy money? Be one of

Javier's women.

Hindi niya alam kung bakit kailangan ni Javier ng madaming babae, pero ang sabi ng kanyang sister-in-law, magpasalamat na lang daw siya na nagawan ng paraan ng kuya niyang makapasok siya—na para bang pahirapan pa palang magbenta ng katawan. It was degrading but what other choice did she have?

Binenta ng kapatid niya ang lahat ng kanilang ari-arian. Kung nalaman lang niya, hindi sana niya ito binigyan ng special power of attorney habang naglalagalag siya sa ibang bansa. If it weren't for her credit card miles, she wouldn't have even been able to come home. Kunsabagay, kung nalaman lang niya na ganito ang daratnang

sitwasyon, hindi na siguro siya umuwi. She could have easily disappeared in Europe, but without money, that would have been impossible, too.

Ah, hindi niya alam. Ilang ulit na niyang iniba ang scenario sa isip pero nauuwi at nauuwi sa current problem—she was broke as hell. The Honda Civic she was driving was at least twenty years old. Ni hindi sa kanya ang kotse, kundi pahiram lang ng kapatid ng hipag niya, who only kept it because it was his first big purchase when he was seventeen.

Natanawan na niya ang ikalawang gate. This time, it was taller. Mayroong guard house sa tabi niyon. Isang lalaking naka-polo-barong at may hawak na leash ng canine unit ang nag-

aabang sa kanya. Ibinaba niya ang bintana ng sasakyan. Nanghingi ng ID ang lalaki, saka pinaamoy sa aso ang kanyang sasakyan. Matapos ay yumuko ito at sumilip sa bintana.

“Ma’am, kapag dumiretso kayo, may makikita kayong maliit na building. Hanapin po ninyo do’n si Ma’am Pauline.”

Nagpasalamat siya sa guard at tumuloy na sa loob. Makaraan ang dalawang minutong pagmamaneho ay nakita nga niya ang isang istraktura. It was a beautiful bungalow, European-style. Wala pa siyang nakikitang kahit na ano sa lugar na ito na mukhang brothel. This looked like a sprawling, upscale vacation villa. Malapit din ang lokasyon sa isang popular na leisure

club.

Nag-doorbell siya at bumukas naman ang pintuan ng bungalow. Isang magandang babae ang nagpatuloy sa kanya sa loob. The woman was in her forties. She was wearing a floral dress and a pair of sandals.

“My name is Pauline. This is an NDA for you to sign here, here, and here,” nakangiti nitong sabi, itinuturo ang mga guhit para sa kanyang pirma.

A non-disclosure agreement. Maiksi lang iyon. Binasa niya ang laman ng kasulatan. Sinasabi lang doon na wala siyang kahit na anong dapat ikuwento tungkol sa oras niya sa loob ng villa at kung sino ang mga makikita niya roon. That gave her some comfort. At least she didn't have to worry about being found

out if everyone who entered was required to sign an NDA.

Iyon mismo ang tinanong niya sa babae. “Everyone who comes has to sign this?”

“Yes. You’d have to sign a different one if you pass the second test.”

Kumunot ang noo niya. “Second test?”

“You know, if Javier likes you and decides you can be part of the select group of women living inside the mansion at his behest.”

“Oh.” Hindi niya inaasahan ang sinabi ng babae dahil akala niya ay automatic na siyang kabilang sa roster. Apparently, she had to audition?! What the hell?! Nainsulto siya pero hindi ipinahalata sa babaeng kausap. Pauline

looked educated, kind, and sweet. “May I ask you a question, Pauline? Why does he need so many women and how many are there exactly?”

Tumawa ang babae. “I’m in no position to answer your questions, my dear. You’d have to ask him.”

“Why are women doing this?”

“Why are you?”

Hindi na siya sumagot, kahit gustong sabihin na dahil lang sa gipit na gipit siya. She had to sigh.

Nagsalitang muli si Pauline. “If you have an open mind, I do believe you’ll enjoy it here.”

“The women do?”

“Very much so,” nakangiti nitong sabi.

Hindi makapaniwala si Martina,

kahit pa nga madami siyang nakitang videos ng mga babaeng sugar baby at sex workers na sinasabing enjoy ang mga ito sa trabaho. She was raised to believe that there was no dignity in this kind of work. Pero iyon mismo ang kaisipang kailangan niyang baguhin. Dikta lang iyon ng society. It was merely a social construct. At habang hawak-hawak siya ng mga makalumang paniniwala ay magiging miserable siya. Kailangan niyang sabayan ang makabagong mundo. Nasa mga babae na ngayon ang kapangyarihan. Hawak na ng kababaihan ang sariling dignidad, at hindi na basta na lang sumusunod sa dikta ng iba. Sex work should empower her, instead of making her feel shame. After all, sex was not a

bad thing. It was something that people were supposed to enjoy.

Tumayo na siya matapos pirmahan ang dokumento. “Where do I go now, Pauline?”

“To the mansion, of course. Just keep driving north. You won’t miss it.”

“Thank you.” Naglakad na siya patungo sa pinto.

Bago siya makalabas ay muling nagsalita si Pauline. “He’s a very generous man, Martina. And with the right mindset, this could easily be one of the best and most fulfilling jobs you’ll ever have.”

Tumango siya kahit duda sa sinabi ni Pauline. She had to toughen up and do what needed to be done. Nakasalalay ang lahat sa trabahong ito. Kung may

auditions pala, puwes gagawin niya ang lahat. It's not as if she had any other choice anyway.

HOW DOES ONE *prepare for prearranged sex*? Do sex workers have some kind of strategy or mental pep talk, like athletes?

Martina imagined they needed it more than anyone. Pero ano nga ba ang magandang sabihin sa sarili habang nagpe-prepare mentally? Hindi lang naman siya hihiga roon at maghihintay. She needed to perform. Why the hell would Mr. Big Manly Man pay her if she was just going to lie there like a log?

Iyon mismo ang problema niya—wala siyang masyadong alam sa sex. She wasn't a conservative person, but she'd never really had the opportunity to

explore. Hindi kailanman dumating sa kanya ang punto kung saan ginusto niyang palawakin ang experience sa sex. She was far too busy doing other things. Besides, sex was overrated anyway. Sure, plenty would probably disagree, but it was the truth. She just didn't enjoy it that much.

I just hope I do well, sa isip-isip niya. Hindi pa niya kailanman naranasan ang ganito, iyong kailangang-kailangan niyang pumasa sa isang bagay na ni ayaw niyang gawin! Gusto niyang magsisi na hindi man lang niya naalalang manood ng porn bago pumunta roon. Maybe she should've studied and practiced on her own before coming here. Ngayon niya naiisip na para siyang isang sundalong

sumugod sa giyera nang wala man lang armas. How the hell could she pass the audition? Ni wala siyang special blowjob technique. Ni wala siyang alam na effective sexual position. To make things worse, she hadn't even worked out in a year. Oh, how she disliked going to the gym. Kung hindi lang siya natural na biniyayaan ng magandang katawan, siguradong wala siyang maisusuot na damit sa katamaran mag-workout. She didn't like eating much either, but she enjoyed junk food, especially chips. Strength was going to be a problem. She needed endurance if she wanted to please a man sexually. Paano siya makakapag-perform kung hindi handa ang mga hita niya sa pumping at squats? She would simply have to do it and take

some ibuprofen later. Bahala na.

Ipinarada na niya ang kotse sa parking area malapit sa main house. Malaki ang espasyo at nag-iisa ang kanyang kotse doon. There was probably a garage somewhere. She could imagine it filled with luxury vehicles, but the understated kind. Hindi niya maiwasang isiping hindi si Javier del Toro ang tipong pang-display ng yaman ang dahilan ng pagbili ng properties, kung pagbabasehan niya ang hitsura ng villa. The place seemed like a very wise investment. But then, what did she know about that? Siya nga ay hindi nag-invest kaya wala siyang properties ngayon. Isa pa, contradictory iyon sa idea ng pagkakaroon ng sariling harem.

It was a harem indeed—modern-day, created to satisfy one man's sexual needs.

Nakaramdam siya ng matinding inis sa ideya. So *help me* God. How the hell was she going to perform feeling so annoyed with the man she was supposed to fuck? No, not fuck—please. She was supposed to please Javier. He had to be satisfied enough to choose her for his harem.

If Mom and Dad were alive today, this would've been the death of them.

Gusto niyang mapaluha pero pinilit na huwag isipin ang lahat. Gagawin niya ito, desidido na siya. Para sa kinabukasan niya at ng kapatid, maging ng mga pamangkin. How could she live with herself knowing that she did

absolutely nothing to help her family? Paano na ang mga pamangkin niya? Walang trabaho ang sister-in-law niya kaya sino ang magpapaaral sa mga bata? Just the thought of the children living in poverty made her cry. Hindi niya kaya. She was the sacrificial lamb, and she would accept that if it meant saving her family and securing their future. Wala nang libre sa mundo at ang tanging pambayad niya ay ang kanyang katawan. She should be glad. Not everyone was lucky enough to have anything to sell.

The mansion, like everything else in the villa, was elegant in a quiet, refined way. It looked like a French chateau the color of chalk with a blue roof. Malalaki ang mga bintana niyon. Mayroong

malaki at bukas na terrace sa gitna ng mansyon, sa second storey. Ni hindi alam ni Martina na mayroong ganito kagandang property sa lugar na iyon. The villa was located in Laurel, Batangas. Napakalapit niyon sa Tagaytay kaya nahuhulaan niyang malamig kapag magtatapos at magsisimula ang taon. It was two hours from Manila on a good day, but seemed like a universe away. She could easily imagine herself in Provence on a summer day.

Naglakad na siya patungo sa double doors ng higanteng istraktura, pero bago pa man niya makalampag ang knocker ay bumukas na ang isang dahon ng pinto. Aminado siyang nabigla nang makita ang babaeng

naroon. Alangang-alangan ito sa mansyon. *Shit just got real*, sa isip-isip niya. The woman was probably in her sixties. She had very large breasts. Nakasilip ang nagyayabang nitong cleavage na may wrinkles sa tube top na kulay orange. Ang pang-ibaba nito ay isang mahabang sarong. Napakanipis ng sarong kaya tanaw ang bikini ng babae na kakulay ng tube top nito. Oh, yes, the woman sure looked like a whore, or someone who used to be one. Ang makeup nito ay sumisigaw, nang-aagaw ng atensiyon. Pulang-pula ang mga labi ng babae; makapal ang foundation na mas maputi sa mukha kaysa sa leeg; ang kilay ay iisang guhit lang; at hindi naka-blend ang contouring ng ilong at tila iginuhit lang

doon—hindi sana kailangan dahil matangos naman.

Martina thought the woman was probably pretty when she was young but it seemed she never learned how to properly use makeup. And perfume. Dahil umaalingasaw ito. Nakilala niya ang amoy ng matanda—Chanel No. 5. Martina was sure Coco Chanel would not have liked this at all, since she probably didn't concoct a masterpiece with whores in mind.

You're being too judgy, babala niya sa sarili. Remember, you're a whore now, too. You'd better stop being such a snob. You may look rich, but you're dead broke.

“Good afternoon po,” bati niya sa babae.

Ngumiti ito. “Good afternoon, anak.

Tuloy.”

Tumango siya at sumunod sa babaeng naunang pumasok. Mukhang kilalang-kilala na nito ang mansyon. Martina found herself even more fascinated by how tastefully furnished the place was. Ang unang makikita pagpasok ay isang itim na grand piano sa tabi ng mataas na hadgan. Sa likod niyon ay may glass wall panels. Behind that was a courtyard, and across it was another wing. Hula niya ay nandoon ang silid ng mga babae.

“Ilang taon ka na, anak?” tanong ng babaeng malaki ang hinaharap. She guessed this lady was the madam of the harem. Kailangan pa ba ng isang madam sa ganoong lugar? Martina wanted to ask but now was not the time.

“Twenty-six po.” Alam niyang sa trabahong iyon ay importante ang edad. Batid din niyang hindi na siya “prime specimen” sa edad niyang iyon, pero may laban siya. Her body hadn’t changed much since she was eighteen. She still looked just as fresh. She was blessed with good genes.

“Ako nga pala si Nelia. Ang tawag sa akin dito, ‘Mommy Nel.’ Kung sakaling isa ka sa magiging anak-anakan ko, ‘yan din ang itatawag mo sa akin. Magkakasundo tayo basta’t susunod ka sa habilin ko. Ayoko ng malikot ang kamay, tsismosa, maarte. At ‘wag na ‘wag kang pipitas ng bulaklak sa rose garden ko dahil diyan tayo mag-aaway. Halika, sumama ka sa akin.”

Naglakad sila patungo sa courtyard.

Madaming halaman doon at sa dulo, sa bahaging hindi tanaw mula sa foyer, ay mayroong mga lounging chair. Nakapuwesto ang tatlong babae na busy sa sunbathing.

They were all nude.

“Ano nga pala ang pangalan mo, anak...?” Natigilan si Mommy Nel, siguro ay napansin ang kanyang reaksiyon sa mga babaeng nakahubad. “Naninibago ka?”

“Martina po ang pangalan ko. Hindi naman po ako masyadong naninibago, konti lang.” Normal ang hubad na sunbathers sa Europe, pero ang makita ang mga babaeng hubad sa lugar na iyon ay nagsabi sa kanyang hindi guniguni ang lahat ng ito. This was real. Far too real.

“Kailangan mong masanay kung gusto mong tumagal dito. Madami ka pang makikitang hindi mo inaasahan.”

“Naiintindihan ko po, Mommy Nel... Puwede ko bang itanong kung... kung kasali po kayo?”

Natigilan ito, saka bilang tumawa. “Bruha kang bata ka. Nakakatuwa naman na naisip mong kasali pa ako. Nakakakilabot na ideya. Para ko nang anak ang mga ‘yan, lalo na si Javier.”

Madami pa siyang gustong itanong pero nakatawid na sila sa courtyard at pumasok sa kabilang bahagi ng gusali. The living area was fit for royalty. Mayroong mataas na hagdan sa magkabilang panig niyon na akala niya ay tatahakin nila dahil sa second floor daw sila pupunta. Pero sa halip ay

nagtungo sila sa likod ng isa, kung saan mayroong maliit na elevator.

“May rayuma na ako. Pinasadya ni Javier ito para daw hindi na ako mahirapan.”

Hindi alam ni Martina kung ano ang iisipin. Was she supposed to feel relieved that there seemed to be some goodness in Javier? Pero bakit niya iisipin na wala in the first place? So the man had some serious sexual appetite, did that mean that he was a bad person? Of course not. She had to remind herself that sex was not a bad thing. Ang importante ay mayroong consent ang mga babae.

Nang makarating sa ikalawang palapag ay nagpunta sila sa isang silid. Binuksan iyon ni Mommy Nel. Isang

babaeng maganda ang naroon. She was wearing a pair of shorts and a black shirt.

“Iiwan ko na siya rito, Kate. Martina, ito si Kate. Siya na ang bahala sa ‘yo.”

“Hello there, fresh meat,” ani Kate, nakangisi.

CHAPTER 2

Mayroong gumapang na kung anong kilabot sa katawan ni Martina. “Fresh meat,” that sounded too inhuman. Isa na siyang karne ngayon, sariwa sa paningin ng mga karneng matagal nang paninda. Or maybe she was overthinking. She really needed to stop doing that.

Naisip niya, baka ang kailangan niya ay isang kaibigan, gaano man ka-temporary. Maybe this Kate could teach her a few tricks. Iyon ang kailangan

niya para sa nalalapit na “audition.”

Hindi pa man siya nakakapagsalita ay bumukas nang muli ang pinto at isa pang babae ang pumasok. It was a completely naked woman, tattooed like a rock star. Undercut ang gupit ng babae, makapal ang makeup.

Ngumiti ito sa kanya. “Demi,” pakilala nito sa sarili, walang pagkailang.

“M-Martina,” she stuttered, accepting her hand. Sino ang hindi kakabahan makakita ng isang hubad na babae at parang bale-wala lang dito?

Demi had a full-sleeve tattoo. Kalahati ng likuran nito ay mayroon ding tinta, maging ang tagiliran. She was beautiful. Hindi man malaki ang dibdib nito ay napakaganda ng hubog

ng katawan, athletic. Bagay na bagay din dito ang disenyo ng balat, kahit pa nga nagbigay iyon ng impresyon na wild ito.

“Why the hell are you naked?” tanong ni Kate kay Demi, nakataas ang isang kilay. “Can’t you see, we have a newbie here? Are you trying to scare her off? Are you not aware you look scary?”

Tumawa si Demi. “You scared of me, Kate?”

Kate giggled and kissed Demi full on the mouth. Parang ang dalawa lang ang tao sa silid nang magsimulang uminit ang halikan ng dalawa. It was obvious that the two had a relationship, a loving kind. There was tenderness in the way they looked at each other. Hindi alam ni

Martina kung ano ang magiging reaksiyon. Kung may relasyon ang dalawang babae ay bakit puwede sa lugar na iyon? Hindi ba iyon ipinagbabawal ni Javier? Shouldn't the girls work for only one person? Shouldn't the girls service only one man? Sa mga totoong harem noong unang panahon, iisa lang naman ang hari at ang bantay pa nga ng mga babae ay eunuch, hindi ba? Men who had been castrated to ensure nothing inappropriate could ever happen, if she remembered correctly.

But then, now that she thought about it, she could say for sure that the women in harems probably had secret love affairs with each other. Like these two. Ang tanong siguro ay kung bakit hindi

itinago ng dalawa sa kanya. Bigla tuloy siyang nag-alala na baka dahil sa tingin ng mga ito ay hindi siya papasa.

“Listen,” aniya. “Is this allowed here? If not, I’m not gonna tell anyone, I promise.” Lalo niyang nadama ang desperasyon. She really needed that job.

Nagkatinginan ang dalawang babae, saka tumawa. Tumingin sa kanya si Kate. “Allowed? You think we’re robots. Awww, how innocent. I used to be like her, honey. Look, my old self.”

Ang lakas ng tawa ni Demi. Parang hindi ito hubu’t hubad. “We’re free to do whatever we like. We’re free to leave when we want after each contract.”

“Contract?”

“Quarterly or semi-annual, your choice. We can’t leave during that time.

For health reasons. But Javier understands that there are so many of us here that he can't possibly take care of all our sexual needs. So we do that ourselves. Strictly no outsiders allowed."

"If so then will he trust me to let me audition?" tanong niya tuloy.

"Don't be silly. Of course he won't trust you right away. But don't worry—you'll get tested. Once the results are in, then your audition begins. Normally, I take the newbies to the clinic and give them a tour, but I'm horny, so I'll have someone else do it. That okay with you, dear?"

"O-Of course." Nabibigla pa rin si Martina sa pagkadirekta ni Kate. Pumuwesto ang babae sa counter ng

malaking tokador, nakapatong ang pang-upo sa gilid noon para lang kumuha ng suporta habang nagte-text.

Demi playfully positioned herself between Kate's thighs and began to move slowly, clearly wanting Kate to feel her pussy. It was sensual in a way that caught Martina off guard.

“You're so wet, my darling,” sambit ni Kate. Parang nalimot na siya ng dalawang babae.

Magkakasunod ang naging paglunok ni Martina. She was getting more and more uncomfortable, and it wasn't because she didn't like being there. In fact, she was curious to see the two please each other. She wanted to learn.

She hadn't expected to be turned on by this, but the way they moved—the

wet sounds of mouth on skin, the soft moans, the slow roll of hips—made her nipples tighten and her pussy grow wet. She couldn't look away. She didn't even want to move so she wouldn't distract them in any way. She just wanted to watch.

Demi's breasts were perky, not particularly full, her nipples taut and pink. The canvas that was her skin was beautifully inked with New School art of dolls and flowers. Kate leaned in and sucked on her nipples, one after the other, while gripping Demi's hips and pulling her tighter, pressing her bare pussy hard against her thigh as she guided the motion with steady control.

Noon bumukas ang pintuan. Isang babae ang naroon. She was gorgeous as

well and looked familiar. Ilang sandali bago niya naalala kung sino ito, isang beauty queen. Runner-up ito sa kompetisyon sa ibang bansa a few years ago. Wow, this was getting more and more interesting.

“Hello. My name is Sheena,” pakilala ng babae, inilahad ang kamay sa kanya, saka binalingan ang dalawang babaeng naghahalikan na ngayon. “Are you animals, the two of you? Geez. Please, Martina, follow me.”

Tumawa ang dalawang babae, kumaway sa kanya habang may malditang ngisi sa mga labi. Sumama na siya kay Sheena na nagpaliwang.

“Pasensiya ka na sa dalawang ‘yon. They’ve been working together for ages, but they only just figured out they’re in

love. Now they're all over each other."

Tumango siya. "I'm surprised that's allowed here."

Tumawa ito. "Javier is a very progressive thinker. Besides, he can never offer what those two get from each other."

Nabigla si Martina sa narinig. "You mean sexual satisfaction? Then how come he has so many women if he can't satisfy any of them?"

Humalakhak si Sheena. "You silly girl. I meant love. Javier doesn't... you know." Nawala ang ngiti nito, bumuntong-hininga.

"He doesn't what?" aniya.

"He doesn't... I don't know. I guess he doesn't really... know how to love romantically, at least. I think. I don't

know. I'm being silly." Ngumiti si Sheena, kahit halatang pilit. It was as if what she said pained her, but she was trying to hide it.

Martina realized at that moment that the woman had feelings for Javier. Naisip niya rin agad na hindi siya dapat mauwi sa ganoong sitwasyon. Ngayon pa lang ay kailangan na niyang isipin na bawal siyang ma-in love sa isang lalaking kailangan lang niyang serbisyuhan. Falling in love with a man who maintained a harem wasn't going to help her at all.

"How old is he anyway?"

"Javier? Old enough to get married but refuses to do so."

"Why?"

Itinaas ng babae ang mga balikat nito.

“He’s a mystery. Why would any man like him, who can have any woman he likes, have a place like this?”

“How many women work here?”

“It depends on the quarter. Last quarter of the year, kadalasan kakaunti lang ang mga babae dito. Actually, iilan lang ang nag-stay kapag December. The girls need to be with their families so they leave. Some come back by January, some don’t. I’ve been here ten years. It’s always the same. There are usually twenty or so women.”

Nagsimula siyang makaramdam ng inis kay Javier. “How can he even satisfy that many?”

“He always, always satisfies, my dear. Always.” Bumuntong-hininga ang babae. “That man is a myth. One of the

girls used to say he wasn't even human. She swore he was an incubus."

Napakunot ang noo ni Martina. "Like a sex demon?"

Humalakhak si Sheena habang patuloy sila sa paglalakad sa isang pasilyo. Lumiko ang babae at narating nila ang hagdan sa likod ng wing. Bumaba na sila.

"Yes, an incubus. It's known for insatiable lust and unmatched skill in bed. They say women who sleep with it die from the sheer intensity. Wala pa namang namamatay sa amin so far." Humagikgik ito.

Hindi alam ni Martina kung maniniwala sa gustong palabasin ni Sheena. Parang hindi makatotohanan. Base sa nalalaman niya sa sex, parang

imposible na mayroong isang lalaking kayang magpaligaya ng ganoon kadaming babae. Her ex couldn't even satisfy her in bed. Ni hindi niya ma-imagine kung dalawa o tatlo, paano pa ang twenty? There wouldn't be enough penis to go around for everyone. One penis to rule them all? Parang *The Lord of the Rings*. She wanted to laugh at the idea. Naisip niya na in love na in love lang siguro itong si Sheena kay Javier kaya nai-imagine bilang isang sex god ang lalaki. Nobody could be that good in bed.

“Here's the clinic.” Binuksan ng babae ang pintuan. Sa loob ay may isa pang babae na ipinakilala sa kanya bilang medical technician.

“This place has everything,” komento

niya. Except for dignity, she thought.

IT'S A DAMNED RESORT, sa isip-isip ni Martina habang nasa loob ng spa. She had checked out her room earlier and then headed here. Sheena called it a “hammam,” a Turkish or Moroccan-style spa or bathhouse. It was luxurious. Napakalaki niyon at mayroong sections. Ang gitna ay isang communal space na may octagonal marble fountain. That was where people lay down to have their skin scrubbed hard for a fresher feel and improved circulation. The place was immaculate. It smelled of incense—smoky, woodsy, musky. The domed ceiling resembled those in old Turkish bathhouses.

Mayroong sampung individual hot baths at isang malaki na madami ang puwedeng umokupa. Kasama rin sa pasilidad ang traditional sauna. May bukod ding massage room, dry steam room, sensory isolation capsules, at iba pa. Sa locker room kanina, ang sabi ng attendant ay pindutin lang daw niya ang button caller kung kailangan niya ng masahe o anomang spa service.

Hindi maiwasang isipin ni Martina na kung sakaling matapos ang hilig ni Javier sa mga babae, napakabilis nitong magagawang resort ang villa. That was probably the best spa in the whole country and it's private. Sino ba namang baliw ang maglalagay ng ganoon kalaking pasilidad sa bahay ng mga ito, kahit mansyon pa iyon?

Martina stripped naked and slipped into one of the individual baths. Wala siyang pag-aalinlangang maghubad sa ganoong lugar. It felt only natural. Sana lang ay ganoon pa rin ang maramdaman niya kapag kailangan na niyang maghubad sa harap ni Javier.

Binalikan niya sa isip ang hitsura ng lalaki na nakita sa isang picture sa internet. He seemed handsome. The man had almost no photo online. Ang tagal niyang hinanap ang isang picture na iyon at hindi pa masasabing malinaw. It was frustrating that a man as rich as Javier seemed to be very private. But she figured that worked to her advantage. Isa iyong karagdagang assurance na hindi kakalat ang balita tungkol sa kanya. Pero kailangan niya

pa ring mag-ingat. She wasn't going to put any location on her social media. Kailangan din na humanap siya ng anggulo kung kukuha ng picture, hindi puwedeng makilala ng kahit na sino ang background.

She sighed, thinking that sex with Javier was probably not going to be horrible. She was kind of excited, to be honest. Mayroong kung anong hatid na pananabik ang kaalamang magkakaroon siya ng isang taboo experience. She guessed the thrill came from the fact that Javier was practically a stranger. It also seemed so wild that she was going to be a whore. His whore. It was filthy. It was dangerous. Like something out of a sexual fantasy.

She had to look deep into her desires.

Ito na ang tamang panahon para ilabas ang kanyang mga pagnanasang baka hindi lumabas noon dahil walang dahilan. It was time for her to explore her sexuality, those images her brain played like a movie when she was touching herself. She had never really paid attention to them. Malinaw sa isip niyang mayroong hangganan ang pantasya sa katotohanan. But now, there seemed to be no boundaries anymore. The thought alone was oh so forbidden. Lahat ng ipinagbabawal ay nakakatuksa.

Ipinikit niya ang mga mata at muling inalala ang picture ni Javier. The man seemed very tall in the photo. Hindi man iyon masyadong malinaw at hindi rin nakaharap ang lalaki, sapat na para

makita niyang guwapo ito. Or at the very least, hindi pangit. Nothing would shatter all her illusions faster than finding out the man she was going to sleep with was ugly as hell.

Siguro, kung tutuusin ay makakahanap naman siya ng isang sugar daddy, pero maisip pa lang niya na magiging isang matandang politiko iyon ay hindi na niya kaya. Besides, she didn't know any pimp at the Batasang Pambansa, although she'd heard rumors about talent managers moonlighting as one. Hindi lang niya sigurado kung totoo ang mga tsismis. At kung gusto niyang alamin ay kailangan niyang kausapin ang mga tsismosa niyang kilala. The types who loved gossiping around and knew the shadiest

people. Sa totoo lang, madaming ganoon sa circle niya. At ayaw niyang kausapin ang mga ganoong klaseng tao dahil siguradong makakuha man siya ng isang mayamang sugar daddy, masisira naman ang kanyang reputasyon. She planned to go back to her old life after this. That wouldn't happen if the world found out about her "side hustle."

Nasira ang wild mood niya nang maalala kung magkano ang kailangan niyang pera. She doubted she could return to the life she once had, but she'd do her best to save face. Magsisimula iyon sa pagbili ng sariling bahay at kotse. She needed a place to stay, one that was big enough for her and her brother's family. Hindi niya alam kung

paano makikisama sa pamilya ng kapatid. She had to learn to live with them. Noon lang niya iyon gagawin dahil hindi niya kailanman kinailangang makisama sa mga ito na mayroong sariling bahay, tulad niya. Pero ngayong nawala na sa kanila ang lahat, kailangan nilang mag-adjust.

Pero hindi lang iyon ang problema, kundi ang pambayad sa utang ng kapatid niya. It was not a lot, to be fair; only five million pesos now that her designer bags paid for most of it. Maliit na halaga, kung tutuusin, pero ngayong naghirap na sila, parang bundok ang kailangan niyang tawirin para lang makuha iyon. Gusto niyang maiyak dahil wala na siyang bag na signature. Kinailangan niyang ipagkatiwala sa

sister-in-law ang natirang mga gamit niya dahil nga kailangan niyang pasukin ang “trabaho” kay Javier.

Lord, please make things better.

Ni hindi niya alam kung tamang manalangin dahil ang pagbuti ng sitwasyon ay nangangahulugang papasa siya sa audition ni Javier para makapag-cash advance. *Think about that later. Right now, just focus on doing well. What matters is that Kuya vouched for him. And he never would have if he wasn't confident the guy was solid.*

Kailangan niyang isiping ganoon nga dahil kung hindi ay lumalabas na ibinugaw siya ng sariling kapatid sa isang taong ni hindi nito kilala nang husto. Kahit naman palpak ang kuya niya sa ibang pagkakataon, sigurado

niyang hindi siya nito ipapahamak. He said he had known Javier for a long time.

Ang huling pag-uusap nila sa phone ay saglit lang at sinabi nito, “Martina, this is the best I can do—introduce you to Javier. I’ve known him for years. I only found out about the harem by accident. It’s not something people talk about. Anyway, this is all I have to offer. I tried to shield you from our mess, but I failed. I’ve got nothing left to give. You can stay with my wife, eat whatever we have, if you don’t want to go through with this. It’s your call.”

How could she possibly stay with her sister-in-law and the kids? Kasama ng mga ito sa bahay ang dalawang kapatid ng hipag niya na parehong may pamilya

na. It was not a big house, but it was bigger than most. Middle class ang mga ito. Pero paano siya pipisan sa mga taong ni hindi niya ka-close? Ano ang sasabihin sa kanya ng pamilya ng hipag niya? Ni wala siyang magiging silid sa bahay na iyon dahil tatlong pamilya na ang nakatira. Doon din siya tutuloy sa silid ng hipag niya at mga bata. Kaya ano ba ang pagpipilian niyang gawin kundi ituloy ang trabahong ito?

Hindi rin niya magawang mangutang sa mga kakilala niya dahil una, wala siyang ibabayad. Pangalawa, mapapahiya lang siya kapag pinaliwanag niya kung bakit kailangan niya ng pera. So far, nobody knew about her financial troubles. Kapag nalaman ng mga ito, magiging social pariah na

siya.

She decided to stop thinking about her situation. She enjoyed her bath. She would enjoy her time in this place. Sa ngayon ay maghihintay pa siya ng resulta ng tests. This was very professional. She was oddly content. Hindi niya masasabi ang ganoon kung papatol siya sa kung sinong sugar daddy na malamang ay may kung sino-sino ring sugar babies. Here, in this harem, she was sure that everyone was safe, including Javier himself.

CHAPTER 3

Naalimpungatan si Martina. Ni hindi niya namalayang nakalma siyang maigi ng tubig at nakaidlip. She was awoken by whispers. Lumingon siya sa pinagmumulan ng mga bulong at nakita ang dalawang babaeng walang saplot. The two were about five meters away from her. Dahil nasa tagong bahagi siya ng bath, hindi siya nakikita ng mga ito. Isang bath ang nakapagitan sa kanila. The lights were dim and she was submerged in water, only her head

was above it. Pero sa palagay niya, kahit nakabalandra pa siya ay hindi na mapapansin ng dalawa. They seemed to be so into each other, kissing the way only lovers do. Iba ang mga ito kina Kate at Demi. These two both had fair, ink-free skin and very long hair.

Nang maghiwalay ang labi ng dalawa ay parehong naupo sa marble tile, nakalublob ang mga paa sa bath, nakatalikod sa kanya. Hindi alam ni Martina kung ano ang tamang gawin sa ganoong sitwasyon. Should she introduce herself? Kung hindi man ay tatayo na ba siya at aalis?

Somehow, she couldn't move. She wanted to hear what they would talk about. Who were they, and what was their story?

“Kakausapin mo ba si Javier?” tanong ng babaeng itim na itim ang tuwid na buhok.

“Hindi ko alam, Tessa. Ano sa tingin mo?” sagot ng babaeng alun-alon ang mahabang buhok na kakulay ng sa mais.

“Hindi siya papayag, alam mo na ‘yan, Sabrina.”

Bumuntong-hininga si Sabrina. “Ano’ng gagawin ko? Kailangan ako ng anak ko. Kailangan ko namang magtrabaho dito. Malaki naman itong villa, may quarters din sa dulo. Sana pumayag siyang dalhin ko dito si Chester.”

“Wala namang masamang magtanong pero ‘wag kang aasa at ‘wag sasama ang loob mo kung hindi siya

pumayag. Parang nahuhulaan ko na kung ano ang sasabihin no'n sa 'yo— 'This is not a place for children, Sabrina.'”

Bumuntong-hininga ulit si Sabrina. “Malamang. Pero kung ipapaliwanag ko sa kanya ang sitwasyon, baka naman pumayag siya. You know he can be very kind.”

“He’s very hard to read sometimes.”

“You think he’d ever settle down?”

“Knock on wood. Ayokong mawalan ng trabaho.”

Sabay nagkatawanan ang dalawang babae.

Martina didn’t know how to react. How could these two talk about Javier this way? Like he was almost a friend... and yet also a strict boss? Parang

napakakomplikado pala ang relasyon ng mga babae ng harem kay Javier. He was a friend, a boss, a lover as well. Hindi ba nagtatanong ang mga ito kung bakit ganoon ang lalaki? Siya nga na bagong dating pa lang ay nagtataka na. How could anyone live a life like that? Bakit kailangan pa nito ng ganoong lugar?

But who was she to judge? Hayun nga siya at gustong-gustong pumasa sa audition.

Naghahagikgikan pa rin ang dalawang babae nang marahang inilapit nito Tessa ang sarili kay Sabrina. Naglapat ang labi ng mga ito. Mayamaya ay itinaas ni Sabrina ang talampakan mula sa tubig, patungo sa pasimano. There was fire in her face

when Tessa looked at her pussy before grabbing her breast. Lalo nang hindi nakagalaw si Martina. Tulad kanina kina Kate at Demi, may nagsasabi sa kanyang huwag tumingin sa napakapribadong tagpo, pero natulala siya. There was something beyond beautiful about seeing two women pleasuring each other. Maybe because they knew each other's bodies so well, they knew exactly where to touch.

There was a heat that formed between Martina's legs. She couldn't tear her gaze away from the two women. Humiga si Sabrina sa marmol na sahig, itinaas ang tuhod, halatang komportableng ilantad ang katawan.

Tessa knew exactly what to do, it seemed. She lowered herself between

Sabrina's thighs. Martina could see everything. Side view ng dalawa ang nakikita niya. Umarko ang katawan ni Sabrina habang abala si Tessa sa pagtikim dito.

“Baby, you're so good,” halinghing nito. Her wild, unrestrained moans followed and rose above the quiet drip and hum of the spa. It seemed each stroke of Tessa's tongue pulled louder cries from Sabrina's open mouth. Martina felt it stir something deep and undeniable inside her.

Sabrina propped an elbow against the floor, her other hand gripping Tessa's hair, tugging at it as Tessa ate her out. Sabrina's moans were getting louder, rougher.

“I want your fingers, baby,” she

gasped.

Tessa lifted her hand and pressed them to Sabrina's lips.

"You want them inside you?" she murmured. "Then taste."

Sabrina moaned and leaned up, taking them into her mouth, sucking slow and deep. When she let go with a gasp, Tessa brought the same fingers to her own mouth and licked them clean, eyes locked on Sabrina's face.

She brought her hand down and slid the fingers into Sabrina's pussy.

"Want two or three, baby?" she murmured, her hand slipping back between Sabrina's legs.

Martina could only guess what happened next from the way Sabrina grabbed Tessa's arm and pulled it

toward her, rough and desperate. Her thighs tensed, her back arched, and she let out a filthy cry that echoed up to the domed ceiling.

“Fuck, yes, yes!” she said, arching her back.

Noon napatingin sa gawi ni Martina ang babae at mukhang nabigla. Saglit lang, at parang bale-wala nang muli ang kanyang presensiya. In fact, the woman looked thrilled to find out she was being watched. Like she wanted to be. Nanatili itong nakatingin sa kanya nang hawakan ang dibdib. She grabbed her breast and massaged it slowly, eyes locked on Martina’s, her other hand still tangled in Tessa’s hair.

“I’m gonna come,” she moaned, looking down at Tessa, then back at

Martina, like she wanted her to see everything. The sound she let out was wild, raw, and shameless.

Martina's chest tightened, her breath shallow, until Sabrina purred, "Did you enjoy the show, kitten?"

Hindi niya alam kung ano ang sasabihin, lalo na nang makitang parehong nakatingin sa kanya ang dalawang babae. Sex was indeed a bit too familiar to them, she guessed, that they didn't care anymore. But Martina did. Tumayo siya, kahit nahiyang bigla sa kanyang kahubaran.

"I'm sorry. I didn't mean to... to..." aniya, nakatakip ang kamay sa dibdib.

"Didn't mean to watch?" dugtong ni Tessa, nakangiti. "Bago ka?"

Tumango siya. "I'm sorry. I really

am.”

“We’d invite you to join us but I’m sure Javier would like to be first,” patuloy ni Tessa.

Hindi alam ni Martina kung ano ang isasagot. Tumango na lang siya, saka nagmamadaling naglakad palayo. Huli na bago niya na-realize na nagkamali siya ng pinuntahan. Hindi iyon ang palabas sa spa. Pero baka sakaling may labasan din doon. Hindi na siya makabalik ngayon sa pinagmulan. She was sure the two weren’t done pleasuring each other. And yes, dammit, she wanted to watch. She wanted to see everything. But she wasn’t bold enough to go back.

She was horny as hell now. Wet and aching, desperate to be touched.

Watching something she wasn't supposed to only made her want it more. Tumuloy na siya sa ibang bahagi ng spa. May nakita siyang pintuan na mayroong gintong plate na signage: Tanks. Itinulak niya ang pintuan at tumambad sa kanya ang isang silid na malamlam din ang liwanag. Mayroong dalawang malalaking capsules doon, mukhang mga itlog na nakahiga. Sensory deprivation tanks. Walang nakikita at naririnig sa loob noon, nakalutang lang sa maligamgam na tubig ang nasa loob. Naisip niyang magtago na lang muna sa silid. Maybe she could give it fifteen minutes before going back.

She looked around the room. Mayroon ding bath doon, sa kabilang

bahagi ng silid. She guessed she could use that one.

Bago pa siya makahanap ng pupuwestuhan ay bumukas na ang pod na parang kabibe. A naked man rose from what looked like blue crystal waters, the illusion cast by the dim lights of the room and the soft glow inside the tank. And what a man, Martina thought. It was Javier, she was sure of it.

God, what a magnificent beast.

PAKIRAMDAM ni Martina ay sasabog ang kanyang dibdib sa lakas ng tibok ng kanyang puso. Dumaan sa isip niya ang tanong kung bakit kailangan pa ng isang lalaking tulad ni Javier ang mga babae na binabayaran nito, kung sa

tingin niya ay hindi nito kailangang gumastos ni singko para makakuha ng babaeng willing and able.

To say the man belonged on Mount Olympus wouldn't be an exaggeration. It was clear he spent serious time in the gym. A body like that took work, discipline, training, and consistency. How the hell he managed to stay that ripped, keep a harem satisfied, and make enough money to maintain a villa, plus who knew how many other properties, was beyond Martina.

“H-Hello,” sambit niya, nagbaba ng tingin. She couldn't look at the man, all naked like that! Although... she wanted to. God, what was happening to her? Even in her wildest imagination, she had never dreamed she'd want to stare

at a man's penis—ever. But how could she not? Agaw-atensiyon iyon sa kanyang harapan. It wasn't even erect, and still, it looked... different. Different in a good way.

“Hi,” anang lalaki. She could tell he was smiling, but she couldn't bring herself to look up at his face. She felt too uncomfortable.

Hindi niya alam kung bakit parang walang kabagay-bagay sa lintik na ito na nakalantad sa kanya ang buong kaharian. There was his kingdom's dragon, asleep. She wondered what it would look like awake.

Oh, stop, whore! Ano ba namang thought 'yan? Seryoso, 'yan ang laman ng utak mo? Kung anong hitsura ng ano niya kapag erect? The hell is wrong with you?

She didn't know. But she sure as hell knew what she wanted to see standing at attention.

Bago pa kung ano-ano ang maisip niya ay bahagya siyang umatras. Paraan niya iyon para iparating ditong okay lang sa kanya kung lalabas na ito sa tangke. Not that he needed her permission anyway. Siya ang biglang nagpunta sa lugar na iyon at ngayon ay hindi makaalis. Mas awkward kung aalis siya, kahit iyon siguro ang gagawin niya kung hindi ito si Javier.

But he was the main reason why she was there. Inaabatan nga niya na magkakilala sila. Hindi sa ganitong pagkakataon, pero bakit pa nga ba niya hihintayin ang lahat kung doon din naman sila mauwi? Who was she

kidding? If he found her to his liking, she'd spend time with him. Hindi naman din barya ang ika-cash advance niya sa lalaki kaya kalokohang asahan niyang saglit lang ang kanilang magiging pagsasama. Would her curiosity be satisfied? She didn't know. But she was eager to find out. She wanted to see his thing come alive. And as if on cue, there it was, slowly rising.

Gusto niyang isipin na siya ang dahilan noon, kahit sa isang banda ay nagtataka siya kung paanong ang kanyang kahubaran ay puwede pang makaapaketo sa isang lalaking sa isang pitik lang ay mag-uunahan na ang mga babaeng lumapit. It was a good sign, wasn't it? That he was sexually attracted to her. She had always been confident in

how she looked, but she knew the competition in the harem was going to be tough. Wala pa siyang nakikitang babaeng hindi maganda sa lugar na iyon.

Inisip ni Martina kung ano ang magandang approach sa lalaki. Kailangan ba niyang maghintay sa gagawin nito o mas gusto nitong kumilos siya agad? Alin ang mas magbibigay sa kanya ng magandang chance para pumasa sa audition? Maybe her audition had already started.

Sabihing moderno siyang babae ay hindi niya alam kung paano harapin ang ganitong sitwasyon. She guessed she would just have to wing it. All she could do now was seduce the man and make him choose her for his harem.

This was her chance to prove she was worth it.

Muli niyang tiningnan ang lalaki.
“I’m Martina.”

“Kumusta? Pasensiya na,” anito, mukhang hindi naman talaga nanghihingi ng pasensiya, bahagyang itinuro ang nabubuhay na bahagi ng katawan.

“Do you want me to do something about... that?” she dared to offer. Dumaan sa isip niya na hindi pa siya expert sa pagpapaligaya ng lalaki pero nandoon na siya. Alangan namang magpaalam muna siya saglit para mag-seminar? Besides, she was so turned on that she hoped the nymphomaniac in her would make up in eagerness for what she lacked in experience.

Kumunot ang noo ng lalaki, pinagmasdan siya, matagal, sa puntong bahagya na siyang nailang. Mayroon bang protocol na hindi niya nasunod? Bakit parang nagtataka ito sa sinabi niya? Ah, of course, her test results hadn't come back yet, but she was clean. She was a hundred percent sure of it. Pero hindi niya masisisi ang lalaki kung nagdududa ito. Sa panahon ngayon ay kailangan nitong makasiguro.

“I’m sorry. I just thought I could help you with that. It’s your choice, of course, whether you want my help or not,” aniya, bahagyang napahiya, kasabay ng inis na itinagong pilit. Bakit siya maiinis kung naniniguro lang ang lalaki? She was being irrational. Kailangan niyang tandaan na hindi na

siya isang prinsesa na palaging center of the universe. She had always been spoiled. Even men indulged her. She used to think it was because she was a princess. Born one, in fact. Iyon ang palaging sinasabi noon sa kanya ng ama—na siya ang nag-iisa nitong prinsesa.

Princess whore now.

Kailangan niyang tanggapin agad ang katotohanang hindi siya susuyuin ni Javier; hindi ito mag-iingat ng pananalita pagdating sa kanya; at lalong hindi ito magpapanggap na wala itong duda sa kanyang medical record. Hindi iyon isang insulto, kundi normal protocol. She should be happy about that because it would benefit her.

“Gusto mo ‘kong tulungan?” tanong

ng lalaki, bahagyang ngumiti, parang naaliw sa sinabi niya. It was almost as if he found her cute.

Was it because she dared to offer “help?” Hindi niya pa alam ang tamang pakikitungo sa lalaki. Hindi pa siya nao-orient doon. Baka mayroon ding protocol. Baka may ayaw sa isang babae si Javier. He should get whatever he wanted, of course, since he was paying for it. Baka hindi magandang ideya ang ginawa niyang ito. But she was already there. This wasn’t a game for teenagers. It involved bodily fluids and hardcore sex. The last thing she wanted was to be seen as “cute.” Pang-GP ang cute, XXX ang sitwasyon.

Nagpalit siya ng strategy. “You can try me out. Let me know whatever you

like.”

Napatango ang lalaki, parang bumilib sa sinabi niya kahit may bahagya pa ring ngiti sa mga labi. “Talaga ba?”

Suddenly, Martina wanted to scream at the asshole. Bakit parang pinagtatawanan nito ang effort niyang maging seductive? What the hell was so funny?! Hindi iyon ang inaasahan niyang reaksiyon ng isang lalaking kaharap niya habang wala siyang saplot sa katawan at nag-aalok ng “happy ending!” What the hell was wrong with him?!

Pinigil niya ang sariling mainis. Walang lugar para doon sa ngayon. Pero ano ang tama niyang gawin? Her pride told her to walk away from this arrogant bastard, but she needed him.

Kailangan niyang marinig na sabihin ng lalaki na pasado siya para... para maging puta nito. Oh, god!

“Talaga,” aniya. It took a few seconds for her brain to function. Naisip niya na kung ang inaalala ng lalaki ay ang clean bill of health niya, may mga bagay naman silang puwedeng gawin nang hindi kailangan niyon. Nilapitan niya ito. She smiled at him. Ipinatong niya ang magkabilang kamay sa mga balikat nito. She made sure that his now fully erect penis would rub against her thigh.

Hindi lang niya inasahan na magkakaroon iyon ng matinding epekto sa kanya. She got aroused as well, feeling his hard cock against her skin. Just that split-second touch of skin made her feel hot and wild.

“Tell me what you want me to do,” sambit niya, inilapat ang dibdib sa lalaki. The peaks of her breasts were hard.

“Sigurado ka ba?” tanong ng lalaki.

“Of course. Tell me what you want me to do. I’m yours. I’ll do anything you want. Anything at all,” she whispered. Handa siyang tuparin ang lahat ng pantasya ng lalaki, kung meron pang natitirang hindi pa nito nagagawa kasama ang iba.

“Sinabi mo ‘yan, ah?”

Bahagya siyang nagtaka sa reaksiyon nitong parang nanunudyo, kasabay ng paniniguro, dahilan para siya magtaka nang bahagya dahil ito ang hari sa lugar na iyon. He could do whatever the hell he pleased. Pero tumango siya. Maybe

he was testing her. Maybe he was pretending to be someone she wouldn't normally submit to. Baka fantasy or kink nito. Puwes, tutuparin niya, tulad ng kanyang pangako.

“I'm yours. Touch me. Mold me into anything you want. I'm your clay,” malamyos ang tinig na sambit niya.

He kissed her gently at first, like a man unsure if he had the right, then deeper, as if the taste of her made him forget why he ever questioned it. Dumulas sa kanyang likod ang kamay nito, hinapit siya palapit hanggang sa maglapat ang kanilang mga katawan. Bumuka ang kanyang mga labi para dito, at sa loob ng ilang sandali ay wala nang naging mahalaga kundi ang init na nabuo sa pagitan nila.

She moaned into his mouth as the kiss deepened, his tongue moving over hers with a hunger that made her rub her thighs together, trying to ease the throb between her legs. His hands moved higher, cupping her breasts, thumbs grazing her already taut nipples.

“Oh, god...” she breathed, the sound barely more than a whimper.

Tila binigyan siya nito ng pagkakataong makalma ang init ng kanyang katawan, pagkatapos ay lumublob sila sa bath. Umaabot ang maligamgam na tubig sa ilalim ng kanyang dibdib ganoong nakatayo sila.

Muling nagtagpo ang kanilang mga labi. He was so good at making her melt with nothing but his kiss. His hands

traced her curves as his lips wandered to her neck, licking the droplets along her throat and collarbone, his breath hot against her skin. Then he bent slightly and took one breast between his lips. She gasped as heat closed over her nipple, a moan slipping out before she could stop it. His tongue moved in slow circles, then flicked the tip before giving it a gentle bite that made her jolt.

Napakapit siya nang mahigpit sa mga balikat nito. Oh, god. She was burning.

He moved to the other breast, worshiping her with the same care. Every soft suck and firm lick sent heat spiraling down her spine. Muli niyang naipagdikit ang mga hita para pigilan ang bugso sa pagitan ng mga iyon.

And then, he gripped her waist.

Napakadali nitong naitaas siya sa marmol na pasimano para iupo doon. She gasped at the contrast—the chill of the stone on her skin and the heat pulsing between her thighs.

Lalo itong lumapit, abot sa ibaba ng dibdib ang tubig. Hindi niya alam kung mas gustong madama ang anomang gagawin nito sa kanya o dadamhin ang balikat nito, ang dibdib. God, he was so damned hot.

His hands slid up her inner thighs. Mababaw ang kanyang paghinga habang pinagmamasdan itong bumaba ang tingin sa pagitan ng kanyang mga hita. Marahan at maingat ang bawat paggalaw nito. His thumbs reached the crease of her pussy. Then he parted her gently, exposing her to the warm air and

his hungry eyes.

Napaigtad siya sa sensasyon at pananabik. He looked up at her again, his expression dark, reverent, almost ruined by want.

Then he leaned in.

His face disappeared between her legs.

Itinukod niya ang mga palad sa likuran, pinabayaan ang lalaking gawin ang anomang gusto nito. Her body was his. And he took her, tongue moving over her pussy in slow circles, finding her clit with ease. He sucked, just once, just right, and her legs jerked in response.

“Oh, baby,” she moaned.

His tongue flattened, dragging slowly through her slit before circling her clit

again, this time more firmly. He teased the swollen nub with the tip, alternating between flicks and steady pressure that had her legs quivering. Heat built deep in her belly.

She felt it building, crawling up her spine in pulses she couldn't contain. Her hands clenched on the edge of the marble, desperate for something to anchor her.

He groaned into her, as if he could taste every drop of her need.

Then he did it again. And again. Slow, perfect strokes that pushed her right to the edge, then pulled her back down just before she could break. She wanted to beg. She nearly did.

But he had all the control. And he was using it.

How many “oh gods” had she gasped by now? She didn’t know. She wasn’t even sure she could still speak.

Only when she was panting, shaking, her clit throbbing, did his hand shift.

Then came his fingers. One, then two, sliding inside her, curling just right. His mouth never stopped. His tongue licked and pressed and teased, chasing her orgasm like a man starved. Every flick of his tongue, every thrust of his fingers, pulled her further apart—until there was nothing left but desire.

Her hips rocked forward, pussy clenching hard as pleasure surged through her. It was too much, too fast, too good.

“Oh, my god!” she cried out, twisting, gasping, coming hard as the orgasm

tore through her. Her body trembled as the last waves of pleasure ebbed away, leaving her breathless and limp on the marble.

Umahon ang lalaki sa pool, saka inabot sa kanya ang kamay na agad niyang tinanggap kahit halos wala sa sarili.

“Halika...” Pinisil ng lalaki ang kanyang palad at naglakad sila patungo sa shower area. Isinuot nito sa kanya ang isang robe, saka nagsuot din niyon. Muli nitong hinawakan ang kanyang kamay. Natungo sila sa ikalawang entrance/exit ng buong bathhouse. May isang unipormadong tauhan doon na mabilis nilang nilagpasan nang hindi sila napapansin dahil busy sa cellphone.

Naglakad sila sa hallway. Sumasabay

lang siya sa lalaki, handang sundin ang lahat ng gusto nito. She was excited. And terrified. She didn't know if she could be a good lover, but she was going to try her best. Tingnan lang niya kung makakangiti pa rin ang lalaki pagkatapos ng plano niyang gawin dito.

God, she had to be braver, a lot more daring. Kailangan din na hindi bibigay ang kanyang panga. She wanted to giggle at the thought. Kung alam lang ng lalaki ang mga naiisip niya, malamang na sabihin nitong ang lakas ng loob niyang mag-volunteer, hindi naman pala matibay ang kanyang panga.

“May nakakatawa ba?” tanong nito, nakatingin sa kanya, napansin ang kanyang pangiti.

She blushed. “Oh, nothing. I was just thinking I should’ve warmed up my jaw earlier.” She bit her lower lip naughtily.

“Maldita.”

Napahagikgik siya.

Nasa tapat na sila ng isang pinto. Binuksan iyon ng lalaki. Isa iyong malaking silid. Tumuloy na sila sa loob. Hinubad nito ang robe. His erection was still there, even prouder than before. The man was well-endowed. Mas nakikita niya ngayon ang lahat sa liwanag. He was a spectacular masterpiece. Many would kill to have that body. But even more would kill to have that huge cock between those muscular thighs.

She wondered how many hours he spent working out. Makikita sa mga

kamay nito ang bakas ng isang taong madaming oras na inilalaan doon. She had expected Javier to have softer lines, something more refined, but this was rougher, heavier, more traditionally masculine. And it turned her on even more.

Earlier, she imagined him as a James Bond type—a polished, rich businessman surrounded by Bond-girl types in his harem. Sophisticated. Worldly. But Javier seemed so... within reach, down-to-earth.

And now his cock is giving me a really big welcome.

She'd never wanted to lick a cock so badly in her life.

CHAPTER 4

“Sigurado ka ba?”

Gusto nang magtaka ni Martina kung bakit kailangang itanong na naman iyon ni Javier. Hayun na nga siya, hindi ba? She was literally ready—nothing under the robe, already wet and aching. Pero naalala niyang baka nga isa iyong kink dito—ang magpanggap na hindi ito ang hari ng harem. Baka gusto nitong mag-roleplay sila. Game siya, siyempre.

Gagawin niya ang lahat para sa lalaki.

She needed him. Besides, doing him would be an adventure, she was sure. Already, she was getting wet again. Her exes would be so jealous. She had never felt this hot for any man before. She once read in a magazine that two of the most common female fantasies were having sex with a stranger and being treated like a whore. Tonight, she was going to experience both. No wonder she was already close to dripping.

“Tell me what you want me to do, hon,” she whispered, letting her fingers gently trace his chest.

The man sucked in a breath, a silent confession of how aroused he was. Napangiti siya. Patuloy ang mapanuksong paglapat ng kanyang mga daliri sa balat ng lalaki, mula sa

dibdib pababa sa tiyan nito. His abs were perfect.

“Ang gusto ko...” bulong ng lalaki, marahang ibinaba ang kanyang kamay sa pagitan ng mga hita nito. “Dito. Okay lang ba?”

Martina wanted to laugh. Was he really the Javier del Toro? He was so cute! Malayo iyon sa una niyang naisip na Javier na authoritative. There was no other way to picture a man with his own harem but that. Ano pa ba ang iisipin niya sa isang lalaking dahil kayang magkaroon ng sariling buffet ng kababaihan ay ginawa nga? But she'd been wrong about him. He seemed like an average Joe. Higit pa roon, mukhang napaka-gentleman nito.

She had to admit she was prepared for

the worst. Hindi rin niya itatanggi na iyon talaga ang una niyang inasahang ugali ng lalaki dahil na rin sa harem nito. Of course, she'd met her share of self-entitled men. There were plenty. And the richer they were, the worse they got. But Javier respected a woman's boundaries. Hindi ito tulad ng iba na dinner lang ang binili, akala ay may karapatan na sa katawan ng babae. Si Javier na binibili ang kanyang katawan ay nagtatanong pa kung okay lang sa kanya ang mga gusto nitong gawin.

What a class act. Hindi lang niya inaasahan.

“Of course, it's okay. Are you ready to have some fun?”

Bahagya itong ngumisi. “Kaya mo ba

‘kong dalhin sa langit?’”

Natawa si Martina dahil halatang nagbibiro ang lalaki. Kasabay noon, na-fascinate siya sa paraan nito ng pagsasalita. He was an everyman, the kind of guy anyone could talk to. Definitely not one of those old-rich snobs. That brought her a strange sense of comfort and security. Siguro ay mas matutulungan siya ng lalaki kung ganoon ito, hindi mapagmataas. He seemed like someone who'd help anyone who needed it.

But first, she needed to suck his cock.

Gusto niyang matawa sa naisip. Napansin nito ang kanyang pagngiti dahil kumunot ang noo nito, saka nagtanong, “Masagwa bang pakinggan?”

“What?” aniya, natatawa pa rin. Why was he acting like this was all very awkward to him? Maybe she should remind him that he had a harem. In all seriousness, not a lot of men could pull that off. So why did he behave like she was the first woman he’d ever tried talking dirty to? Was that even dirty talk? Not really. Just a little naughty, a little playful, and something not every guy could manage without sounding ridiculous.

Hindi niya ma-imagine ang mga salitang iyon na lalabas sa bibig ng isang lalaking dapat ay sigurado ang bawat salita. But then again, it was her first time meeting him. It felt nice that she was this comfortable around him. She had braced herself for a tall wall she’d

have to climb. Instead, what she found was a soft bed, already waiting for her to mount.

She almost giggled. Hell yeah, she was going to mount him.

“Pinagtatawanan mo naman yata ako,” anito, ngumiti. “Kung alisin kaya natin ‘yang pilyang ngiti diyan sa labi mo?”

“How are you planning to do that?”

“Ganito...”

MARTINA WAS speechless. Bukod sa mahirap magsalita kung mayroong mga labing nakalapat sa mga labi niya ay hindi nawala ang pagkabigla niya kay Javier. Nagugulat pa rin siya sa husay humalik ng lalaki. Ano nga ba ang inaasahan niyang magiging halik ng

isang Javier del Toro? Hindi niya alam, pero siguradong hindi ganito. The kind that weakened the knees and made the spine tingle. Parang gustong tumingkayad ng dulo ng kanyang mga paa at malunod sa mga labi ng lalaki. Surely, this wasn't how he kissed all his women. If this was how he did it, then they'd all probably fallen in love with him by now.

This kiss wasn't as heated as the last, this was tender. Affectionate. And she was loving every second. She hadn't realized how much she'd longed for a kiss like this. Hinahagilap niya sa isip kung kailan siya huling nahagkan sa ganitong paraan. Probably never.

“Oh, god...” sambit niya nang maghiwalay ang mga labi nila. Parang

hindi siya makapayag. Inilapit niya ang mga labi dito. “I want more.”

Agad siya nitong pinagbigyan. This time, his kiss was deeper, hotter. Sumabay sa pag-iinit ng halik ang katawan ni Martina. Kahit sa likod ng isip ay alam niya ang pakay ng pagpunta sa mansyon, sa mga sandaling iyon ay parang hindi na naging mahalaga pa. Hindi na siya naka-focus sa performance. To hell with it. The original plan was quickly abandoned and replaced by fire. Wild, consuming fire.

Martina wondered where the hell this heat inside of her had been all her life. Maybe she was a pervert after all, only discovering this kind of lust when the man in her bed was a stranger. Hindi na

mahalaga pa ang mga dahilan. What mattered now were his lips and his cock.

Nang maghiwalay ang kanilang mga labi ay sinamantala niya iyon para ilapat ang mga labi sa leeg nito. It was almost as if the warmth of his skin was seeping through hers. She slid her palms down his body, from his chest to his abdomen. He was a thing of beauty, one she'd gladly please. She was eager to do it. She was eager to suck him off.

The feeling was somehow familiar to her. But every time she felt like this before, she ended up disappointed. It always turned out to be a useless buildup of passion from physical attraction and flirtation, because the ending was always just one person

reaching climax. And that person was never her.

Umaasa siyang hindi ito magiging tulad ng mga nakaraang insidente. May pakiramdam siyang magiging maligaya siya. Pero ano pa ba ang irereklamong niya kung nag-come na siya kanina?

Slowly, she moved her tongue from his neck to his chest. She drew circles across his skin with her tongue, her hands trailing lightly down his body as she knelt in front of him. His erect cock stood tall and proud. Like the man, it was a thing of beauty. She knew many men would sell their soul to the devil to have his girth and length. It was probably seven inches.

Come on, seven? That has to be at least eight. He could be in porn.

Her curiosity got the better of her. She extended her middle finger and thumb to measure him. Napatingin siya sa lalaki nang bigla itong tumawa nang malakas. Napahiya siya. What the hell was she thinking? Kung may tape measure siyang dala, malamang inilabas pa niya.

“Kailangan mo ba ng ruler?” tanong ng lalaki, nakangisi.

Napairap siya. “I was just curious!”

“Baka kulangin ang haba ng mga daliri mo. Sa braso mo sukatin.” Nakangisi pa rin ang loko, halatang nagbibiro na natatawa sa kanya.

She knew she was red in the face. Nag-iinit ang kanyang buong mukha. “Shut up or I won’t suck this.”

Umakto itong nag-zipper ng bibig,

nakangiti pa rin. Umirap siyang muli rito. She wrapped her fingers around his cock, met his eyes, then slowly lowered her head to take him into her mouth.

His smile disappeared. He sucked in a sharp breath, one hand drifting to her hair, fingers sliding through as if to guide her, encourage her. He was thick and long, too much for her to take in fully without gagging. But she remembered reading somewhere that men loved it when a woman tried. So she did. Carefully. Eagerly. Letting him feel just how badly she wanted to please him. Wala pa siya sa kalahati ay alam na niyang hindi niya kakayanin.

Tumingin siya sa lalaki. Bigla itong ngumisi. “Dahan-dahan at baka

mabulunan ka.”

She immediately jerked up to remove the big penis inside her mouth. “Oh, you bastard!”

Tumawa ito, saka hinawakan ang kanyang braso. “Ikaw naman, hindi ka na mabiro.”

“You’re making fun of me! I was trying my best there!” Napigil ni Martina ang sarili bago pa mai-reveal na hindi siya ganoon kabatikan pagdating sa ganoong bagay. She was a pro in taking selfies and finding the perfect hashtag, but she was a novice in cock sucking... And he doesn’t have to know that, you moron, she reminded herself. Naisip niyang hindi pa huli ang lahat. She could still show him she was a great performer. “I’m sorry. It’s just

that I haven't seen any cock quite like yours, honey."

"Talaga?"

"Yes. Now sit yourself down the bed and let me pleasure you." Bahagya niyang itinulak ang lalaki. Umatras ito, nakangiti. Muli niya itong itinulak hanggang sa makarating na sila sa kama. The man sat on the foot of the bed and she kneeled once again to give him the best blowjob ever.

"Hindi mo kailangang gawin ang hindi mo kaya," sabi ng lalaki.

She looked at him, feeling ashamed. Of course, the man knew exactly what she was trying to do earlier. Hindi niya alam kung matutuwa o mapapahiya o lalong gagalingan. She had to remember that he was grading her. He

was rating her performance. This was a test. Her test. And his words were calculated, like trick questions meant to see if she truly understood what was expected of her.

So yes, she might not try to deep throat the bastard, because that would make her choke for sure, but she was going to make him forget everything. How exactly she'd do that, she had no idea yet. Ang alam lang niya ay gagalingan niya.

And so, she resumed what she started.

To make up for her normal gag reflex, she stroked and sucked his cock at the same time. And she began enjoying it. Hearing him moan made giving him pleasure feel even better. She kept

going, swirling her tongue as far as it would go. If there were an Olympic event for cock sucking, she was sure she'd place.

God, she could feel herself getting so wet she wanted to get right up and ride him. She was sure he would slide right in and fill her. Her pussy was aching for attention, but at the same time, she wanted to keep making love to that cock with her mouth.

It was then that she felt his hand wrap around her wrist. Napatingin siya sa mukha ng lalaki. God, he was gorgeous—somehow even more so now than earlier. How was that possible? Did dick size actually affect how hot someone looked? Maybe. But she didn't dwell on it. Not when he was looking at

her like he was ready to take her right then and there.

Hinigit siya nang bahagya ng lalaki. She stood up and straddled him, his cock pressing against her slick pussy. The feel of bare skin against bare skin made her shiver. It was so raw, so real. They were both wild and desperate. She rested her arms on his shoulders, then leaned in and kissed him, open-mouthed and hungry, tasting the need they both barely held back.

Oh, god, he was unbelievable, kissing her passionately, delicately, like he wanted to savor her lips. It was almost as if he had never kissed countless pairs of lips before or if he had, hers was the most special. She had never felt this kind of connection with anyone, like

they were breathing the same air, like their pulses moved in sync. And she knew soon, their bodies would be one.

Inilapat ng lalaki ang kamay sa tagiliran niya, saka marahang humiga sa kama at pumihit kasama siya. Now he was on top of her, his cock brushing just below her belly button, teasing her with its heat and weight.

“I want you now,” she said. And only after saying it did she realize it was too soon. Nasaan ang “greatest performance of her life” kung saglit pa lang niya itong napapaligaya? But for heaven’s sake, how much longer could she control her desire to be fucked? She had no idea. Ang alam lang niya, pipigilan niya iyon hangga’t kaya niya. She always thought it was unfortunate

when a man finished too quickly, cutting his partner's pleasure short before it even reached a satisfying peak. She definitely didn't want Javier to think the same of her. Kung ire-rate nito ang kanyang performance, baka maging one-star lang dahil natapos agad hindi pa man ito naliligayahan nang husto. Why the hell was it so hard to remember that this was just a performance? Kahit nasisiyahan siya nang higit sa inaasahan, kailangan niyang tandaan: ang boss ang dapat masiyahan.

But it seemed the man had other plans, because when she tried to stroke his cock, he stopped her. Muli nitong hinagkan ang kanyang mga labi, saka dahan-dahang ginawaran ng halik ang

kanyang balat. His lips moved down her neck.

God, how she wished they could just get it on already, before she died of shame from how wet she was. She could swear it was starting to drip onto the sheets. Was that even normal? Nagsimula siyang ma-conscious. Kaya dapat na magsimula na sila, bago siya magkalat doon. The last thing she wanted was a visible pool of her own arousal.

The man's lips were now on her breast. She desperately wanted to check what was going on between her legs. It felt like she'd unconsciously peed. Shame! Ano na lang ang iisipin ng lalaki?

“May problema?”

Napatingin siya rito. Nakakunot ang noo ng lalaki. Martina was surprised that he even noticed. She thought most men hardly noticed anything when their penis was hard. Pero kailangan pa ba niyang magtaka na alam agad ni Javier na may problema siya? He was obviously not a selfish lover.

“Oh, nothing.” Ngumiti siya at hinaplos ang pisngi nito.

“Sabihin mo sa ‘kin.”

“It’s nothing, really.”

Pinagmasdan siya nito saglit, saka nagpatuloy sa ginagawa kanina. He sucked one nipple into his mouth while teasing the other with his fingers. She gasped, clutching his shoulders as heat shot down her spine. And damn her body for overreacting. Her pussy was

soaked, throbbing, aching to be filled. She could feel the slickness pooling between her thighs, warm and humiliatingly obvious. Again, she wished the wetness wouldn't soak through the sheets. Or show. But the fucking bedsheet was light blue. Sigurado niyang kapag nabasa iyon ay kitang-kita.

“Ano'ng problema?” tanong muli ng lalaki. Kunot na kunot na ang noo nito.

Napalunok si Martina. “N-Nothing.”

“Sabihin mo sa 'kin. Wala kang dapat alalahanin,” masuyong sabi nito, walang iritasyon, walang inis. “May mali ba akong ginagawa?”

Oh, god, this was taking a bad turn. Paano niya mapapayagang isipin ng lalaki na ito ang may kasalanan? “It's

embarrassing. I'm just really self-conscious."

"Saan?" Mukhang nabigla ito. "Hindi mo ba alam kung gaano ka kaganda?"

Mukhang alam ng maldita sa pagitan ng hita niya dahil agad iyong sumang-ayon. She got even wetter. "I'm wetting the bed... I swear to God, that isn't pee. Oh, god, this is very embarrassing..." Kung puwede lang niyang itakip ang kamay sa mukha ay ginawa na niya. Nag-iwas siya ng tingin sa lalaki, nakagat ang labi.

Wala siyang narinig na anomang reaksiyon kaya napatingin siya sa mukha nito. Nakatingin ang lalaki sa ibaba ng kanyang katawan—between her legs, to be exact. Agad niya itong hinawakan sa baba para ibaling sa

kanya ang tingin. “You’re embarrassing me even more!”

Umalog ang mga balikat nito sa pagtawa. She wondered how it was even possible for shoulders to be sexy. It had to be a curse, to be a walking sex symbol. Everything about this man beckoned a woman to look... and lust.

Pilyo ang mga mata nito nang magtanong. “Bakit kailangan mong ikahiya ang isang bagay na nakakapagpasaya sa akin?”

“Oh, shut up,” she said, exasperated. She didn’t even bother getting up to check—she already had a feeling there was a wet stain.

She gasped when his finger brushed over her clit, tracing gentle circles that made her hips twitch. He rubbed her

there, teasing her swollen nub, pressing just enough to make her whimper. Her breath hitched, and then she moaned rather loudly as his finger finally slipped inside her.

This was insane. She was already close to coming.

Ikinulong niya ang mukha ng lalaki sa kanyang mga kamay. “I swear, this has never happened before. I’ll do better next time. I promise... But I think if we go on, I’d... you know... I’d get there rather quickly.”

Bigla itong humalakhak, saka siya hinagkan sa mga labi. Nang maghiwalay sila ay sinabi nito, “Ngayon lang ako nakarinig ng mga ganyang klaseng pangako. Tutuparin mo ang mga ‘yan, ah?”

“Of course.”

Muli itong tumawa. Martina didn't know if she should feel insulted or happy that at least she was making him laugh. Hindi na naging mahalaga, dahil nagpatuloy na ang lalaki sa paghalik sa kanyang katawan. His warm mouth returned to her breast, tongue flicking at the tip before sucking gently.

She decided to let go of all her inhibitions. It was hard not to. She focused on enjoying the ride, telling herself the second round would be better for him—she was going to make sure of it.

Now, Javier's hands gripped her sides, as his lips blazed a scorching path down her belly. Her knees bent instinctively as he spread her open,

exposing every inch of her for him to taste.

And then his tongue was on her clit, a scorching, wet lap that sent white-hot pleasure through her. She cried out at the contact, her hips jerking up to meet him. His fingers spread her open wider, making room as his tongue worked her clit in wet, slick circles.

She could feel every stroke, every flick of his tongue, the relentless pressure winding her tighter and tighter. When his finger pushed inside her, she gasped at the thick, delicious stretch of it while his tongue never paused its hungry strokes. The combination was decadent. Her clit pulsed under his tongue, her body clenching around his finger as he teased and tormented her with

precision.

Each stroke of his tongue, each thrust of his finger pushed her closer to the edge, her breath coming in broken gasps as the tension twisted low in her belly, tighter and tighter until she came.

“Oh, my god!” Her moan was guttural, drawn out, a primal sound ripped from her throat.

Javier settled his weight above her, his broad body a heavy, welcome pressure. She could feel the heat radiating off him, his skin practically burning against hers. He lifted slightly, as he stared down at her. Her gaze dropped to where his cock, thick and hard, nudged at her entrance.

The sight of it, pink and veined and pulsing with need, sent a fresh rush of

wetness between her legs. Beneath the lingering thrum of her orgasms, her nerve endings flickered back to life, every touch, every breath, sending sparks through her system. And then he was pushing inside her, one inch at a time.

She gasped as she parted around him, overwhelmed by the delicious stretch as he filled her with his thick length.

“Oh, god...” The words slipped out on a breathy sigh as she watched his cock disappear inside her. He was so deep, so thick. She’d never felt so full, so gloriously stuffed.

Wet sounds filled the air as he began to move, his slick shaft sliding in and out with agonizing slowness. Kontrolado ang bawat galaw nito,

sinasabi sa kanya kung gaano nito kasaulado ang kakayahan ng sariling katawan. Itinaas nito ang kanyang mga hita para matupi ang kanyang tuhod at lalo siyang malantad dito. She saw every ripple of his muscles, the way his abs clenched with each thrust. He moved with a masterful, unhurried rhythm, ensuring every plunge was a total possession. Then his pace quickened, each movement rougher, more intense.

She kept her eyes on his face, watching the pleasure wash over his features—the tightness of his jaw, the strain in his neck, the tension in his arms as he fucked her harder, deeper, faster. It was all because of her. That knowledge alone sent her spiraling. To

be the reason for that hunger, that need—god, it made her wild.

Filthy moans rolled off her lips. She couldn't stop them if she tried. The sensations were too much, too sharp, too intense.

And then came his final thrust, deep, brutal, perfect, and Martina broke apart. She came with a force that shook her knees as pleasure ripped through her again, harder, messier than before.

This. This was what sex was supposed to be. No pretense, no rules, just bodies and need and the truth that apparently, she had no problem being fucked by a gorgeous stranger with a massive cock. So long as it felt like this.

CHAPTER 5

Martina woke up with a start. Isang tinig ng babae ang narinig niya at hindi iyon agad rumehistro sa isip niya. Nang tumingin ay nakita niya si Sheena. Nakakunot ang noo nito. Agad niyang dinaklot ang blanket nang madamang nakalantad ang kanyang katawan sa babaeng bihis na bihis. Lumingon siya sa tabi. Javier was no longer there.

“Where’s...?”

“Where’s what?” Kunot na kunot pa rin ang noo ni Sheena.

“Javier.”

“Hindi siya makakabalik agad. He just called about an hour ago.”

Nabigla siya. “So he left? For?”

“Frankfurt. Why?”

It would’ve been nice if he at least said goodbye. Wala siyang idea kung anong oras na. Her body felt sore. She blushed at the memory of what she’d done. Halos hindi siya makapaniwala na nag-iiba na naman ang pakiramdam niya maalala pa lang ang nangyari. When would she have another chance to see that man and do that once more? Suddenly, something felt off between her legs—a strange emptiness. Like it was aching to be filled. Pleading for it.

“Oh, n-nothing.”

“What have you been doing? Sinabi

lang sa akin ng cleaner na may tao raw dito. Have you been playing with your pack? And why here? Why not in your room?”

“Pack? What pack?”

“You don’t have one yet? Poor girl. You must’ve seen some action and needed a release. Happens to most newbies. You’ll get used to it. Now get dressed and meet me in the lobby. Fifteen minutes.”

Tumango na lang si Martina kahit hindi masyadong naiintindihan ang pangyayari. Nagmamadali na siyang bumangon nang makalabas ng silid si Sheena. Tumuloy siya sa banyo at mabilisang naligo. She didn’t have time to dry her hair. Malayo ang lobby. Ilang minuto bago siya makarating doon.

Ayaw niyang maghintay si Sheena. Ayaw niyang masabi ng kahit na sinong babae roon na bago pa lang siya ay may attitude na.

Nagkandatakbo siya sa hallway, basa ang buhok, suot ang isang dress, wala ni anomang makeup sa mukha. She had great skin anyway. Nang makarating sa lobby ay nakita niya si Sheena, kausap ang isang unipormadong maid. Ngumiti ang babae, ipinakilala siya sa kasambahay na agad bumati sa kanya.

This felt surreal. It was almost as if everything about that place was normal. Kahit ang kasambahay ay kaswal ang pakitungo sa kanila. Nagkuwento pa ito habang naglalalakad sila patungo sa left wing ng mansyon. It almost felt like they weren't whores.

The amount of respect the maid showed them said a lot about whoever was in charge.

“You run this place?” tanong niya kay Sheena nang magpaalam na ang maid.

“I do, with a two other women. I think you’ve met them, Mommy Nel and Pauline.”

“But you’re one of us, right? I mean...”
Ano nga ba ang tamang itawag sa kanila? Ano ba ang term na hindi offensive gamitin para sa mga tulad nila? Gusto niyang makibagay pero ayaw din niyang mamuhay sa isang pretend world, kung iyon pala ang sistema sa lugar na iyon. Not that she wanted to be disrespected. Of course not. No sex worker should be. She just wanted to keep it real. Gusto lang

niyang ituring iyon bilang isang trabaho, walang ilusyon sa kung ano iyon talaga.

She didn't want to be like Mommy Nel, or Sheena even. Sheena was a very beautiful woman but the crow's feet at the sides of her eyes gave away her age. Malinaw kay Martina na kahit wala siyang masamang opinyon sa babae ay ayaw niyang tumanda sa lugar na iyon. Not even if she was going to be an administrator.

“Yes,” anito, biglang naging mariin ang tinig.

Hindi naintindihan ni Martina ang pagbabago ng tono ng babae. Nagalit ba ito sa tanong niya? Was she under the impression that she was somehow different from the other girls? Ayaw

nitong matawag na isa sa kanila? Strange, especially since she seemed to have been there for years.

Nagpatuloy siya sa paglalakad mahabang pasilyo. Kahit ang hallway ng mansyon ay maaliwalas. It was still a beautiful day. Isang oras lang siyang nakaidlip kanina matapos ang encounter nila ni Javier. It was only four in the afternoon. She was hungry. Sex with Javier had worked up an appetite. Mayroon pang panghihina ang mga tuhod niya.

Nakarating sila sa isang silid na mukhang luxury drugstore. Kompleto ang mamahaling toiletries sa mga estante, mula shampoo hanggang lotion. Lahat yata ng mamahaling facial creams at skincare products ay naroon

din.

“You guys thought of everything,”
aniya, aminadong impressed.

“I just don’t like it when the girls
complain about not having this and
that, then want to go out to buy.”

“So it’s like a prison here,” sambit
niya.

“Don’t be silly. You can leave anytime.
But if you come back, you have to get
tested again, wait again, and deal with
all that jazz. It’s too much of a hassle.”

Lumapit sila sa isang estante kung
saan nakahilera ang mga gift box na
bilog. They were covered in luxurious
plum velvet paper, patterned with gold
geometric lines, and stamped with gold
initials on top—JDT. Javier del Toro.

Hindi talaga ma-imagine ni Martina

na ang lalaking nakasiping niya ay si Javier. That man didn't seem like the type who'd have his initials stamped in gold on top of a box—one clearly curated by a professional. She was a hundred percent sure of that even without looking inside. Anyone who'd spend on a personalized luxury gift box wouldn't just throw in random stuff. Still, that someone didn't feel like the same man she slept with. Parang ang layo ng dalawa.

“Is Javier really like that?” tanong niya kay Sheena.

“Really like what?”

“He just doesn't seem like the kind of man who'd have all this...” Nagmuwestra siya, tinukoy ang kabuuan ng luxury “drugstore,”

pagkatapos ay itinuro ang gift box. “And definitely not this.”

Kumunot ang noo ng babae. “Parang kilalang-kilala mo na si Javier. You haven’t even met him.”

Sa ilang sandali ay hindi niya malaman kung sasabihin ba ang totoo sa babae o hindi. Sa huli, naisip niyang baka makagalitan siya na nakipag-sex agad kay Javier nang wala pang resulta ang tests. She didn’t want Sheena to feel undermined in any way. Alam niyang kahit si Javier ang boss, kailangan niyang makisama nang matiwasay kay Sheena.

“No. I mean... I just have an impression of him in my head.”

Tumawa ito, matapos bumaba ang mga kilay. “Are you serious? Ikaw lang

yata ang nakilala kong nagsabi niyan. What's your impression of him?"

"Just a regular guy, you know."

"A regular guy?!" Humalakhak ang babae. "Honey, you must be out of your damned mind if you think there's anything regular about Javier. That man can rule a nation. Via phone call. When I first met him, I could've sworn he was minted in gold and bathed in diamonds."

Siguro nga, iba ang impresyon niya kay Javier, pero hindi niya maintindihan kung paano nasabi ni Sheena na ganoon ang lalaki—na parang napakataas, napakaelegante, napakahirap abutin. Didn't she do him, too?

And why did she suddenly dislike the

idea of other women banging Javier? Gusto ba niya ng exclusivity? They'd only had sex once, and now she wanted to be the only one? She was not cut out for this job. But she had to make adjustments.

Nagpaalam siya kay Sheena matapos ang habilin nito. Bitbit niya ang round gift box na may satin handle patungo sa silid. It was a huge room, like the one she and Javier used earlier. Ang kaibahan lang, mas may feminine touch. There were hints of pink on the sheets and in the framed artworks. Ipinatong niya ang gift box sa kama, saka binuksan.

Luxury adult toys. All made of high-grade silicone. Isa sa mga iyon, mayroon na siya, regalo ng kaibigan.

Hindi mapagkakamalang sex toy ang iba roon dahil hindi hitsurang sex organ. She had to laugh at the irony. It was a collection of sex toys, given to whores, by a man with a collection of whores—but each one was modest, almost like it was trying to hide what it was really for.

Hinanap niya ang phone at naalalang naiwan iyon sa spa, sa locker. She'd lost her key. Baka naiwan sa kuwartong ginamit nila ni Javier. She remembered it had an elastic bracelet, like in other spas. Pero hindi na niya namalayan kung saan iyon natanggal. She had forgotten everything the moment she encountered Javier.

Binalikan niya ang silid na ginamit nila. May naglilinis na roon. “Hi. May

nakita kang susi ng spa?” tanong niya sa babae na agad tumango. Inabot nito sa kanya ang susi.

Nagpasalamat siya at lumabas. Sa hallway ay may bagong dating na lalaki, may edad na pero mukhang malakas pa dahil ito mag-isa ang may sukbit ng aluminum na hagdan. Binati siya nito, nakangiti, walang anomang malisya sa mukha. Bakit ba niya inaasahan ang kung anong engkuwentro? Malamang na na-orient na ang mga tauhan doon na bawal silang husgahan.

Sinulyapan niya kung ano ang aakyat ng lalaki. A CCTV camera. Napansin siguro nitong huminto siya sa paglalakad kaya napatingin sa kanya.

“Sira ito, ma’am, gagawin ko lang po.”

Tumango na lang siya. So no one saw her enter the room with Javier, great.

Kinuha na niya ang phone at iba pang gamit sa spa. Nang makabalik sa silid ay saka niya na-realize na naiwan pala niya ang kurdon ng charger sa loob ng sasakyan. Nagtungo na siya sa parking area.

“Ma’am, kotse mo?” tanong ng isang babaeng guard. “Puwede po bang ilipat sa parking sa basement? Bukas po kasi ng umaga, dito paparada ang mga truck ng plumbing. May aayusin po kasi sa banda diyan. Doon po sa basement, mas maluwag at hindi maiinitan ang kotse.” Itinuro nito sa kanya kung nasaan ang basement parking. “Kung gusto n’yo, iwan na lang ninyo ang susi sa ‘kin, ako na ang magpapasa kay Boss Nands. Siya

na bahala.”

“No, it’s okay. I can do it. Thank you.”

Sumakay na siya sa kotse at ini-start ang makina. Paatras na siya nang biglang huminto iyon. Sinubukan niyang buksan ulit pero ayaw na, parang hinihika ang tunog. Nasuntok niya ang manibela. Kailangan niya ng bagong sasakyan. Umaasa siyang makakabili mula sa kikitain sa harem. Kunsabagay, kung hindi rin lang siya makakakita ng isang driver tulad noon, mas maganda pa sigurong mag-taxi o Grab na lang siya, basta’t wala lang makakakilala sa kanya. She was not cut out for driving. Lumabas na siya ng kotse at humingi ng tulong sa lady guard. Nagradyo ito. Naghintay siya, nanghihina ang loob, gustong umiyak.

She just felt so helpless all the time.

Will you stop being such a damn baby? Always whining like a brat and a child rolled into one. You need to toughen up. Adjust. No matter what you do, you can't bring the past back. You're broke now, driving a crap car that's not even yours, stuck in a crap life. But hey—your sex life is incredible. That's something, at least.

Iyon ang masalimuot niyang isipin habang naghihintay dumating si “Boss Nands,” whoever that was. Puwede siyang bumalik sa mansyon pero baka kailangan niyang maarawan nang maliwanagan ang utak niya. She needed a new perspective. Her old one wasn't working anymore.

Mayamaya ay nakita niya ang isang tow pickup truck. It was huge and

looked rough, like the man who emerged from it.

Javier.

Napangiti siya kahit nagtataka kung bakit nagsinungaling sa kanya si Sheena. She probably got jealous, she thought. But how childish to make up a story about Javier leaving for Frankfurt. Iniisip ba ni Sheena na hindi niya makikita ang lalaki sa villa?

“Well, hello,” she said. She knew she was blushing. Hindi lang yata sa pisngi, kundi umabot yata sa pagitan ng hita! Biglang uminit down there! Pero paano niya masisisi ang sarili? Noon lang niya naranasan ang lahat ng ipinaranas sa kanya ng lalaking ito. “I thought you left.”

“Ako?” Ngumiti ang lalaki,

nakakunot ang noo. He was wearing denim overalls. May mantsa ng grasa sa bandang binti ng damit. The man was sweaty. He was one of the chosen few who could look clean even when dirty. And yes, he was still incredibly fuckable.

Your mother would die of shame, if she weren't already dead.

Binalewala na lang niya ang pangungutya sa isip.

“Yes, you.” Nilapitan niya ang lalaki, nakangiti. She bit her lip. May kung anong gigil siyang nadarama para dito, pananabik na muli silang magkalapit, at mahirap iyong ikubli.

“Bakit naman ako aalis?” Nakangiti ito, pero mukhang nagtataka pa rin hindi lang sa tanong niya, kundi

maging sa kilos niya. Halos parang hindi rin nito inaasahang magfi-flirt siya rito dahil parang naninibago ito, asiwa nang bahagya. He was strange. Pero siguro ay ganoong talaga ang personalidad nito—kakaiba.

“Sabi ni Sheena. And you know what? I really don’t get how she could say she thought you were ‘minted in gold and bathed in diamonds’ the first time she met you.” Gumuhit siya ng air quotes.

Tila lalo nang nagtaka ang lalaki. “Ako? Ako daw?”

“Yeah, you, silly man. Who else?” May isang bahagi ng isip niya ang gustong lumubog sa kinatatayuan. Hindi ganito ang normal niya. Hindi siya nagpapa-cute at nagpi-flirt na tulad nito. A few times, she had been accused

of being cold. Frigid. She probably was. But now? She was butter on a hot pan—sizzling.

What a lame metaphor. Siguro dahil gutom na siya.

“Saan naman daw ako nagpunta? Ako daw ‘yong ginto at diamante? Kelan pa?” tanong muli ng lalaki, tatawa-tawa.

Ang weird ni Javier, naisip niya, dahil barakong-barako magsalita. Parang araw-araw na kaharap at kausap ang mga tauhan dahil tauhan din. Hindi ito tunog big boss man. Sobrang layo sa mai-imagine ng kahit na sino bilang the JDT.

“You’re a very strange man,” naikomento tuloy niya.

“Ikaw yata ang strange.”

Nakangiti pa rin siya, nakalapit na rito. Itinulak niya ito nang bahagya, sa gayon ay mapasandal ang lalaki sa sasakyan. She bit her lip again and said, “I have a confession. May I tell you?”

Lust was written on his face. Tumango ito.

“I would like to suck you off again.”

Nasamid ito pero agad ding nakabawi. “Whew! Sige, sige... pero sigurado ka ba?”

“What do you mean?” The smile stayed on her face, but her mind was racing now. His behavior made no sense. Kanina pa ito weird pero ngayon ay parang nasobrahan na sa roleplaying. Isa pa, normal ba sa roleplay na hindi alam ng kapareha? Gusto niyang mag-Google bigla pero

alangan namang gawin niya ngayon. Pero kabado talaga siya. Something was off.

Pinagmasdan niyang maigi ang lalaki. She was sure he was Javier. Nakita na niya ito sa picture. But it didn't make sense that he was acting like this. Ngayong naiisip na niya, bakit din ito nakasakay sa pickup at nakadamit ng tulad sa isang mekaniko? Napatingin siya sa logo sa dibdib ng overalls nito—an Italian automobile company. Sa huli, konklusyon niyang siguro nga ay trapped ito sa isang roleplaying game at sasakay na lang siya.

“You're into games, aren't you? Roleplaying, huh?” aniya. Akmang hahagkan niya ito nang hawakan ng

lalaki ang kanyang mga braso. Nabigla siya. Tumingin lang siya rito.

“Hindi sa hindi lumalaki ang ego ko sa intensiyon mo, pero gusto ko sanang siguruhin mo muna.”

“Huh?” tanging nasambit niya sa labis na pagtataka.

“May camera dito, hindi tulad doon sa pasilyong dinaanan natin kanina. Nandiyan din si Mely, ‘yong guard.”

“Oh.” Confused pa rin siya pero pilit na lang inintindi ang lahat. Baguhan siya sa ganito at kailangan niyang sumakay sa gusto ng lalaki. “All right. Whatever you say.”

Tumango ito habang nakatingin sa kanya. “Kotse mo pala ang ayaw umandar?” Naglakad na ito patungo sa kotse. “Nasaan ang susi?”

Ibinigay niya iyon dito, nalilito pa rin. This was very, very strange. Isang napakayamang lalaki ang may fantasy na maging isang mekaniko? Well, maybe not so strange. One always wanted to be what one was not. Kung ang mahirap ay may pantasyang maging mayaman, siguro ay may pantasya din ang mayaman na maging working class. Who the hell knew how this man's mind worked? He had his own harem, for God's sake. When it came to sex, nothing about him was strange anymore.

Binuhay nito ang makina ng sasakyan, at tulad kanina, umubo-ubo lang iyon. In all fairness to the man, he seemed to know a lot about cars. Ipinaliwanag nito ang dapat gawin at

ang car diagnosis nito.

“Pero kailangan pa ring testingin para malaman. Dadalhin ko na sa garahe. Gusto mong sumama?”

Bigla siyang napangiti. “Gusto mong sumama?” lang ang sinabi ng lalaki, pero para na siyang sinilaban.

Of course she wanted to come with him. But she decided to roleplay, too.

“I want to come, but only if you promise to behave.”

Bigla itong ngumiti at agad ding nagkatunog ang ngiting iyon. “Ikaw yata sa ating dalawa ang hindi nagbe-behave. Kanina pa.”

She couldn't help but giggle. It was true. Ang hirap mag-behave kapag kasama ang lalaking ito! Naghintay lang siya habang pinupuwesto nito ang tow

truck, hanggang sa maikabit na nito ang tow hitch.

“Tara,” yaya ng lalaki.

She was too eager. Sana ay hindi nito nahalata pero parang imposible iyon. She was too giddy, like a child promised a day in Disneyland. Sumakay na siya sa pickup. Mainit sa loob pero wala siyang pakialam. They were headed to Disneyland... or maybe heaven was more accurate.

She almost let out another giggle, even though she wasn't the kind of woman who giggled like a little girl.

And all because of a promise of sex.

But not just any sex. The kind that left her soaking wet.

“Mr. Mechanic?”

“Hmmm?”

“May I? Please?” she said with a grin, moving her hand over his crotch. It got hard immediately.

Nagpakawala ng isang buntong-hininga ang lalaki, kasabay ng isang tango. “Sige lang... Malditang babae.”

CHAPTER 6

Ang zipper ng overalls ni Javier ay nakababa na hanggang sa pundiyo. His penis was upright, hard and... cocky. Martina was giving him a hand job. Hinawakan siya nito sa braso, pinigilang ipagpatuloy niya ang ginagawa.

“Why?” nagtatanong tanong niya.

“May tao sa loob.”

“Oh.” She was a bit disappointed. So what? He owned the damned place. Besides, no one could see them inside

the truck anyway. Pero kung iyon ang gusto ng lalaki, walang kaso sa kanya. Pumasok na sila sa malaking garahe. Mukha iyong maliit na hangar. Iba't iba ang sasakyan sa loob—may luxury, may ordinary. May jet ski rin at iba pang water toys. He was clearly living the life... and yet, he chose to walk around in grease-stained overalls.

What kind of man does that?

Isa iyong repair garage. May nakita si Martina na limang manggagawa. Sinalubong sila ng isang maliit na lalaking naka-overalls na kulay-dilaw.

“Ay, sorry, boss, may bisita pala tayo. Good afternoon, madame.” Namimilog ang mga mata ng lalaki sa paraang walang malisya, kundi parang excited.

Ngumiti siya sa lalaki.

“Nasira ang kotse niya,” ani Javier, tunog-paliwanag.

Or maybe she was imagining things. Bakit naman kailangan ng lalaking magpaliwanag kung bakit siya naroon? He didn't owe anyone any explanation at all. Naglakad sila patungo sa hula niya ay isang opisina. Pinauna siya nito papasok. Pumuwesto siya sa isang couch at napatingin sa lalaki nang mapansing hindi man lang ito gumagalaw. He was still standing by the door.

Bakit ayaw nitong pumasok? Other men would probably be taking her clothes off by now. And then it her.

Oh, god! He doesn't find me attractive at all! This is so embarrassing! He's just a gentleman and doesn't want me to feel

bad.

But she did. She already did. Sino ba naman ang hindi manliliit? Of course, the man's dick got hard earlier. Lahat naman ng bagay na tumitigas ay titigas kapag pinatigas! Maybe there was a reason for his rejection. At siguro ay hindi pa naman iyon isang definite rejection. Hindi pa siya nito pinapaalis sa mansyon, kaya hindi pa niya masasabing bagsak siya sa audition. There was still hope. She could still make it. All she had to do was stop doing what it was that he didn't like. Ang kaso, paano niya malalaman kung ano ang hindi nito gusto? Would he even tell her?

Baka kapag tinanong niya ay lalo na itong ma-turn off. Baka ang kanyang

pagkaagresibo ang hindi nito nagustuhan. Sino ba ang nagsabing porke mayroon itong harem ay ayaw na nito ng babaeng conservative, kahit pa nga isa iyong make-believe? A fantasy that she was too eager to destroy. Mayroon ba namang conservative na nangungunang mang-hand job at nag-aalok ng blowjob?

She was very confused. She didn't know what to do and say, so she just looked at him.

“Gusto mo ng maiinom?” Naglakad ang lalaki patungo sa ref at binuksan iyon. Ngumiwi ito. “Tubig?”

He couldn't have made it any clearer that he didn't like her. Iniwan nitong nakabukas ang pintuan. Unless he wanted an audience, he really didn't

want to have sex with her. She didn't want to sound desperate but she was. Gusto na niyang maiyak. Naalala niyang kailangang-kailangan niya ng trabahong iyon. Wala na siyang ibang pupuntahan. Kaya sa desperasyon ay sinabi niya, "Tell me what you want me to do, and I'll do it."

Mukhang nabigla ito. "Ha?"

"Tell me what you want. I can give it to you. Do you want me to pretend I'm a virgin? I can be a virgin."

Lalo nang kumunot ang noo ng lalaki. "Hindi ko maintindihan kung bakit ganyan ang sinasabi mo."

Natigilan na naman si Martina dahil mukhang takang-taka ang lalaki. Was she imagining things? Napakahirap pala ng sitwasyon na ganoon, hindi niya

alam kung ano ang gagawin at ni hindi alam kung ano ang sasabihin. She usually knew one or the other.

“Sa totoo lang, hindi ko alam kung alam mo ang ginagawa mo,” patuloy ng lalaki.

“You mean sexually?”

Bigla itong tumawa. “Iyon ang parang alam mo.”

She blushed. “I’m good then?”

Humalakhak ito. Her heart skipped a beat looking at the man laugh. Gusto rin ng kanyang tainga ang tunog ng tawa nito. “Gusto mo ba ng review?”

“You’re behaving like I suck at sex.”

Nanatili ang ngiti sa mga labi ng lalaki habang pinagmamasdan siya, hanggang sa huli ay tila nauwi sa isang konklusyon. “Mukhang alam mo

naman ang ginagawa mo. Nandito ka, hindi pinilit.”

She finally understood. The man was giving her a chance to back out. Hindi niya alam kung bakit, kahit puwede niyang hulaan. Siguro, madaming babae na rin ang bigla na lang tumalikod sa obligasyon. O baka biglang nasisi ang lalaki dahil hindi nagkaroon ang babaeng makapag-isip nang husto. Unless she was forced, the blame often fell on the woman. Still, she knew people had a habit of blaming others for the bad decisions they made themselves.

“Gusto mo bang sumama sa bahay?” tanong ni Javier.

“Bahay?”

“Sa tinutuluyan ko. May pagkain

do'n. Tara?"

Agad siyang tumango. Lumabas silang muli sa opisina at sumakay sa isang big bike. Hindi na sila nag-abalang mag-helmet. Madalas magmotor ang lalaki, hinala niya. Kayang-kaya nitong dalhin ang motorsiklo. It was a BMW and probably weighed like a small car. Not everyone could manage riding it.

Nang makalabas sila sa garahe ay may dalawang kilometro ang kanilang binyahe bago nakarating sa isang malapad na bungalow. Mataas iyon kahit single storey, may sariling bakod. Naisip ni Martina na siguro ay madami pang mga bahay sa loob ng estate. Siguro ay nakasanayan ng lalaking makipag-sex kung saanman ito abutan.

She wanted to laugh at the thought. Pero masyado bang far-fetched na maisip niya iyon? Obviously, the man had an enormous appetite for sex. Just as well. If a man had a penis like his, he damn well better put it to good use—for the benefit of humanity. That thing had a higher purpose on this earth.

Napatawa na siya. Inalalayan siyang bumaba ng lalaki sa motorsiklo. Nakakunot ang noo nito, may ngiti sa mga labi, nagtatanong ang mga mata.

“I just had a funny thought,” paliwanag niya.

“Sabihin mo sa ‘kin.”

Natawa na naman siya. “I just thought that a penis like yours must have a greater purpose on this earth.”

Humalakhak ito. “Puwede na sa ‘kin

kung ang purpose lang nito, eh, ang paligayahin ka.”

“Ang corny mo!” Napairap si Martina kahit natatawa, sa kabila ng biglang pag-init ng katawan. How could this man joke about being content if his penis had only one purpose on earth, and that was to please her? The thought was so damn arousing, she had to wonder why. How could just a few words from this man get her so hot she actually wanted to be taken right there?

He grabbed her hand. “Halika na sa loob nang mapaligaya ka na nito.”

She giggled like a teen. Sumama nga siya rito.

Hindi niya inaasahan na magkakaroon ng personalidad ang bahay, hindi tulad ng mansyon na

parang hotel—elegante pero impersonal. This house felt like a cottage built by a working man. Ibang-iba ang loob kaysa sa labas.

Malapad iyon, maliit lang nang kaunti sa isang basketball court. May loft. It looked more like a craftsman's workshop. Sa isang panig ng bahay ay malinis ang pagkakahilera ng tools sa pader. May mga malalaking mesa at kung ano-anong makina na hindi kilala ni Martina.

Sa kabilang panig naman ay naroon ang gym. The man looked like he was into CrossFit. There was even a rock climbing wall.

Dahil bukas at walang dibisyon ang buong bahay, mula sa kinatatayuan niya ay tanaw ang kusinang malaki at

maaliwalas. Sa tabi niyon ay may isang nakasaradong pinto, malamang ay banyo. Sa ibabaw ng banyo naroon ang loft. Industrial-themed ang bahay ng lalaki.

“I like this place,” aniya. Dito, nakikita niya ang isa pang aspeto ng pagkatao ni Javier. Sa mansyon, wala siyang makitang indikasyon ng tunay na personalidad nito—maliban sa hilig sa mga babae.

That man seemed like someone else. Not this Javier who liked to rough it up.

“Talaga? Hindi ito tulad ng malaking bahay,” tila paalala nito.

“Yon ba ang tawag sa pinanggalingan ko?”

“Yon ang tawag namin.”

“So may maliit? I guess this is it?”

“Ito?” Kumunot ang noo ng lalaki. “Hindi ito kasali. May mahabang bahay, may pandak na bahay, may Malacañang.”

“Malacañang? I would think the main house would be that.”

“Pero hindi doon nakatira ang mayari.”

“Ah, really?” She grinned. “Not here either? Why are we talking about houses when there’s something way more fun we could be doing?”

Nabura ang ngiti ng lalaki, saka siya hinigit sa kamay, dahilan para mailapat ang mga palad sa dibdib nito.

“Ang init mo, miss,” bulong ng lalaki sa kanyang tainga.

“Don’t you like it?”

Para sagutin ang kanyang tanong,

hinapit siya nito. He made her feel his hard cock.

She wanted to take her clothes off, but she remembered she had to wait. She had to find out what he wanted, and give it to him. She was excited to do that. Excited to please him, because he deserved it, after making her come over and over.

Now they were kissing each other hungrily...

Then her stomach made a sound. Kumalam iyon nang malakas.

Agad itong huminto, nakangiti habang nakatingin sa kanya. “Pasensiya ka na, hindi man lang kita naalok ng pagkain.”

Hindi niya alam kung ano ang itutugon. Napapahiya siya pero

talagang gutom na gutom na rin. Hawak pa rin ng lalaki ang kanyang kamay nang magtungo sila sa kusina. Hindi pa rin pantay ang kanyang paghinga mula sa init ng halik nito.

Pinaupo siya nito sa stool sa kitchen island. Gawa iyon sa solidong kahoy. Binuksan nito ang fridge, saka tumingin sa kanya.

“Kumakain ka ba ng sinaing na tulingan?”

She was not familiar with that. Hindi siya mahilig kumain, period. She enjoyed good food, of course, but she was not like those who found comfort in it. Well, only in junk food.

“I don’t think this is a good time to eat fish?” aniya.

Humalakhak ito. “May toothbrush

naman ako. Pero sige. Gotong Batangas?”

“Lugaw?”

Tumawang muli ang lalaki, parang aliw na aliw sa kanya. “Walang malagkit ang goto namin.”

“Oh, you’re from Batangas?”

“Ang lolo ko. Ang lola ko naman, Ilokano. Kapag pumupunta si Lola dito, kasama ang mga pinsan ko, punong-puno ng pagkain ang ref. Sakto, kadarating lang nila kahapon kaya mapapalaban tayo. Longganisang Vigan, ayos lang?”

She nodded and watched the man move with ease in the kitchen. Who the hell was he, she wondered, bewildered but fascinated. Hindi pa rin nawawala sa isip niya ang kasiyahan sa isipin na sa

kanya lang ipinapakita ng lalaki ang side nitong iyon. Maybe it was the reason why Sheena described a completely different Javier.

“Need help?” tanong niya kahit walang alam sa pangungusina. Hindi niya pinagkaabalahan dahil para saan? The heat from the kitchen was bad for the skin. She also grew up with manangs and a lot of money to eat wherever she pleased.

“Marunong ka ba? Sa kinis pa lang ng kamay mo, parang isang bagay lang ang gusto kong hawakan niyan.”

Napatawa siya. Pilyo ang mga mata ng lalaki. Of course, she understood what he meant. Oh, he was charming her. Lahat ng kanyang takot at pag-aalala ay nabura na. She liked Javier, there was

no doubt about it. Siguro ay aalamin niya kung bakit kailangan pa nito ng isang buong harem. And just maybe, she could be his only girl. Masyado bang mabilis ang isip niya? Siguro nga.

Nang makapagluto ay naghain ang lalaki sa harapan niya. She felt like a queen. The king of the place was serving her! Kapag kinuwento niya ito sa kapatid ay siguradong mabubuhayan iyon ng loob. Alam niyang siya naman ngayon ang kailangang humila sa pamilya. Bakit patuloy niyang sisisihin ang kuya niya sa mismanagement ng kanilang assets kung wala naman siyang naitulong dito?

“Kain nang kain. Madami tayong gagawin,” ani Javier, nilagyan ng kanin ang kanyang pinggan.

She was not a fan of rice, but oh, what the heck. She could eat as much as she wanted. Siguro ay na-burn na nila ang calories kanina at susunugin pa sa gagawin nila. Besides, the food was fantastic! Noon lang siya nakakain ng Vigan longganisa, sa totoo lang. Hindi mahilig sa pagkain ang kanyang pamilya at kapag may handaan ay madalas na catered. Most of the meals cooked for them in the house were dishes her mother liked, mainly European.

“This is really good. I like it. Sour sausage.”

Tumawa ang lalaki, para bang aliw na aliw ito sa kanya. “Mukhang anghel ka nga siguro na nahulog sa langit kaya wala kang alam sa pagkain ng taga-

lupa.”

“You amaze me. I never thought you speak like this. Ang lalim mong mag-Tagalog.”

“May inaasahan ka bago tayo nagkakilala?”

“Of course.”

“Pinadala ka ba dito?”

“Yes. Brother.”

“Aaah.” Bigla itong tumango, parang noon lang naliwanagan. “Kaya naman pala. Hindi mo agad sinabi. Akala ko tuloy, hindi ako ang pakay mo.”

“Pakay...” Napangiti siya. Sino pa ba ang gumagamit ng salitang iyon ngayon? “I have to confess, I was auditioning earlier. I really wanted to please you.”

Tumango ang lalaki, kahit parang...

nailang? Was that what his expression said, that he felt uncomfortable? Baka nga hindi ito komportableng pag-usapan nila ang lahat. Nakakasira nga naman ng mood iyon.

“I’m sorry. Let’s talk about something else.”

“Bakit ka pumayag?” bigla nitong tanong.

Natigilan siya. Kasalanan niya, ginusto niyang pag-usapan. Napabuntong-hininga siya, saka sinabi, “Why else? I need the money. I’m sorry for bringing this up.”

Tumango ito, tila nakaunawa. “Hindi naman ako nanghuhusga.”

“Well, you shouldn’t. I think you should be the last one to judge.”

“Tama ka.” Bumuntong-hininga ito,

pero hindi na nagsalita.

They kept eating in silence. Gustong magbukas ng usapan ni Martina pero hindi niya magawa. Nang matapos sila ay nagligpit ito. Tahimik pa rin siya. Parang nawalan na ng gana ang lalaki. Nang matapos magligpit ay inilabas nito ang susi mula sa bulsa.

“Halika, ihahatid na kita.”

“Ha? Saan? Bakit?”

“Pasensiya na, nawala na sa tiyempo. Ihahatid na kita sa inyo.”

She didn't pass the audition. And she won't accept that. Hindi lang niya alam kung ano ang gagawin. Tumayo siya at sinabi, “I need to use the bathroom.”

Tumingin ito sa isang pinto at bahagyang itinango ang ulo. Nagtungo na nga siya doon. Gusto niyang umiyak

pero sa huli ay naisip na walang mangyayari kung ngangalngal siya doon. She had to do something. She took her time. She brushed her teeth and took a quick shower. She looked at herself in the mirror. She was naked and wet. Bahala na! Lumabas siya sa ganoong estado, determinadong hindi umuwi.

She was going to be his whore whether he liked it or not!

His
MIND
HAREM SERIES

VANESSA

HIS MIND 5th ANNIVERSARY EDITION TEASER

Once upon a time, Isobel was an heiress to a vast fortune. But life happened, and now she was a pauper. Isa siyang out-of-work teacher, struggling farmer, assistant ng barangay, at lechoneria. Isang araw, may nakita siyang lalaking gumagawa ng kabastusan sa ilog at muntikan na niya itong naitak. As it turned out, the man was Keith Rodriguez—the new owner of her family's land, a world-renowned chef and entrepreneur, and a first-rate jerk.

Still, she somehow ended up in a wild tug-of-war between reason and desire. She couldn't keep her hands off the

man. Soon, her heart started to yearn for more. Dahil nga “it’s complicated” ang kanilang sitwasyon, nagpasya siyang gawing solid iyon. Nagpanggap siyang buntis para pakasalan nito. Umasa siyang hindi ito masyadong magagalit at matutuhan siyang mahalín kahit paano. Pero nagkamali siya. Galit na galit ang lalaki at ang sabi, “Trust me, you’re never going to get away with this. You’re gonna pay.”

Ang tanging magagawa niya ay umasang tatanggapin nito ang tanging kaya niyang ibayad—ang kanyang katawan.

CONTENT WARNING:

This book features graphic sex scenes.

It is intended for mature readers
aged 18 and above.

Discretion is strongly advised.

This e-book is exclusively available for purchase through [Whimsical Books Ph](#) for personal use only. If you acquired this copy from a source other than Whimsical Books Ph, please inform us, and we'll reward you for the information.

All rights reserved. No part of this book may be copied, distributed, or transmitted in any form or by any means, including screenshots, without the prior written permission of the author, except for brief quotations used in critical reviews or permitted by copyright law for noncommercial purposes.

This is a work of fiction. All characters and events are either products of the author's imagination or used fictitiously.

Harem 2: His Mind

Text Copyright © 2020, 2025 by Vanessa
All rights reserved.

vanessa-writes.com

Distributed by [Whimsical Books Ph](#)
Visit their [Shopee](#) or [TikTok](#) for
printed copies.

Second Digital Edition

CHAPTER 1

Nakakatukso ang alok na ‘yon—magbenta ng aliw. Hihiga lang ako, bubukaka, magkakapera na. Ano bang sugal doon kung wala namang makakaalam at gagamit naman ng condom?

Panay ang buntong-hininga ni Isobel habang tinatabas ang mga talahib sa daan gamit ang isang itak. Kung kaya niyang linisin ang buong farm, noon pa sana niya ginawa. Pero wala siyang oras para doon, lalong walang pera para

kumuha ng tauhan. Ang mayroon siya ay utang. Laksa-laksang utang.

Sa tuwing parang matatapos na ang kanyang mga problema, bigla na lang mayroong darating na bago. Ganoon ang sistema nitong nakaraang ilang taon. Para bang mahirap nang makita ang kasiyahan sa mundo dahil ang kanyang problema ang nangingibabaw. Pero hindi siya puwedeng sumuko. Nandiyan pa si Lolo Daniel, na kahit may problema sa bisyong alak, ay sumusubok pa rin namang ayusin iyon.

Tumigil siya saglit sa paglalakad, inalis ang sombrero sa ulo, ipinaypay sa sarili, uminom ng kaunting tubig mula sa water bottle na nakasukbit sa pantalon, saka nagpatuloy. Umaasa siyang makakakuha ng labong malapit

sa ilog, bukod sa mga kawayan. Matagal na siyang hindi nakakarating sa bahaging iyon dahil masyadong malayo mula sa bahay, mahihirapan siyang bitbitin ang mga kawayan. Pero ngayon, kailangan talaga niyang maghanap ng pagkukunan ng pera. Walang-wala na siya.

Patulan ko na lang kaya ‘yong alok na magbenta ng aliw? Bakit, hindi ba, nagbebenta rin naman daw ng aliw ang mga sikat na artista? Sila nga, malaki na ang sahod, ginagawa pa rin ‘yon. Ako, walang-wala na, choosy pa ba ako?

Parang gustong mapaiyak ni Isobel, kung hindi lang sa katotohanang medyo namanhid na rin siya sa walang katapusang problema. Sa nakalipas na dalawang linggo ay lalong parang

gumuho ang kanyang mundo nang mawalan siya ng trabaho. Isa siyang teacher sa private school, inaawitan ang posisyon sa public school dahil mas malaki ang sahod, pero pansamantalang nag-private muna kahit halos barya lang ang kita. Kailan lang kasi siya nakapagtapos ng pag-aaral kahit twenty-eight na. Hinagupit siya ng buhay. Hindi naman ganoon ang lahat noon.

Isinilang siyang may pera. Malaking negosyo ang farm noong araw. Pero dahil na rin sa pagkakasakit ng kanyang lola, mga magulang, at tiyahin, lahat ng ari-arian nila ay naibenta. Of course, she would have done the same if she were in her grandfather's shoes. Hindi niya sinisisi ang kanyang lolo na ganoon

ang ginawa para maisalba ang pamilya. At ngayon, silang dalawa na lang ang natitira sa mundo at nabaon ito sa lungkot, natutong uminom. Siya ang tumatayong tagapamahala ng farm na may ilang buwan nang nailit. Hindi niya alam kung saan sila pupuluting maglolo kapag dumating na ang awtoridad. Nakahanda na ang mga gamit nila, ready to go. Ang payo ng isa niyang kakilala ay umalis na sila. Pero paano niya gagawin kung wala siyang pera? Ang pangrenta niya sa kung saang kuwarto ay sayang naman kung hindi pa naman sila pinapalayas sa farm. Isa pa, kapag nabili na ang lupa ay baka mangailangan ng katiwala ang bagong may-ari. Sila na lang ng lolo niya dahil wala na silang mapupuntahan.

Nag-apply na si Isobel sa ibang eskuwelahan, kahit sa medyo malayo. Pero wala pa ring reply. Paano siya sasagutin kung kalagitnaan na ng school year? Nasesante siya sa dating pinasukang private school dahil nakaaway niya ang anak ng may-ari. Dinidigahan kasi siya at nahuli niyang nakasilip sa bintana ng banyo habang umiihi siya! Aba'y natural na sinugod niya. Siya ang nasesante. Nagreklamo siya sa kinauukulan pero nasaan daw ang ebidensiya niya. Just like that, wala na siyang trabaho.

Unfair ang mundo.

“Sinasyang mo ang ganda mo dito sa probinsiya, Isobel. Sinasabi ko na sa ‘yo noon pa na may alam akong lugar kung saan mapapakinabangan mo ‘yang

alindog mo. Hindi ko alam kung bakit ka nagtitiyaga maging teacher. Magkano lang ang sahod mo?”

Paulit-ulit ang mga salitang iyon sa isip ni Isobel. Ilang ulit na niyang narinig ang ideya, sinabi sa iba’t ibang paraan pero laging lumalabas na parang siya ang tanga na hindi sinusunggaban ang opportunity, para bang sa multilevel marketing lang.

Open-minded ka ba, girl? Kikita ka dito. Kiffy lang ang puhunan.

Gusto niyang matawa sa isipin, kung hindi lang niya seryosong kinokonsidera. Parang naiiyak siya sa sitwasyon. Bakit siyang totoong nangangailangan ang nalagay sa ganoon, at kapag nalaman ng sambayanan na nagbenta siya ng

katawan ay ituturing na walang kuwentang tao at free for all nang bastusin, samantalang ang dami-daming mga politikong buwaya na bottomless ang ginagawang pagnanakaw sa bayan pero “honorable” pa rin ang bansag? Hustisya naman, please.

Itinaas niya ang balikat sa gilid ng mukha para pawiin ang pawis, patuloy sa pagtatabas ng talahib. Sana madaming kawayan para maibenta rin niya ang iba, habang ang iba naman ay kailangan niya sa pagle-lechon. Hihilahin na lang niya ng jeep ang mga kawayan kapag naikamada na sa sinaunang trailer. Nakakahiram naman siya ng gamit ng barangay, isa sa mga benepisyo ng tulad niyang barangay

worker. Pati ang posisyong iyon ay pinatulan niya dahil may sahod, hindi man malaki. Puwede nang pambili ng bigas. Kapag may okasyon, lalo na kapag eleksiyon, mayroong bigay ang mga politiko. Hindi siya tumatanggi sa mga bigay, kahit pa kung noon ay ni hindi niya iyon tatanggapin.

Sabagay, halos hindi na maalala ni Isobel ang panahong sosyal pa siya. Mula iyon kinder hanggang third year high school. Noong fourth year, nag-transfer na siya sa public school sa probinsiya. Rebelde siya noon, hindi naiintindihan na wala na silang pera. All she wanted was to go back to Manila and be with her rich friends. Ilang ulit siyang naglayas at ilang ulit na sinundo ng kanyang mga magulang. Noong

panahong iyon, kamamatay pa lang ng lola niya.

How she hated studying in the province. Ang liit ng tingin niya sa mga kaklaseng anak ng magsasaka. She thought she was better than them. Siya ang kondesa, siya ang prinsesa, at lahat ng mga kaklase niya ay mababa sa kanya. Hanggang sa biglang magkasakit ang kanyang ina. Madami nang nawala sa kanila noong mga panahong iyon kaya siya inilipat sa public school. Still, the farm seemed to be doing fine, so she felt as though she were being deprived of the life she was accustomed to without a reasonable explanation.

Pero isang araw, kinausap siya nang masinsinan ng kanyang ama—noong panahong may sakit na ito—at

ipinaliwanag sa kanya ang totoong financial situation ng pamilya. Sa mga sandaling iyon siya nag-mature. Habang umiiyak ang kanyang ama at sinasabing maging ito ay mayroong sakit, antimanong nabura ang lahat ng pagrerebelde niya.

Pumanaw ang kanyang ama makalipas ang tatlong taon. Siya ang nag-alaga rito kaya hindi siya nakapagpatuloy ng pag-aaral. At ang kanyang lolo na isang don noong unang panahon, nawala ang social status. Nagsunud-sunod ang dagok ng buhay nila mula noon at heto na siya ngayon.

Naaalala pa niya na high school siya nagsimula ng beauty treatments at dermatologist checkups kahit makinis ang kutis niya. Moisturizer at sunscreen

pa lang niya ay isang buwang sahod na niya ngayon. Palagi siyang nagpupunta sa Europe at Amerika just because. May sarili siyang sasakyan at driver. Masyado nang malayo ang buhay niya ngayon sa noon na parang ibang tao na ang privileged teenager na iyon sa kanyang nakaraan; hindi na niya makilala, hindi na niya alam kung nag-e-exist pa.

Para rin siyang nabura na sa mundo ng mga dating kaibigan. Sabagay, bata pa sila noon. Pero kapag minsan na nakakapag-internet siya, hinahanap niya ang mga dating kaibigan at nakikitang maayos ang buhay ng mga ito. Same old, same old—rich, privileged, beautiful. Kung minsan ay naiinggit siya sa mga ito pero kasabay

niyon ay isang tanong: sino kaya sa mga ito ang magpapautang?

Pero hindi rin naman niya makuhang mangutang sa mga dating kakilala. Hindi naman siya ganoong klaseng tao na ilang taon nang hindi nakikita ang kakilala, ‘tapos biglang susulpot para mangutang. Besides, alam niyang hindi rin siya pagbibigyan ng mga ito; mapapahiya lang siya. At alam niya kung paano ang mapahiya pagdating sa panghihiram ng pera. Alam niya ang pakiramdam na hindi na nga pinautang ay ipinahiya pa. Napaka-unfair din ng kasabihang, “Beggars can’t be choosers.” Sobrang mapangmaliit. Por que ba beggar ka, wala ka nang karapatang mamili? Pero sadyang ganoon ang tradisyon ng

mundo.

“Tsk, ‘kainis,” sambit niya nang makitang ang mga kawayan na magaganda ay malapit na sa ilog. Mahihirapan siyang hilahin ang mga iyon sa patag para ikamada. Siguro, aabutan na lang niya ang isang kakilala para makatulong. Masama ang loob niya sa ganoong ideya dahil kahit kaunting abot, mabigat sa budget niya. Pero kung sakali naman na may bibili agad ng mga kawayan, ayos lang. Medyo marami-rami naman siyang makukuha. Malapit na rin ang piyesta kaya kailangan niya ng kawayang pantuhog ng mga buong baboy. Wala siyang sarili, pero mayroong nagpapaalaga sa kanya para gawing panghanda. Siya rin ang nagle-lechon,

naturuan siya ng ex-boyfriend—na iniwan ang probinsiya dahil sa mga personal nitong problema.

“Raymond” was his name, quite literally the son of a preacher man, as his father was a rich pastor. Raymond was the love of her life—the first and the last. Well, so she thought back then. Perfect Raymond, who loved her, but he needed to love himself, too. He needed to find himself. Iniyakan niya ang pag-alis nito. He was her light, her inspiration. He made her see a bright future even though she was in deep financial trouble. Mayaman man ang pamilya ni Raymond ay napakaistrikto sa pera ng ama nito.

But Raymond left that place—not Isobel—he couldn’t stress that enough.

He needed to find peace of mind. Kahit ang kapalit niyon ay ang paghihiwalay nila. She understood and let him go. Ngayon, base sa Facebook profile ay mukhang maayos na ang lagay ng lalaki. Habang siya ay palala nang palala ang problema kaya lahat ng sideline na kaya niyang pasukin, pinasok na niya.

Magsisimula na sana siyang tagain ang kawayan nang makarinig ng tunog ng cell phone. Agad siyang napaigtad, sabay lingon sa paligid. Itinaas niya agad ang itak na dala, dumampot ng patpat para dalawang kamay ang may armas. Trespassing ang kung sinomang may cell phone. Private property ang lupain. Ang ilog ay sakop ng dalawang properties pero ang sa kabila ay matagal

nang walang nakatira. Sa pagkakalam niya ay bangko na ang may-ari niyon dahil tulad ng kanilang lupa ay naisangla at nailit iyon noon pa.

Maingat siyang naglakad patungo sa ilog. Mukhang doon nanggaling ang tunog. Wala siyang ibang naririnig na ingay kaya kung sinoman ang naroon ay siguradong nag-iisa. Mayamaya ay nakarinig siya ng kung anong ungol. O ungol ba talaga iyon? Baka may naaksidente at ngayon ay dumadaing at kailangan ng saklolo. Nagmadali siyang makalapit—para lang matulala sa nakita.

Mariing ipinikit ni Isobel ang mga mata, pero kusa iyong bumukas para titigan ang lalaking hubad sa ilog. Naked and masturbating! Para itong

imported na Malakas habang nagso-
“solo flight” dahil wala si Maganda.

Magkakasunod ang naging paglunok niya. Sino ang lalaki?! Hindi niya makita nang maigi ang mukha nito dahil nakatagilid sa kanya at puro buhok. Malamang ay hindi ito Pilipino. Hindi yata tinutubuan ng masaganang balbas at bigote ang mga Pilipino. So foreigner ang lalaki? Pero hindi naman maputi. Higit sa lahat, ano ang ginagawa nito roon at pinapaligaya ang sarili?! Ang ganda pa ng pagkakapuwesto nito, mukhang hindi nagmamadali dahil hubo’t hubad, nakasandal sa isang malaking bato. Parang hindi ito naglakad patungo sa ilog nang biglang maisip na, “Hmmm, parang okay magsolo dito,” inilabas ang

dapat ilabas, at ibinigay sa sarili ang gusto. Kumbaga sa isang singing performance, hindi nito basta naisipang kumanta sa videoke, kundi naghanda para sa isang production number dahil walang elemento ng pagmamadali.

Pero baka naman naligo sa ilog kaya hubad? Ang mga damit nito ay maayos na nakatupi sa ibabaw ng bato, katabi ng isang backpack.

Pero bakit?!

Well, *because he can? Because he thought he was alone?*

Siguro nga. Siguro ay hindi naisip ng lalaki na posibleng mayroong ibang tao sa lugar na iyon. Malayo sa bahay nila ang ilog kaya bihira niyang puntahan, bukod pa sa masukal ang daan dahil nga

matagal nang hindi nalilinis at nagagamit. Wala siyang puhunan para makapagtanim. Nasira din ang daluyan ng tubig sa farm at wala siyang pampagawa kaya malabong maalagaan ang mga pananim hanggang sira ang patubig.

Dapat siyang umalis at tumalikod pero nanatili siya sa kinatatayuan.

The man's penis was huge, fully hard, and his hand moved along it in slow strokes. His back rested against a boulder, his head tilted up like he was savoring every second. Nanlamig siya, saka biglang rumagasa ang dugo at nag-init ang mukha.

Diyos ko. Totoo ba 'yan? Bakit sobrang laki? Hindi naman malabo ang mga mata niya, pero parang niloloko siya ng

mga iyon. Noon siya natauhan. Kung mayroong tamang oras para sitahin ang trespasser na may ginagawang kabastusan, iyon ay ngayon dahil wala itong armas. Tinakbo niya ito, nakataas ang patpat, saka ito pinaghahampas. Bastos, eh! Papasok-pasok sa lupain niya at doon sa ilog gagawa ng kalokohan? Hindi uubra sa kanya!

“What the fuck?!” sambit nito, mabilis na nakatayo, nakataas ang mga kamay para salagin ang kanyang patpat.

Nakataas din ang nag-iisa nitong “armas” pero hindi niya iyon dapat titigan. Umatras siya, itinaas ang itak na hawak sa kabilang kamay. “Sino ka?!”

“Ako? Baka ikaw.”

So hindi foreigner, kahit mukhang

foreigner. “Ako?! Ako ang may-ari nito! Trespassing ka! Trespassing ka na nga, gumawa ka pa ng ganyan?! Bastos ka! Manyak ka siguro. Alis! Alis! O baka gusto mong tumawag pa ako ng barangay?!” Malakas ang loob ni Isobel. Mabait ang mga taga-barangay sa kanya. Para siyang anak ng mga opisyaes, palibhasa ay palagi siyang kinukuhang muse noong araw. Sa katunayan, ang bansag ng mga ito sa kanya ay “Ganda.”

“The hell are you talking about?” Nakakunot ang noo ng lalaki, binalewala ang pagbabanta at itak niya, saka naglakad patungo sa mga damit nito. Agad siyang tumakbo doon. Bago pa nito mahawakan ang mga iyon ay hinampas na niya ng patpat ang kamay

nito. Ang una niyang naisip, kung may baril ang lalaki sa mga gamit nito, sigurado nang mapapahamak siya.

“Layo! Layo!” Noon siya ginapangan ng kilabot. Malaking tao ang kalaban. Isang bangas nito sa kanya, posible siyang maospital. Ano ba’ng naisip niya at sinugod ito? Dapat na dumiretso na lang siya sa barangay kanina. Bakit naisip niyang misyon niyang pigilan ang paghahasik nito ng punla sa kanyang lupain? Para bang kailangan niyang depensahan ang kanyang puri, ganoong hindi naman nito alam na nandoon siya sa paligid. But that was just the thing—he was invading her land and jacking off like he was marking his territory.

Agad niyang dinaklot ang backpack

nito at isinukbit sa isang balikat.

“Will you please be a normal person?” anito, bakas ang iritasyon sa tinig.

“Sshh!” aniya, itinaas uli dito ang itak, inihagis ang patpat para magamit ang kamay para kapkapan ang mga damit ng lalaki. Nang masigurong walang armas doon ay humakbang siya paatras. “Magdamit ka na, bastos.”

The man let out an exasperated sigh. Parang bale-wala rito ang kahubdan. At bakit nga naman hindi kung perpekto ang katawan nito? His body was lean—broad shoulders tapering to a narrow waist, every muscle defined without being bulky. His abdomen was flat, and from each hip, the V-line carved a sharp path downward. His chest was firm, and

his arms flexed with effortless strength each time he moved. He could've been a fitness magazine cover model.

“Ibaba mo ‘yan, puwede ba?” anito, nakatingin sa kanya habang nagsusuot ng underwear.

“Tumihimik ka. Wala kang karapatang utusan ako,” angil niya, pawisan, nagagalit sa sarili na napadako ang mga mata niya sa bird nito. Oh, god, that was no ordinary bird. That was an eagle!

Hindi na umimik ang lalaki pero halatang hindi ito natutuwa. Wala rin itong pagmamadaling magbihis. Halatang hindi ito takot sa kanya. Mukhang kalmado ito. Hindi iyon normal na reaksiyon ng isang taong kabado sa itak. Kinabahan na naman

tuloy siya. Bukod sa malaking “espada” sa pagitan ng mga hita nitong nakatago na, hindi kaya may iba pang armas ang lalaki?

Ugh. Bakit ba sumusulpot ang mga ganoong isipin sa gitna ng tensiyonadong sitwasyon? Nababaliw na yata siya.

“What’s your name?” tanong nito.

“Isobel.”

Mukhang sosyal ang lalaki kaya lalo na siyang nagtaka kung sino ito. Baka isang adventurer. Hindi ba at uso ngayon ang mga vlog? Travel vlogs. Kahit ang ilan niyang high school friends ay may mga video ng travels ng mga ito.

“Isobel, may I have my things now?” anito, wala ni katiting na pakiusap sa

tinig. Sa katunayan, parang authority ito kung magsalita. Parang siya ang mali at dapat na niyang ibalik ang kinuhang hindi kanya—eh, ito nga ang trespasser!

“Hindi! Sino ka?”

Mukhang lalo itong nainis pero sumagot naman, “Keith.”

“Wala kang apelyido?” sarkastikong sabi niya.

“I have no time for this shit. Give me my bag now.” Mukha ngang naubos na ang pasensiya ng lalaki base sa pamumula ng mukha nito.

Pero hindi uubra ang ganoon kay Isobel. “Hindi ka man lang ba nahihiya sa akin?” gigil na gigil niyang sabi, kulang umusok ang ilong. Parang siya pa ang nag-aaksaya ng oras nito! Aba, makapal din ang mukha ni kuya. “Ni

hindi ka kilabutan na may ginagawa kang kabastusan dito?!”

“So I was jacking off, big deal. Should I drop to my knees and beg your forgiveness? Did I ask you to watch? You could’ve turned around. You could’ve walked away. But did you?”

So siya nga ang may kasalanan para sa lalaki. Wow. Just wow!

“Alam mo, hindi matalinong desisyon ang mag-angas sa harap ng taong may hawak na itak. Mahina yata ang utak mo.”

Bumuntong-hininga ito at ang sunod na namalayan ni Isobel ay hawak na nito ang kamay niyang may hawak ng itak, diniinan para mabitiwan niya ang patalim na agad nitong sinipa patungo sa tubig. Napanganga siya at agad na

tinangkang dutdutin ang mga mata ng lalaki—it was supposed to be self-defense. Pero nakailag ito agad at nagapi ang isa pa niyang kamay.

Nagpapalag agad si Isobel pero masyadong malakas ang lalaki. Masyadong malakas at malaking tao. Bigla siyang ginapangan ng kilabot. Lalo niyang na-realize ang katangahan. Pero paano niya maiisip kanina na may laban sa kanya at sa kanyang itak ang isang hubad na lalaking walang armas?

“Bitiwan mo ‘ko!” sigaw niya.

“Shut up.”

“Bitiwan mo ‘ko!” giit niya, gumalaw na parang kitikiti.

Pinakawalan siya ng lalaki. Muntikan na siyang tumaob sa batuhan pero naagapan siya nito at itinayo, saka

agad ding binitiwang—like she had some virus that could infect him. Masama ang tingin na ipinukol nito sa kanya, saka tumalikod, bitbit ang bag. Agad siyang lumundag sa tubig para kunin ang itak. Pero bago pa niya iyon mahawakan ay nawala na ang lalaki.

Tumaas-baba ang dibdib ni Isobel, basang-basa, tuliro. Hindi muna siya umahon. Safe ang pakiramdam niya sa tubig. Pero wala nang dahilan para matakot o mag-alala. Wala na ang lalaking mayabang. Nagmamadali na siyang umahon. Kahit gusto pa niyang ipagpatuloy ang pagtatabas ng kawayan ay alam niyang delikado na. Paano kung magbalik ang lalaki na mayroon nang baril?! Kailangan niyang magsumbong sa barangay.

Dali-dali na siyang umuwi. Naabutan niya ang kanyang lolo na umiinom ng alak kahit wala pang tanghali.

“Wag mo na akong pansinin, apo, at ‘wag ka na ring magalit. Bigay lang naman sa akin itong alak.”

Sa totoo lang ay naaawa siya kay Lolo Daniel dahil hindi nito deserve ang ganoon. Lalong naaawa siyang tumatanggap ito sa bigay na alak ng kung sino. May reputasyon ang matanda bilang magaling na tagapagkuwento, basta’t may libreng alak. Masarap itong pakinggan at kapag pinag-i-Ingles ay sumusunod naman, perfect grammar pa. Masakit sa dibdib niyang isipin na nagkakatuwaan ang lahat at his expense. And all for a bottle of cheap gin or brandy. Pero ano ang

magagawa niya kung matigas ang ulo nito? Napakatigas ng ulo. Kahit ilang ulit niyang sinasabi na huwag nang lalabas ay sige pa rin. Iniisip na lang niyang at least, hindi na ito kasing-alcoholic ng noon. Three times a week na lang ito lumalabas at gagawin na raw nitong once a week. Hindi na ito araw-araw umaalis at kung saan-saan na lang inaabutan ng tulog. Alam ni Isobel, hindi biro ang pagbabagong iyon. Halos imposible kung pagbabasehan ang karanasan ng ibang alcoholic.

“O, eh, bakit ka basang-basa?” Noon lang nito napuna. Medyo malabo na rin ang paningin nito pero ayaw na ayaw magsuot ng salamin.

“May trespasser, ‘Lo. Sumama na po kayo sa akin sa barangay at baka kayo

ang balikan ng loko.”

Mukha namang naalerto agad ang matanda at tumayo. Lumakad na sila. Nang makalabas ng sirang gate ng farm ay sumakay sila ng tricycle kahit malapit lang ang barangay hall. Kailangang mahuli ang lalaking bastos bago iyon makatalilis.

CHAPTER 2

“Ano’ng hitsura, Ganda?”

Malaki po ang... uhm... katawan?

Napatikhim si Isobel, pilit binalewala ang automatic na sagot ng isip. Kung hindi ba naman siya luka-luka, bakit iyon ang una niyang maiisip? Ah, siguro dahil iyon ang una niyang naaalala sa lalaking iyon. Pero hindi niya naman masasabi ang perpektong pang-describe dito na hindi puwedeng maipagkamali sa iba—ang sukat ng pribadong bahagi nito. Alangan

namang lahat ng lalaking dadaan sa checkpoint, kung magkakaroon man, ay uutusang maghubo para sukatin ang kuwan? Malamang, wala rin ni isang tanod ang mag-volunteer na magsukat.

What the hell am I thinking?

“Ganda?” pukaw sa kanya ng konsehal ng barangay, si Manong Ruben.

“Po? Kuwan, balbas-sarado po. Malaking lalaki. Halatang dayo po,” tugon niya.

“Baka naman naligaw?”

“Malinaw naman pong private property ang pinasok niya.” Ang kabilang farm, maging ang sa kanila, ay mayroong harang. Luma na ang bakod ng kanilang lupain kaya sira na ang ibang bahagi pero imposibleng may

maligaw kung hindi sasadyaing pasukin dahil may mga karatula naman na *No Trespassing*. “Baka may gustong nakawin,” konklusyon niya.

Aminado si Isobel na hindi mukhang magnanakaw ang lalaki. Sa katunayan ay halatang mamahalin ang mga gamit nito. Pero por que ba mukhang mamahalin ang lalaki ay hindi na ito puwedeng maging magnanakaw? Sa pagkakaalam niya ay may mga gamit pa sa bahay sa kabilang farm at malamang ay antigo ang mga iyon. May nagsabi pa nga na may mga rebultong santo na gawa sa ivory. Kung sakaling nandoon pa, aba, malaki ang makukuha ng magnanakaw.

“Sige, titingnan namin,” ani Manong Ruben.

“Sasama po ako,” aniya.

“Bakit? Pabayaang mo sila, ‘wag ka nang sumama,” kontra ng lolo niya.

“Gusto ko pong siguruhing aalis na siya. Baka mamaya pasukin tayo sa gabi, ‘Lo, mahirap na.”

“Kahit naman ganoon ang bahay natin, matibay ang kandado. Isa pa, ano’ng mananakaw niya doon kundi basyong bote?”

Pero iginiit ni Isobel ang gusto. Kailangan niyang malaman kung sino ang lalaking iyon. Sumama na silang maglolo sa mobile ng barangay. Nang makarating sa gate ng lupaing katabi ng sa kanila ay agad niyang napansin na bago ang kandadong nakakabit doon. Makintab ang padlock, heavy duty, wala ni katiting na kalawang. Pero sarado.

Ibig-sabihin ay hindi doon dumaan ang estranghero.

“Ikutan natin itong lupa, baka makita natin kung saan dumaan,” pasya ni Manong Ruben. Bumalik na sila sa mobile at nagronda paikot sa lupain, sa bahaging nadadaanan ng barangay road. Malawak ang farm, nasa kanto ng kalsada ang dulo, sakop ang ilang bloke at may bahaging nakakonekta sa kanilang farm. Ilang barangay ang sakop ng dalawang ari-arian. Imposibleng mula sa ibang lugar pumasok ang lalaki at narating ang ilog. Hindi nito kakayaning lakarin. Ang hinala ng mga tanod, sa farm nila dumaan ang lalaki kasi doon may bahaging sira ang bakod, kaya ininspeksiyon din nila iyon. Pero

mukhang walang nagalaw, ni hindi naabala ang mga gumapang na damo at baging.

“Mukhang wala naman, Ganda. Baka naligaw lang ‘yon at nakaalis na rin. Ikaw na mismo ang nagsabi, muntikan mo nang mataga.”

Biglang nag-init ang kanyang mukha. Hindi na kailangang malaman ng mga ito na wala siyang naging laban sa estranghero.

“Baka nga po,” sabi na lang niya.

Inanyayahan ang mga ito ng lolo niya sa kanila para magkape. Kinumusta na rin ng ilang tanod ang mga paalagang baboy. Para iyon sa darating na piyesta.

Nagkakuwentuhan at sinabi niya ang tuhugang sinadya sa ilog. Isinabay na niya ang panghihiram ng sasakyan ng

barangay para pagkargahan ng mga kawayan kapag natuloy na ang pagkuha niya ng mga iyon. Lintik na lalaking malaki ang kargada, abala sa schedule niya.

Kahit paano, kalmado na si Isobel. Naisip niyang tama ang lolo niya, walang nanakawin sa kanilang bahay. Hindi naman siguro serial killer ang lalaking iyon dahil walang serial killer sa Pilipinas. At kung sakali man, matibay ang kanilang mga lock dahil sinauna.

Pero sino kaya iyon talaga? Hindi niya alam. Mukhang hindi na niya malalaman. Pinadalhan na lang niya ng text message ang kaibigang si Nadia para makapagpatulong sa kapatid nitong magtaga ng kawayan. Ayaw na

niyang mag-isa.

Habang hinihintay ang mga ito ay napatingin siya sa ref na hindi na binubuksan dahil sayang ang koryente. Hindi niya inaalis ang mga ref magnet na nakadikit doon. One said, *Make your dreams happen*, and the other said, *Don't give up*. Kailangan niyang araw-araw na makita ang mga iyon dahil kung minsan, lalo na nitong huli na nawalan siya ng trabaho, parang mas madaling sumuko, parang mas madaling kalimutan ang mga pangarap.

Nagbago na rin siguro ang goals niya. Kung noon ay gusto niyang maibalik ang marangyang buhay, ngayon ay gusto na lang niyang makaraos silang maglolo sa araw-araw at mabuhay nang may financial security kahit paano. And

like the ref magnets said, she would not give up. She would make her dreams happen. Kahit mahirap.

Mayamaya ay dumating si Nadia at ang nakababata nitong kapatid na si Bert. Parehong sumama ang mga ito kahit sinabihan niya si Nadia na magpaiwan na lang. Maarte kasi ang babae.

“Sasama ako dahil madami akong chika sa ‘yo,” anito, ngiting-ngiti. Sa gitna ng initan, ito lang ang nakapayong. Dating tauhan ng farm ang mga magulang nito, kasama sa nawalan ng trabaho nang tuluyan nang maubos ang puhunan. Pinauna nito si Bert sa paglalakad, saka pabulong na sinabi, “Kilala mo si Clementine, ‘di ba?”

Agad siyang natigilan. Oo, siyempre kilala niya si Clementine dahil iyon ang nag-aalok sa kanyang magbenta ng aliw. Siyempre, hindi niya binabanggit kay Nadia ang alok, kahit pa best friend niya ang babae. She didn't know why. Maybe she was protecting Nadia. Kahit kasi sabihing hindi laki sa rangya ang babae, at kahit sabihing maldita at mahilig sa mga pogi, inosente ito. Naïve. Kaya nagtataka siya kung bakit may balita raw ito kay Clementine.

“Wag mong pagkakausapin ‘yon,” aniya.

“Grabe ka naman. Por que ba gano’n ang naging trabaho niya sa Maynila noon, ‘wag na siyang pagkakausapin?”

Hindi alam ni Isobel kung ano ang isasagot sa kaibigan. Alam ng buong

baryo na nagbenta ng aliw si Clementine dahil na rin hindi nito itinago. Alam din niyang hindi past tense ang pagbebenta nito ng katawan, kaya nga siya niyayaya. Sa pagkakaintindi niya, mayroong “manager” si Clementine at doon siya nito gustong ilapit para “matulungan” siya sa mga utang. Nagpapautang din kasi si Clementine at lumalaki na ang interes niya sa babae dahil hindi siya nakakapaghulog nang buo. Nawalan nga siya ng trabaho. Sa madaling sabi, may utang siya sa babae at gusto nitong mapadali ang pagbabayad niya kaya ilalapit daw siya sa bugaw nito.

“Ano’ng balita?” napilitan siyang itanong kay Nadia.

“Puwede daw akong kumita ng daang

libo isang buwan.”

Naitirik niya ang mga mata. Naïve talaga si Nadia. “Alam mo ba kung ano’ng trabaho ang ibibigay sa ‘yo?”

“Escort daw.”

“Eh, bakit parang masaya ka pa?”

“Escort lang naman. Sasamahan mo lang sa party ang mga kliyente.”

Muling tumirik ang mga mata ni Isobel. “Minsan, hindi ko alam kung tanga ka o nagtatanga-tangahan. Bakit kailangan pang magrenta ng mga ‘yon ng escort kung kailangan lang ng kasama sa party?”

“‘Yon ang sabi ni Clementine, sasamahan mo lang naman daw kung saan-saan magpunta.”

“At kung sa hotel magpunta? Siyempre kasama ka rin. Alam mo na

siguro kung ano'ng gagawin sa 'yo. Walang lalaking magbabayad ng ganoon kalaki para lang isama ka sa party.”

Natigilan ito pero mayamaya ay sinabi, “Kung ganoon nga, masama ba, Isobel?”

Napanganga siya. Agad niyang hinarap ang kaibigan, naghanap ng kahit na anong indikasyon na nababaliw na ito o kaya ay nag-shabu.

Ano ang nakain ni Nadia at biglang naging ganoon? Napaka-conservative nito, kahit pa nga mahilig sa guwapo. Noon ay nabanggit nito ang personal na panukalang hindi makikipag-sex kung walang kasal. May pagka-purist din ito, sa salita lang malandi. Kung minsan nga ay nakakainis na dahil may

nalalaman pang ang magiging boyfriend ay dapat iyon na ang mapapangasawa. Hindi naniniwala si Isobel sa ganoon at sa tingin niya ay delikado iyon. Paano kung nagkamali ang isang tao?

Napakabigat na parusa ang panindigan ang pagkakamali dahil lang first boyfriend mo iyon at naniniwala kang kailangang kasal lang ang pakay ng pakikipag-date. Ewan, nakahanap yata si Nadia ng mga purist group sa Facebook—iyong mga taong galit sa divorce, galit sa LGBTQ, at gustong ang mga babae ay palaging under ng lalaki.

Pero ngayon, ibang-iba na ang tono nito.

“Anong meron, Nadia, at mukhang may trangkaso ka?” tanong niya,

nakataas ang isang kilay.

Lumabi ito. “Na-realize ko na tama ka naman sa sinabi mo noon, na walang perfect sa mundo kaya dapat may allowance sa pagkakamali. Kung walang allowance, lalo nang magkakamali.”

That’s a big leap to ‘I’m now willing to be a whore’ though. “Pero ano ang kinalaman no’n sa alok ni Clementine? Alam mo ba ang ginagawa ng mga tao sa loob ng kuwarto?”

Umirap ang babae. “Anong akala mo sa ‘kin? Nakapanood na ako ng mga porn, excuse me. Siyempre alam ko.”

“Gusto mo naman ‘yon? ‘Yong porn?”

“Meron namang maayos at hindi nakakadiri.”

“Oo nga, pero tandaan mong kung ibebenta ka ni Clementine, hindi ‘yan maghahanap ng guwapong buyer, okay? Kung sino ang may pinakamalaking alok, doon ka. Kung may isang sobrang guwapong taong mabait at perfect, bakit pa kailangan ng babaeng babayaran niya?”

“Malay mo naman?”

“Nangangarap ka nang gising.” Ako ang dapat tumanggap ng alok ni Clementine. Sa totoo lang, noong nakaraan ko pa naisip. Wala na akong trabaho at parang hindi matatanggap ngayong school year. Nagpasa na rin ako ng resume sa tatlong pabrika. Pero wala. Sana malaki ang iabot sa akin ngayong piyesta.

“Ikaw ba, hindi nangangarap ng

instant pera?” tanong nito.

“Wala akong ibang pangarap kundi manalo sa lotto.”

“So naiintindihan mo ako?”

“Natural. Pero hindi ko alam kung alam mo kung ano ang pinapantasya mo. Sex lang ‘yon, malamang pa na hindi enjoyable. Siyempre, serbisyo sa customer, hindi sa sarili. ‘Yon ang trabaho. Walang knight in shining armor, walang prinsipe.”

Nalukot ang mukha nito. “Ang lakas mo talagang mambasag ng trip.”

Napabuga si Isobel, nagpatuloy sa paglalakad. Kung sana lang ay puwede siyang pumili ng magiging customer, baka noon pa siya sumabak sa laban. Malaking bagay kung sakali kung makakapili siya ng isang kliyenteng at

least physically attractive.

Biglang nagsalita si Nadia habang nakatingin sa phone. “Parang timang si Dina,” tukoy nito sa kaibigan. “Kinunan talaga ng picture. Pero ang pogi, grabe!” Iniharap nito sa kanya ang screen.

Napanganga siya nang makita kung sino ang nasa picture—ang trespasser!

“Nasaan siya? Nasaan sila?!”

“Ay, grabe siya. Pupuntahan mo?” Pilya ang ngiti nito.

“Sira! ‘Yan ‘yong trespasser dito! Tawagan mo si Dina, bilis! Itatawag ko kay Manong Ruben kung saan pupuntahan!”

Mukhang naturete naman si Nadia at agad tinawagan ang kaibigan. “Dina, nasa bulaluhan ka ba? Nandiyan pa ‘yong lalaking pogi? Ah, gano’n ba?

Hindi mo nakuha ang plate number? Ah, okay. Saang direksiyon papunta? Mga gaano na katagal? Basta. Basta nga! Sige, sige. Bye.”

Hinarap siya nito. “Nakaalis na daw kanina pa, mga kalahating oras na. Ngayon lang niya napadala sa Messenger ko ang picture. Pa-highway daw ang direksiyon ng sasakyan so baka pa-Maynila.” Muli nitong tiningnan ang phone. “Sure ka ba? Itong ganitong mukha, trespassing dito? Dito sa lupa mo? Ano’ng meron dito? Puro talahib.” Pinagtaasan siya nito ng kilay, prangka ang pagdududa sa hinala niya.

Dinutdot niya ang screen ng phone nito. “Sa tingin mo, ganyang mukha, maipagkakamali ko sa iba? Meron ba ni isang lalaki dito sa atin na balbas-

sarado?” Gusto niyang mainis. Bakit kapag pogi, hindi na puwedeng paghinalaan nang masama?

Naglakad na siya patungo sa ilog. Nauuna pa rin si Bert sa kanila.

“Ano sa tingin mo, bakit nandito ‘yon?” tanong ni Nadia.

“Ewan ko!” Hindi niya masabi ang sitwasyon noong naabutan niya ang lalaki. Malamang kasi na kung saan pa mauwi ang usapan nila.

“Ang sabi mo, muntikan mo nang naitak?”

“O-Oo.” Sa unahan na nakatingin si Isobel, ayaw nang pag-usapan pa ang lahat. Ayaw niyang magsinungaling. “Sana hindi na bumalik. Baka thrill seeker. Alam mo na ngayon, madaming mga ganyan.”

Nagbalik na sila sa unang topic hanggang makarating sa kawayanan. Panay ang kuwento ni Nadia tungkol sa naiisip nitong plano, Mabuti at hindi sila naririnig ni Bert na malayo sa kanila. Gusto nang kabahan ni Isobel sa sinasabi ng kaibigan. Mukhang naghahanda na itong magpahanap ng customer kay Clementine.

“Maghunos-dili ka nga,” aniya.

“Kailangan ko ng pera, eh. Saka ang sabi ni Clementine, siya na mismo ang manager ngayon, hindi ka na ipapasa sa iba pang manager. So siguro mas may control ka naman sa kukunin niyang customer, hindi tulad kung may iba pang dadaanan.”

“May trabaho ka naman.” HR officer ito sa isang pabrika.

“Diyos ko, minimum wage sa probinsiya, ang dami pang kaltas. Hindi na tayo tumatanda. Hanggang kailan ako ganito?”

“Wala ka namang kailangang gastusan. Lahat ng kapatid mo may trabaho,” giit niya.

“Hindi ganitong buhay ang pangarap ko, Isobel. Kung makakakita ako ng sugar daddy, kahit pangit papatulan ko na. Baka isang taon lang, mayaman na ako.”

“Aber...” Pinunasan niya ng bimpang noo, saka hinarap ang babae. “Paano mo ipapaliwanag ‘yan sa sinasabi mong ‘the one’ mo?”

“Sa totoo lang, kung hindi ako matatanggap ng isang lalaki dahil pinili ko ang sex work para kumita ng perang

hindi ko maiipon kahit sampung taon akong magtrabaho, kailangan ko sigurong kuwestiyunin kung deserving ba siya sa pagmamahal ko. Ano, mas gusto niyang makita akong mahirapan nang mahigit sampung taon kaysa magkaroon ng matinong buhay na saglit lang nagsakripisyo? Para lang masabi niyang wala akong ibang naka-sex? O kung para lang masabi na hindi ako nagbenta ng katawan? Katawan lang ito. Mas mahalaga ang buhay kaysa sa katawan. Anong klaseng buhay ang meron ka kung nagsu-survive ka lang sa mundo? Gusto kong ma-experience ang life, hindi ‘yong may makain lang. Hindi deserve ng kahit na sinong tao ang mabuhay para lang magtrabaho.”

“Aba, talagang nag-iba ka na ng

tono.” Aminado si Isobel na bumilib siya sa bagong perspective ng kaibigan. Ito ang taong huli niyang maiisip na magbabago ng convictions.

“Kung ‘yong mga scientist, utak ang gamit sa trabaho, ako katawan. Masama ba ‘yon? Ano ang totoong pagkakaiba no’n? Sex? Eh, ang dami-dami nga diyan na libre lang nakikipag-sex. Bakit maiiba ‘yon? Dahil may love? Paano kung kasal ka sa hindi mo mahal pero obligado kang makipag-sex? Paano sa mga lugar na may arranged marriage? Hindi ba mas masama ‘yon—dahil ginamit mo ang kasal, nag-involve ka ng ibang tao sa isang malupit na commitment. May basbas ang sex nila dahil kasal sila, pero ‘di ba mas imoral ‘yon dahil kabaliwang makisama sa

isang taong ni hindi mo siguro mahal. Baka ni hindi mo kilalang maigi. Bubuo ka ng pamilya kasama ang isang taong hindi mo kilala. Pero okay lang na mag-sex sila dahil kasal sila. May mali. Misplaced ang moralidad.

“Isa pa, bakit ko bibigyan ng halaga ang mundo na huhusgahan ako dahil nagbenta ako ng katawan, pero tuwing eleksiyon binoboto ang mga buwaya na ginagawang buffet ang kaban ng bayan? O ‘yong mga moralistang akala mo napakapuro at walang bahid ng kasalanan, pero sobrang tsismosa naman at kabi-kabila ang kabit ng mister. Baka galit lang sila sa mga nagbebenta ng aliw dahil sa mga mister nila na sa mga babaeng ‘yon sila ipinagpalit. Hindi na kasalanan ng mga

babae ‘yon, kasalanan ng mga mister nila.”

“Wow,” sambit ni Isobel, hindi pa rin makapaniwala sa naririnig. “Mukhang desidido ka na.”

Bumuntong-hininga si Nadia. “Yayayain sana kita kaso alam kong babatukan mo ako—”

“Sasama ako,” agaw niya.

Parang nakalulon ng ampalaya ang babae. “Hindi biro ang ganitong desisyon, bes.”

Gustong matawa ni Isobel. Siya pa pala ngayon ang nagpapabigla-bigla. “Sige, palipasin natin ang fiesta. Kung malaki ang kikitain ko, kung may ibang magpapa-lechon, baka hindi ako tumuloy.”

Tumango si Nadia, may

determinasyon sa mukha. Naitanong ni Isobel sa sarili, ilang babae pa kaya sa mundo ang tulad nila— those who wanted more than what life was giving them. Walang masamang mamuhay nang simple, pero hindi niya kayang tanggapin na habang-buhay siyang maghihirap kung kaya niyang ibenta ang katawan.

Pampuhunan lang sa isang buhay na hindi kapit sa patalim palagi. Iyong kahit maospital silang maglolo, hindi sila maghihintay na lang ng kamatayan dahil wala silang pambayad; isang buhay na hindi siya mag-aalala kung may makakain pa sila sa susunod na linggo. This was not living. This was barely surviving. Hindi ganoon ang buhay na deserve ng kahit na sino.

Hindi niya kayang tanggapin na lang.
Gagawa siya ng paraan.

CHAPTER 3

“So what do you think, Chef?”

Itinaas ni Keith ang kamay. “No, Tirso. This is your restaurant, your call. I trust you.”

Ngumiti si Tirso at nagpasalamat. “Let me get you the rest.”

Tumango siya. Tumalikod na ang lalaki. Totoo ang sinabi niyang may tiwala siya sa kakayahan nito. He had worked with Tirso in France a few years ago. He had talent, there was no doubt about it. Bilib din siya na sa kabila ng

offers dito sa mga lugar kung saan mas magiging malaki ang pangalan nito ay mas pinili nitong bumalik sa Pilipinas at magtayo ng sariling restaurant. Tirso had a vision, and Keith trusted that. Isa lang ang sinabi niya sa lalaki: hinding-hindi siya tutulong dito pagdating sa pagpapalakad ng restaurant, he was only going to give him the money to do it. Tirso accepted his offer. At ngayon, malapit nang magbukas ang restaurant nito sa BGC.

Nagsimula na ang pagsisilbi sa kanya ng mga waiter. The menu was perfect. Keith suspected Tirso's restaurant would earn recognition from top culinary guides within its first year. Alam niyang para kay Tirso, mahalaga ang ganoong bagay. Not for Keith,

though. He had many stars under his belt, and he had once been one of the youngest executive chefs in France. But he had left that life behind. Lahat ng restaurants niya ay hinanapan niya ng bagong mamumuno. Many people said his businesses would fail—particularly his favorite restaurant, Le Carelle. He built that place from scratch. He never imagined that one day, he would leave it.

Nagtapos ang set menu sa isang napakasarap na dessert: dark chocolate dacquoise and passion fruit curd with yuzu sorbet, candied yuzu zest, and rich chocolate sauce. He knew great things were waiting for Tirso, just like they had once waited for him. Bukod sa natural na talento ay masipag din ang

lalaki. Walang duda na magtatagumpay ito. Ang tanong lang ay kung magiging masaya ba ito sa itaas o malulunod sa ego at makakalimot sa dahilan kung bakit ito naging chef in the first place.

Many people thought being a chef was a walk in the park. It wasn't. Running a kitchen that served the most meticulous diners was a constant challenge. And although fine dining had become more mainstream—thanks to Michelin-starred celebrity chefs—the culinary world remained, somehow, small and secluded. Private. Insular. It was a tight circle with even tighter margins for error. And somewhere along the way, it had all become too... pretentious. Chefs were cooking for ego, for prestige.

He hated that.

Iyon ang dahilan kung bakit unti-unti siyang nawalan ng gana sa karera.

Then one day, he realized he had never taken time off after Adelie, his ex-fiancée, left him at the altar, in front of a hundred and fifty guests, including some of the world's richest people—his clients and business partners.

Of course, everyone talked about it. Even *Vanity Fair* ran an article, because while he kept his mouth shut, Adelie felt compelled to share her side of the story—with everyone but him.

So he found out why she left him through the pages of a magazine.

That was five years ago. She was now divorced; her ex-husband was an Italian multimillionaire. Keith still wanted to

talk to her sometimes, to ask why she did all of it and didn't even have the decency to face him.

Hindi na siya galit sa ginawa nitong pag-iwan sa kanya, pero aminadong hindi siya matahimik dahil sa mismong ginawa nito. Was he really such a horrible person that he didn't even deserve an explanation?

Maybe he was. Hindi siya kilala bilang mabait na tao. He was told he was too arrogant. Ilang empleyado na ba ang napaiyak niya, babae man o lalaki, bata o matanda? Hindi na niya mabilang. Pagdating sa trabaho, walang special sa kanya. Work was work, and he grew up thinking it was life. He grew up thinking he needed to be the best at everything and that there was no other

way to do things. Bukod pa roon ay kailangan niyang patunayan noon pa man na kahit hindi siya ganap na tanggap ng pamilya ng ina ay kaya niyang patunayan na hindi siya isang problema o pabigat.

Keith was his mother's second born. But he was the product of an affair. His mother was a socialite, his father was a rich woman's husband. Itinago sa iba ng pamilya ang impormasyon at ang tanging nakakaalam lang ay siya, ang kanyang kapatid, ama, kinilalang ama, at ina.

He knew it even as a child. Hindi iyon ang itinago ng mga ito, kundi siya mismo. He was sent to a boarding school when he was seven.

Keith was thirteen when he met his

half-brother, Javier del Toro. He never thought the man would ever matter in his life. Nagpakilala ito sa kanya bilang nakatatandang kapatid. Ni hindi niya alam na may kapatid siya sa ama dahil hindi siya nito kailanman binisita.

He met him once, and that was it.

Hindi niya kailanman ginustong mas makilala pa ang “sperm donor” para mabuo siya. As far as he was concerned, the man was dead. Ito na mismo ang nagsabi sa kanya na hindi nito alam kung bakit kailangan pa siyang ipakilala rito gayong hindi naman daw alam ng mga tao na ito ang kanyang ama, at itinatago rin naman ang katotohanang iyon sa lahat.

Truth was, back then he didn't know why either. But as he grew older, he

understood—his mother’s husband wanted him to realize that he had a father, and it wasn’t him.

Sa lahat ng pagkakataon ay kailangan nitong ipaalam na iba siya, na hindi siya bahagi ng pamilya.

He learned to “know his place”—iyon ang naririnig niyang madalas sabihin sa kanya ng mga magulang.

He knew his mother wasn’t that bad, because at least she had the decency to make sure he got what he needed financially. There were moments when she almost seemed like a doting mother. Until her husband came into the picture to remind her of her sins.

Masyadong mabigat ang pakiramdam na nakaasa siya sa “social parents” niya.

One day, Keith decided he would try to make it on his own. Ayaw na niyang humaba pa ang utang sa mga kinilalang magulang dahil madalas namang sabihin sa kanya na isang pribilehiyo ang pagtanggap sa kanya ng pamilya, lalo na ang pagbibigay sa kanya ng apelyido ng asawa ng ina.

It was almost as if they had done it for him and not for themselves—because they preferred to hide the truth.

Katatapos pa lang niya noon ng high school. He could've gone to any school he wanted, but he was exhausted from depending on his parents and felt he needed to do things his way.

Ang unang naging reaksiyon ng kanyang ina ay galit. Gusto raw ba niyang ipahiya ang mga ito.

Sinegundahan iyon ng asawa nito.

They were so mad, they stopped talking to him.

Finally, peace.

Kaunti lang ang pera niya na eksakto lang pang-renta ng matutuluyan. He started working as a waiter in a London restaurant. Doon niya naisip na gusto niyang maging chef. He started from the bottom up. Naging kitchen assistant siya nang mangailangan ng extra. Hindi na bumalik ang isa sa mga helper at dahil gusto siya ng cook, siya na lang ang kinuha. Nagtuluy-tuloy na mula roon.

Keith learned every little detail. Mabilis siyang matuto.

Ang mga kasamahan niya sa kitchen ay ni hindi alam na siya ang

nangunguna sa klase niya sa boarding school. Ni hindi alam ng mga itong galing siya sa isa sa mga pinakaprestihiyosong boarding school sa England.

He worked in that kitchen for three years, slowly rising through the ranks until he became chef de partie. But that was as far as they let him go. He suspected they didn't make him sous chef because of his age. Not that it mattered. He wasn't done learning. He wanted more. He wanted to be a master.

And where else could he learn to be one but in France?

Nagkataong French ang executive chef nila at mayroon daw itong kakilalang magbubukas ng bagong restaurant sa Paris.

He sent him there.

That was one of the most exhausting yet rewarding jobs he ever had. It was also where, for the first time, someone trusted him enough to offer him the role of sous chef. And then, after his training in Spain on avant-garde culinary techniques, he came back to become one of the youngest executive chefs in a starred restaurant.

He earned his first star that year, another one the following year.

He fed billionaires, heads of state, kings, princesses, athletes, celebrities. He was hired as a consultant all over the world—from hotels to restaurants to food companies. He traveled the world for food. He wrote cookbooks. He was doing it all.

And then he met Adelie, a pastry chef who was making her own name in the industry. She was brilliant, with techniques he hadn't seen anywhere else. His life felt complete. They opened a new restaurant—she was the pastry chef. Then he opened a bakeshop for her. They were an excellent team. People said they were the best, and they proved it.

Until she decided not to marry him, walked away, and sent a battery of lawyers to demand his share of the businesses.

He was so in love with Adelie, he surrendered without a fight. He gave her what she wanted, even though she did him wrong.

Tinutok niya ang atensiyon sa

ginagawa at sa karera.

Even if he knew people were talking behind his back—especially since Adelie spoke to magazines and was immediately involved with a famous Italian millionaire—he didn't budge.

Basta't nakatutok siya sa trabaho.

Until one day, in his kitchen, as he was preparing demiglace sauce, he realized that his life's work was worth nothing. And it was, in fact, kind of comical—people talking about sauces, about how to make an olive look like an egg yolk, how foam could affect an entire dish... Very small dishes that were supposed to change one's perspective in life.

Chefs were no longer creating dishes to feed or sustain people, but to be well-

known, to make food look like art, and to criticize anything that wasn't plated perfectly. Biglang naging napakaliit ng kanyang mundo, sa palagay niya.

In just one week, Keith left the restaurants. Ipinasa niya ang mga obligasyon sa ibang tao. He traveled. He tried to rediscover food like it was all new to him. He went whale fishing in Iceland, ate street tacos in Mexico, went to cacao plantations in South America, tasted Indian food cooked by mothers and grandmothers in Mumbai and Kolkata, roasted with the best pit masters in the United States, and discovered more food, people, and culture in Africa.

For the first time in his life, Keith felt as if his eyes had opened. He had never

felt such an intense desire to come home to the Philippines. Yes, even if it meant being in the same country as the people who called him family only when it suited them.

Dahil biglang naging mainit ang pakitungo sa kanya ng ina nang magsimula siyang lumabas sa mga food magazine. A couple of times, she even came to his restaurants with her husband's business colleagues, proudly introducing him like she was so proud of the son she never wanted. And hid in a boarding school thousands of miles away.

Mahigit isang taon na siya ngayon sa Pilipinas, kahit palagi ring umaalis-alis para sa mga negosyo.

He was looking for a good property to

buy. Nakailang ocular siya at madaming eksperto ang pinapauna sa mga lupaing napipisil bilhin.

He wanted to go back to the basics. Simple food, nourishing food, good food. And all of it came from the land, from nature. This was his calling. This was his passion now: to build farming communities and serve food grown from his own land, all organic.

He was going to make his own cheese, from the milk of animals that grazed on good pasture. He wasn't the first chef to think about this. In fact, many had ventured into the back-to-basics approach to food. And it was clear why—it was the heart of their calling.

Keith understood now. He

understood what he wanted to do. He wanted to feed communities with good, natural produce. And good food always started with fresh, clean ingredients. It was so basic and so simple that he wondered why it had taken him so long to realize it.

Maybe because he pretended everything was all right after Adelie left. Sa sobrang pagtatakip niya sa lahat ng sama ng loob, nalimutan na niyang isipin ang sarili.

Or maybe he didn't realize it because, during the first years of his career, he wanted to prove something to his parents. Maybe he wanted so badly to have money of his own. Nang makuha niya ang mga iyon ay saka siya tinalikuran ni Adelie, na pilit niyang

tinabunan ng trabaho. Hanggang isang araw ay natauhan siya at iniwan ang lahat ng iyon.

Now, here he was, in a place where he finally felt satisfied with his life.

Hindi niya masasabing masaya siya tulad ng naramdaman noong sila pa ni Adelie, kung saan parang kompleto ang lahat ng aspeto ng kanyang buhay, pero kontento siya.

He had a goal, a vision—and that was a beacon in his life.

“Congratulations,” aniya kay Tirso. “The menu is perfect.”

“Thank you, Chef.”

Tinapik niya ito sa balikat at nagpaalam na rin.

Maybe it was in his blood to run businesses as well. Wala siya ni isang

negosyong hinawakan na hindi nagtagumpay. He instinctively knew what to do and how to follow trends. He also invested in real estate when he had the money to do so.

Hindi na niya kailangan ng kahit na magkano mula sa mga magulang. Just as well, he never intended to take anything from them in the first place.

Pauwi na sana siya sa condo nang magbago ang isip at tumuloy sa farm na nabili.

Two lands, fifty hectares—a good bargain. Naalala niya ang babaeng nakita sa lupain. Kailangan siguro niyang magpunta sa barangay para magpakilala. That annoyed the hell out of him for some reason. Siguro ay dala pa rin ng nakasanayan niyang buhay sa

ibang bansa na hindi na kailangan pang batiin ang mga kapitbahay o magpakilala nang pormal sa kung sinong nakapuwestong politiko sa lugar.

Was he ashamed that the woman caught him jacking off? Of course not. Hindi niya alam na mayroong tao doon.

In fact, she was the one who was supposed to be ashamed—for spying on a man getting himself off in peace.

Napangiwi siya nang maalalang hindi na naituloy pa ang ginagawang iyon noong nakaraang linggo hanggang ngayon. He got busy, and he actually wanted to check out the women in his brother's harem but ended up talking to Nanay Nel—his brother Nanding's aunt.

Tatlo ang kapatid niya sa ama—

Javier del Toro or JDT, Mauro, and Nanding. Siya ang sumunod kay Javier. Hindi niya inasahan na magkakaroon ng magandang relasyon dito bilang kapatid but somehow, he did.

Javier had his own harem, was filthy rich, and was probably the smartest person Keith knew. He introduced him to potential business partners. JDT was known all over the world. He had businesses everywhere. To other people, the man was a shark—a businessman you didn't mess with. There were rumors that his influence reached foreign governments, that he lobbied for his own interests. His sexual appetite was said to be legendary. He dated heiresses and celebrities, but somehow remained faceless to the

masses. He stayed mysterious.

Ang totoo ay hindi talaga mahilig sa limelight si JDT. Hindi rin nakikialam si Keith sa business ventures ng kapatid. All he knew was that his mother was a very rich woman—and their father was a very big opportunist.

As for JDT's sexual appetite? Not for him to even think about, although he had enjoyed a few women from his harem. He probably would've built his own, but he was too poor for that. Only JDT could afford to pay twenty or so women to be at his beck and call twenty-four seven.

Keith just looked around when he felt like it, if someone wanted to play extra. The thought almost made him laugh.

Siyempre, sinasabi niya sa kapatid kapag may natipuhan siyang babae sa harem. Palagi namang mayroong aplikante. At least that was the case before JDT stopped bringing in new faces. Siguro dahil hindi na rin praktikal na magdagdag kung hindi na ito nagtatagal sa bansa. Nakatutok ito sa mas malaking negosyo sa iba't ibang lugar.

All of Keith's brothers were great people, which made him wonder how someone like their father could've produced them. Or maybe that was exactly it—their father was such a horrible person that they all learned from being his son.

Maybe they saw in him the kind of man they never wanted to become.

Tinawagan niya si Nanay Nel. “Nay, kumusta?”

“Ayos naman. Nasaan ka, anak?” Para na rin niyang ina ang matanda. Ito ang nanay-nanayan ng mga babae sa harem, at maging nilang magkakapatid.

“Pauwi po akong farm.”

“Eh ‘di malapit lang dito. Dumaan ka at may niluto akong laing.”

“Sige po, ‘Nay. Salamat.” Napangiti si Keith. He should’ve come back sooner. Palaging mainit ang pakitungo ng matanda sa kanya. She had always treated him like a son.

“Alam ko naman ang totoong sadya mo,” anito.

Nasamid siya. “Po?”

“Kaso walang bagong dating.”

Nag-init ang kanyang mukha kahit hindi ito kaharap. “Si Nanay talaga. Ikaw ang sadya ko.”

“Sa akin ka pa ba magpapanggap, anak? Kilalang-kilala ko kayong magkakapatid.”

Napahiya siya kaya iniba ang paksa. Hindi siya sanay sa ganitong usapan. Sa katunayan, hindi sanay sa kalinga ng isang ina. “Ano’ng gusto mong pasalubong, ‘Nay?”

“Basta’t dumaan ka at masarap ang laing.” Nawala na ito sa linya.

Napailing si Keith, nilagay ang phone sa holder. He had to admit he was a bit frustrated. It had been a while since he got laid. He needed to take care of it soon. Lately, it was all he could think about.

Iyon nga mismo ang dahilan kung bakit siya nahuli ng babaeng may itak sa ilog.

He couldn't get the woman out of his mind. That thin white shirt, damp with sweat, clung to her breasts like a second skin... Those breasts, heavy and perfect for his hand, moved with her. They bounced when she walked, begged to be seen, maybe even sucked.

His cock stirred again, straining for attention. It would have to wait until he got home.

Baka rin hindi naman nakakahiya kay Sheena, isa sa mga namamahala sa harem, kung sasabihin niyang kailangan niya ng babae at baka may kilala ito.

He wasn't fond of paying for sex, but

he didn't have time to look. Hookup apps were a risk—too many unknowns. It made more sense to ask for someone already vetted by the harem.

Sa ilang oras na biyahe ay nakikinig lang siya ng music habang abala sa pag-iisip ng mga gagawin sa mga susunod na araw. Nang makarating sa harem ay hinainan nga siya ni Nanay Nel ng laing. The best.

Nagkuwentuhan sila ng matanda hanggang sa magpaalam na rin siya. Wala ang kanyang kapatid, nasa ibang bansa. Some girls were flirting with him but no one seemed to want to leave the harem. Because why would they? They were getting paid good money there.

Nagpaalam na rin siya at tumuloy sa

farm. There needed to be a lot of changes, starting with the gate. Nag-drive na siya papasok matapos iyang isara. Maganit na ang mga bisagra, mabigat. Nang makarating sa bahay ay tumuloy siya sa silid. Iyon lang at ang kusina ang malinis doon dahil iyon lang ang nilinis niya noong nakaraan. He took a shower. Salamat at mabilis na naikabit ang water service at koryente.

Keith planned to give himself a good yank but passed out before he could. Nang magising siya ay napakalamig sa silid. Alas-sais ng umaga, madilim pa. Kapag ganoong panahon ay sadyang mababa ang temperatura doon. Bagay ang klima para sa farm.

Tumuloy siya sa kusina at ginamit ang kanyang espresso machine. He

needed his morning dose of caffeine. He felt good. Such fresh air, cool breeze. Maybe he could have a cappuccino instead. Iyon nga mismo ang kanyang ginawa. He made himself one and finished it quickly, the way Italians did.

He was still in his pajamas when he grabbed the leather jacket by the door and threw it over himself. Lumabas siya sa bahay at naglakad-lakad sa labas.

Nag-iisa siya sa buong farm.

Naalala niyang bigla ang babae sa ilog. Right away, his cock hardened at the memory of her breasts. Well, maybe now he could finally take care of business. Kagabi pa niya sana ginawa kung hindi lang siya nakatulog sa pagod.

He pulled out his cock and started

stroking.

“Manyak ka talaga, eh, ‘no?!”

“Shit!” he snapped, fumbling to shove his hard cock back into his pajamas, but it was no use. It wasn’t going down. “What the hell are you doing here?!”

It was the woman from his mind. Same curves, same sharp tongue. She was wearing almost the same outfit, only this time the shirt was black.

Too bad. He couldn’t see what he’d seen the last time.

Yup. His cock throbbed even harder. Damn.

CHAPTER 4

Kagabi ay may nagtsismis kay Isobel na may nakabili na raw sa kabilang farm, isa raw matandang lalaki na mayroong batang-batang asawa. Nabili rin daw niyon ang kanilang lupain. Well, technically, hindi na sa kanilang maglolo.

Hindi siya mapakali at hindi makatulog kaya maaga siyang gumising para magpunta sa kapit-farm at heto ang kanyang naabutan—ang manyak na mahilig magsarili.

Hindi niya alam kung bakit gigil na gigil siya sa lalaki kahit aminadong hindi makapaniwala sa nakikitang tikas ng “haring agila” nito. At ngayon, parang nananadya na hindi ipinasok ng lalaki ang bald-headed eagle sa loob ng briefs!

“Bastos ka talaga!” singhal niya.

Tumalikod ito, inulit ang tanong, “What the hell are you doing here?”

“Ikaw ang bakit nandito!” singhal niya. “Isusumbong kita sa bagong mayari! Hindi ka lang trespasser, squatter ka pa yata! Gaano katagal ka na dito, ha?”

“I own this place. Technically, you’re the trespasser.” Mayroong kung anong pagkakalma at hinahon ang lalaki sa kabila ng sitwasyon. Nagpahiwatig iyon

na sanay ito sa posisyong may awtoridad.

Natigilan si Isobel pero saglit lang. “Hindi! Matandang lalaki raw ang nakabili. Sinungaling ka.”

“Oh, for God’s sake.” Naglakad na palayo ang lalaki, parang sinasabing wala itong oras sa kanya.

Sumunod si Isobel. “Sino ka?”

“Will you please leave me alone?!” sagot nito, naglalakad pa rin sa unahan niya, ni hindi nag-abalang lumignon man lang. “My dick is hanging out. Do you really want to follow me to the house?”

Muli siyang natigilan, saka sinabi, “Bakit kasi palagi kang... a-alam mo na.”

“None of your business.” May

iritasyon sa tinig nito.

Alam ni Isobel na hindi na siya dapat sumunod sa lalaki pero hindi niya mapigilan ang sarili. Was it wise to keep following the man she knew could do her harm if he wanted to? No. Pero sa tingin niya ay hindi naman siya nito gagawan ng masama. Pero tumigil siya sa paglalakad. Ayaw na niyang makita ang bird nito.

“Kung totoo ang ikaw ang may-ari nitong lupa, sino ‘yong matandang lalaki raw na may asawang batang babae?”

“How the hell should I know?”
iritadong balik nito.

“Paano ako makakasigurong ikaw nga ang may-ari?”

“None of my business!” Pumihit na

ang lalaki.

“Ayyy!” tili ni Isobel, sabay takip ng mga mata. Pero inawang din niya ang mga daliri. Wala nang nakasilip na agila. Tumikhim siya. “Puwede ba kitang makausap?”

“No. Go away.”

Hindi niya iyon pinansin kahit nabuwisit. Ang yabang! “Ako ‘yong nakatira sa kabila. Totoo ba na nabili mo rin ang lupa namin?”

“Yes. Now, go away.” Tumalikod nang muli ang lalaki.

“Ang yabang mo!” singhal niya, sabay kagat sa labi. Ni hindi niya alam kung ano ang totoong gustong mangyari. Hindi niya tiyak kung bakit niya pinuntahan ang bagong may-ari pero dumaan sa isip niyang makiusap.

Hindi niya sigurado kung magagawa niya, wala siyang ideya kung papayag ba ito, pero iyon ang gusto niyang gawin—makiusap para hindi sila mapaalis.

Kabaligtaran nga lang ang ginagawa niya.

Muling pumihit ang lalaki. “What?”

Napangiwi siya. “Sorry.”

Bumuga ito. “What do you want?”

“Kasi kami ng lolo ko ang matagal nang may-ari noong kabila. Kaso nasangla nga namin at nailit. Ikaw ang nakabili. Baka lang kako kailangan mo ng katiwala. Napakalaking lupain ang nabili mo. Kakailanganin mo ng tauhan. Saulado ko ang kabilang lupain. Marunong akong magsaka. Madami akong alam. Kailangan mo ako.”

Kumunot ang noo nito, nakataas ang sulok ng labi. “Are you applying for a job?”

“Oo. Stay-in,” lakas-loob niyang sabi. “May quarters naman ang mga tauhan sa kabila. Sa ngayon, sa dating bahay kami nakatira pero puwede kaming lumipat sa bahayan sa tauhan. Maayos naman ‘yon... sir.”

Pigil-pigil ni Isobel ang paghinga. Sana ay hindi na maalala ng lalaki ang mga insidente sa pagitan nila, kahit parang imposible dahil wala pang five minutes nangyari ang huli. Anong bilis ng tibok ng puso niya habang nakatitig ang lalaki sa kanyang mukha. God, the bastard was handsome. Ilang babae na kaya ang pinaiyak nito? Why the hell was he even here? Ano ba ito, model?

Mukha. Bakit gustong maging farmer? Ito iyong mukhang hindi sanay sa simpleng buhay. She could see him living in Paris, Milan, New York, or London. Hindi sa isang masukal na farm.

“Sir?” pukaw niya rito.

Tumaas ang sulok ng labi nito. “I can think of a place for you, but it’s not on this farm. Go away.” Tumalikod na ang lalaki at naglakad.

Sumunod siya. “Saan, sir? Baka puwede ako.”

“Go away.”

Napikon na naman siya. “Kinakausap ka nang matino, ah.”

Pumihit ito. “Masyadong malakas ang loob mo. You shouldn’t follow strangers. It’s how people disappear.”

Natigilan siya pero saglit lang. Sa totoo lang, hindi naman siya takot. Maybe she should've been, but something about him didn't feel like danger. Not that kind, anyway. His voice was calm. He didn't look away when he spoke. At sa kabila ng kabastusan nito, ni minsan ay hindi siya hinawakan. That had to count for something.

“Marunong din akong m-magluto,” aniya, sabay lunok. Her heart was beating rapidly because the man was too near for comfort. Ang bango nito, amoy malinis. “M-Marunong ako ng lahat.”

“Interesting,” he whispered.

Isobel gasped and then swallowed. Nagka-goosebumps siya. She couldn't

help but look at the man's lips. Muli siyang napalunok nang maalala ang bahagi ng katawan nitong palagi niyang nakikita. Sinaniban yata siya ng espiritu ng kalandian at biglang ang daming makukulay na eksena ang naglaro sa kanyang isip. Involving the two of them, just flashes of scenes with skin rubbing against skin...

Tigil-tigilan mo 'yan, Diyos ko, Isobel!

But how? Para namang sinasadya niya ang mga imaheng bigla na lang nag-flash sa isip niya. Napalunok siyang muli.

“T-Tanggapin mo na ako, sir. Hindi ka magsisisi.”

“Are you sure?” His voice was merely a whisper, and, oh, so sensual. For heaven's sake, control yourself!

“Y-Yes.”

“Come with me then.”

Isobel gasped. Hindi niya iyon inaasahan. Naglakad nang muli ang lalaki. Nakasunod siya rito, nag-iinit ang mukha. She felt embarrassed and she was not even sure why. Tama ba itong gagawin niya? At bakit magiging mali? Wala siyang trabaho, kailangan din niya ng matitirhan. Kapag dito siya namasukan, puwede silang lumipat na maglolo sa bahayan. Napakalaking tulong niyon sa kanya—walang renta buwan-buwan na aalalahanin, may sahod pang aasahan.

Nakasunod lang siya sa lalaki. Naalala niya ang pangalan nito—Keith. The name was very ordinary, nothing like the man at all. Malalaki ang

hakbang nito patungo sa bahay. Tulad ng sa kanila, sinauna din ang istraktura. It was an ancestral house as well. Mas antigo iyon kaysa sa bahay nila sa farm na madami nang modern touches.

“Ano’ng gagawin ko, sir?” tanong niya nang makapasok na sila sa loob. Tanggap na siya, hindi ba? Handa na siyang magsimula. Mukhang mapapalaban siya. Makapal ang alikabok sa kabuuan ng bahay.

“Clean.” Iyon lang at iniwan na siya nito.

Muntikan nang tumirik ang mga mata ni Isobel kung hindi lang niya naalala na may bagong trabaho na nga pala siya at hindi na mapapaalis ng bagong may-ari sa lupain. Napangiti

siya at hinanap ang mga panglinis. Pinadalhan din niya ng text message ang lolo niya at sinabing babalik mamaya at mayroon nang ulam sa mesa.

Nakita niya agad ang walis at mop sa kusina. Mukhang bagong bili ang mga iyon tulad ng iba pang cleaning tools and equipment. Marami ding mga chemical na panglinis at kapansin-pansin na mahusay sa pag-iimis ang lalaki kung ito ang nag-asikaso ng kusina. The kitchen was sparkling clean.

Nagsuot siya ng rubber gloves at nagsimula na sa bagong trabaho. Magkano kaya ang sahod niya? Malamang na hindi malaki pero sana ay huwag namang sobrang baba.

Minimum man lang sana.

Pinaghusay niya ang trabaho. Wala siyang kiyeme, noon pa siya natutong alisin ang lahat ng kaartehan sa katawan. Sa kanyang mundo, walang paglalagyan ang ganoon.

Bago mag-lunch ay malinis na ang sala, kasama na ang kisame. Salamat at walang abubot o kagamitan doon kaya mabilis siyang natapos. Pero malaki ang bahay at mayroon pang tatlong silid na lilinisin, bukod sa silong at hallway sa itaas. Kung isasama ang garahe, malamang ay abutin siya ng tatlong araw.

Dapat pala ay nagbaon siya ng damit. Uuwi muna siguro siya para sa lunch. Basang-basa na siya ng pawis. Itinabi muna niya ang mga gamit at sumilip sa

garahe. May nakita siyang ilang luxury big bikes at isang lumang bisikleta doon. Hihiramin na lang siguro niya ang bisikleta at dadaan sa kalsada. Hindi siya puwedeng tumawid sa mismong lupain dahil masukal masyado pero puwede siyang umikot sa barangay road.

Hinanap na niya ang amo. Malamang na nasa kuwarto ito sa itaas. Kumatok siya pero walang nagbubukas. Ayaw niyang umalis nang walang paalam. Pinihit niya ang doorknob at natuklasang hindi naman iyon naka-lock. Pagbukas niya ng pinto ay natulala siya nang maabutan ang lalaking hubo't hubad sa kama, may ginagawa na namang milagro!

Napahawak siya sa bibig, dalawang

kamay, ang plano ay tahimik na umatras, pero napatingin sa gawi niya ang lalaki.

“Shit!” Agad itong bumangon, itinakip ang isang unan sa harapan. Naka-earphones ito, kaya pala hindi siya naririnig. “What is wrong with you?!”

“Ako? Ikaw yata ang may problema. Sa tuwing nakikita kita, ‘yan ang ginagawa mo.” Ilang na ilang siya, init na init ang mukha.

Did she dare admit it? The man was sexy. At ngayong wala na siyang nararamdamang threat mula sa lalaki, hindi tulad noong una niya itong nakita, mayroong nabuhay na kuryosidad sa kanyang sistema. She thought the man was so fucking hot. He

was gorgeous, not just his model face but that body, too. God, that V-line looked delish.

Bihira siyang makatipo ng lalaking may facial hair pero bagay dito. He looked like... a man in every sense. All solid muscle and power. Masculine to the core, practically radiating testosterone. He didn't need to know she thought he was sexy so she should probably stop staring and leave.

But she couldn't.

“Well, what are you waiting for? Unless you want to help me out. In which case, you may stay.” Nakangisi ito hanggang sa nagseryoso. “Are you married?”

“N-No.” Hindi niya alam kung bakit nandoon pa siya.

“Boyfriend?”

“N-None.”

“I have never propositioned anyone this way before. It might not be proper at all, but you’re still here...” Saglit itong tila nag-isip pero sa huli ay sinabi, “Would you like to join me?” alok nito.

Hindi nagawang magkomento ni Isobel kaya muling nagsalita ang lalaki.

“You’re still standing there. What exactly are you waiting for?”

Magkakasunod ang naging paglunok niya. Hindi niya maalis ang pagkakatingin dito.

Her heart was pounding. She had gone insane, because she was actually considering his invitation.

“Join you to do what?” ang nagawa niyang sabihin mayamaya, kahit alam

niya naman ang sagot.

Kumunot ang noo ng lalaki, saka napangisi.

“Have fun.”

“What kind of fun?”

“You’re killing me, woman. Look at me—I’m naked. I want sex. Badly. So unless you’re staying for that, go. Because I need to finish what I started... and I haven’t been able to since the day I met you.”

Isobel gasped. She hated herself for not leaving immediately. Sa wakas, nagawa niyang sabihin, “Uuwi ako. M-Madumi na ako. Hihiramin ko sana ang bisikleta sa garahe.”

“It’s not even mine. Take it. If no one owns it, it’s yours. But if you want to stay, you can use my shower and my

shirt, too.”

She had to bite her lip. Insanity. Parang hindi normal ang kanyang reaksiyon... o hindi nga ba? Siya ay isang babaeng may nadaramang atraksiyon sa isang lalaki. This man was everything any woman would want—physically, at least. Mas dapat siguro siyang magtaka kung wala itong epekto sa kanya.

Pero bago pa siya tuluyang magpadala sa tukso ay tumalikod na siya.

“You’re a tease, Isobel,” he said.

Her heart skipped a beat. He remembered her name. Kagat-labi pa rin siyang lumabas ng silid.

That was a close one. It was a surreal experience. Hindi siya ang tipo ng

babaeng palaging nalalagay sa ganoong klaseng sitwasyon. Siguro dahil natural siyang mataray at suplada, gaya ng madalas sabihin ni Nadia. Kapag hindi niya gusto ang sinasabi ng isang lalaki, lalo na kung nagpapalipad-hangin, binabara niya agad. Isang lalaking nagsasabi ng green joke? Naku, tataob agad sa panonopla niya.

But with Keith, it was different. Kunsabagay, hindi nag-green joke ang lalaki. Hindi rin ito naghubad sa harap niya kundi palaging siya ang dumarating kapag ito ang nasa alanganing posisyon. The man was inside his own room, where he should be. Ni hindi siya nito pinapasok dahil hindi naririnig ang pagkatok niya. Noon sa ilog ay ganoon din. Kaninang

umaga ay ganoon din. The man was simply trying to pleasure himself—and he had every right to do that, too. Hindi niya masasabing bastos ito sa paraang green. Yes, even if he propositioned her. Maybe because if he were one of those men, he wouldn't even give her a chance to leave.

Tumuloy na siya sa garahe para kunin ang bisikleta. Gumagana pa iyon pero kailangan ng langis ang kadena. May langis din siyang nakita sa estante. She knew how to do a lot of stuff. Paanong hindi gayong ilang taon nang kailangan niyang i-DIY ang halos lahat ng bagay sa mundo? Mabilis niyang inayos ang bisikleta at sumampa roon. Nagsimula na siyang pumedal, laman pa rin ng isip ang lalaking iniwan sa

silid. He was probably jacking off now.

Napahagikgik siya kahit parang gustong sumilip.

What a naughty, naughty thought.

Nang makarating sa bahay ay naabutan niya ang kanyang lolo na nagpapakain ng mga manok na paalaga rin sa kanya.

“Lo, good news. Nakausap ko ‘yong bagong may-ari nitong lupa at noong kabila. Isa lang ang nakabili. Sabi ko, ‘wag tayong paalisin. Pumayag naman. Ako ang kinuhang assistant.”

Agad ngumiti ang matanda kahit may dumaang lungkot sa mga mata. “Maganda na rin. Kahit paano, hindi natin kailangang umalis.”

“Lilipat lang po tayo sa bahayan.”

Tumango ito. Walang problemang

lumipat sila sa tirahan ng mga tauhan noon. Those were nice bungalows. Para iyong row house pero maayos ang pagkakagawa. Ah, the glory days of the hacienda were really great for everyone.

Tumuloy na siya sa banyo at naligo, saka kumain ng pananghalian. Saglit lang siyang nagpahinga at bumalik na rin sa kabila. Pagpasok pa lang niya sa bahay ay sinalubong na siya ng mabangong amoy na galing sa kusina. Na-curious siya at nagpunta roon.

Keith was chopping vegetables on the kitchen island with such precision, she wondered if he had professional training. Nagtaas ito ng tingin sa kanya, kaswal, parang hindi man lang dumaan sa isip na nakita niya itong nakaburles kanina.

“Have you had lunch?” Kahit ang boses nito ay napaka-masculine—deep but effortlessly commanding.

Tumango siya. “Ano ‘yan?”

“Caponata.”

Wala siyang ideya kung ano iyon. Kailangan na niyang magpatuloy sa paglilinis pero ayaw niyang umalis sa kusina. Gusto niyang pagmasdan ang lalaki sa ginagawa. His movements were precise, but carried a masculine grace. Like he had mastery over everything he did and knew each item he touched intimately.

Binuksan nito ang cupboard na antigo.

She was surprised to see it fully stocked with ingredients she hadn’t seen in a long time. She was sure now,

the man loved to cook. He was probably a professional chef. Who kept those kinds of items in a pantry? Pine nuts, imported staples from flour to lentils, spice jars—so many of them, wines, and more.

“Chef ka ba?” bulalas niya.

Ngumiti ito at nag-angat ng tingin sa kanya. “What do you think?”

Isobel silently gasped. Ngumiti lang ang luku-luko sa kanya, gusto nang magwala ng kanyang puso. At bakit ang init-init ng kanyang mukha, hanggang sa leeg at tainga? Huli siyang nakadama ng ganoon ay nang sumakay siya sa roller coaster. At noon ay tumiwarik siya sa ere. Ngayon ay nakatayo lang siya at nakaharap dito, pero tumitiwarik ang kanyang puso. Why was she acting

like a giddy teenage girl whose crush said hello?

“So chef nga.”

“Boring, huh?” Muli itong nag-angat ng tingin, nakangiti.

Ang puso niya ay lumundag nang ganoon na lang.

Umiling siya. “Mahilig din akong magluto.”

“Great. Sit down and have some appetizers.” May kinuha itong glass dish sa ref at nang buksan ay natuklasan niyang keso ang laman. Naglaway siya. Hindi na niya maalala kung kailan huling nakatikim ng totoong keso, hindi iyong processed cheese na nabibili sa sarisari store.

Keith carefully plated the cheeses, added some nuts, dried fruits, and

honey. Pumili ito ng alak at ipinakita sa kanya.

“Looks good?”

Natawa siya. “Empi lang ang alam kong alak.” Of course, she had seen expensive wine but she never really had the chance to enjoy them. Nagsimula na silang maghirap bago pa siya tumuntong sa drinking age.

Nakakunot ang noo nito. “Empi?”

Bigla siyang napahalakhak. “Bagay na bagay ‘yon sa keso sa tindahan, ‘yong huling brand na bibilhin mong keso kapag wala nang available. ‘Yong lasang pinaghalong sabong panlaba at kandila.”

Isobel kept laughing. Hindi niya mapigil ang sarili. There was a certain kind of delight in her heart as well for

this cheese board. Ang babaw ng kaligayahan niya. It was just that it had been so long since she last tasted this kind of food. Puwede bang i-take out ang sobra? Matutuwa ang lolo niya doon.

Pero nabura ang kanyang ngiti nang matikman ang keso. Suddenly, she was overwhelmed. Hindi niya rin inaasahan. The memory of all the privilege she had lost came flooding back, and with it, the warm feeling of family. Hindi niya alam na ganoon pala katindi ang pangungulila niya sa mga magulang at lola. Hindi siya nakapagluksa nang husto dahil kailangan niyang iisang-tabi iyon noon.

It was amazing how the taste buds could spark memories of the past.

“Are you all right?” Keith asked.

Sinalubong niya ang mga mata nito, at bigla, ang tundo sa kanyang dibdib ay hindi na lang para sa nakalipas na panahon, kundi isang paghiling ng isang taong hindi na siya iiwan. Someone to share the thoughts, the feelings, the vulnerability she'd kept locked away for far too long.

CHAPTER 5

Tumango si Isobel, kahit ang totoo ay hindi na niya alam kung kailan ba siya naging “all right” mula nang pumanaw ang mga mahal sa buhay. Iyon na ang normal niya—ang dalhin ang pagiging hindi all right na para bang bale-wala.

Tumingin siya kay Keith. Na-curious siya rito.

“Ano ngang apelyido mo?”

“Rodriguez. Why?”

Itinaas niya ang mga balikat.

“Magkano nga pala ang sahod ko?”

Tumungga siya ng alak. Napakasarap. She had been taught to appreciate good food. Her father was a gourmand. Kahit halos hindi na niya maalala ang mga sinabi nito noon, naaalala niya ang flavor notes at naa-appreciate iyon. Inabot niya ang bote at binasa. It was a Brunello.

“How much is fair?” tanong ni Keith.

Bigla siyang naitigilan, saka pasimpleng tumingin sa lalaki. Kinabahan na naman siya. This time, because she just might have hit the jackpot. “Depende sa workload ko. Ano ba ang mga kailangan kong gawin dito?”

“You can be my assistant. Madami akong kailangang gawin dito sa farm. Kailangan kong maghanap ng tauhan,

kailangan kong bumili ng gamit. I would also need to hire real farmers, those who know about organic farming, preferably. I have some basic understanding of it but I would need help.”

“Easy. Wala kang magiging problema. Ang lolo ko, noon pa magsasaka. Puwede siyang consultant. Ako rin. Halos lahat ng tao rito, magsasaka rin. Kung gusto mo ng may natapos, iyong anak ni Ka Gusting, si Manoy, graduate ng UPLB ‘yon. Kinukuha nga daw sa Bukidnon pero hindi maiwan ang ama kasi may sakit. Pero kung dito rin magtatrabaho, walang problema.”

“Great. This house will need a lot of repairs. May contractor na ako.”

“Talaga bang nabili mo na ang lupa namin? Bakit walang abiso? Hindi ka namin nakitang dumalaw man lang.”

“I came to see it twice. Wala akong nakitang tao. Wala ring binanggit sa akin na may nakatira pa do’n. I saw the house from the outside because it was locked. Hindi ko kailangan ang bahay na ‘yon. I needed the land and it was a bargain.”

Naisip ni Isobel na baka umalis silang maglolo noong nagpunta si Keith. Dahil luma na ang bahay, mukha talagang walang nakatira kung sa labas titingnan. Wala ring bakas na may nakatira dahil walang kotseng nakaparada, ni walang bisikleta. Hindi lang niya maintindihan kung bakit hindi nabanggit kay Keith na may

nakatira pa sa lupa at wala ring nabanggit sa kanya nitong huli, kahit pa nga noong nakaraan ay nagpadala na ng sulat ang bangko na umalis na sila doon. Siguro, inakalang wala na sila sa bahay. Wala ring padlock ang gate dahil bumigay ang luma at hindi pa niya nabibilhan ng bago.

“So ganoon ang trabaho ko dito, assistant mo?”

“Yes. Can you do it?”

“Oo naman, basta sana okay ang sahod.”

“I asked what’s fair.”

“Kung kailangan mo ako umaga pa lang—”

“Maybe it’s better if you live here.”

Saglit na napaisip si Isobel. Iiwan niya ang kanyang lolo? Uubra.

Kailangan lang niya itong tawagan para masigurong hindi umiinom sa kung saan. At kung magiging operational na ang dalawang farms at kukunin ni Keith ang matanda sa kapasidad na kaya nito, malamang na hindi na ito maglalasing. Nagkataon lang na walang trabahong angkop sa isang kaedad nito, pero kung pamamahala sa mga tauhan ang pag-uusapan, kayang-kaya pa. Best of all, the old man was a brilliant businessman and farmer. Nagkataon lang talaga na napabayaan nito ang negosyo dahil sa magkakasunod na trahedya ng pamilya, huwag pang idagdag ang napakamamahal na treatments na walang pagdadalawang-isip nitong pinili para sa asawa, anak, at manugang. He once said that if he had

to do it all again, he wouldn't change a thing. Kahit isang araw lang daw ang madagdag sa buhay ng pamilya ay higit pa ang halaga sa lahat ng naging yaman nito. Isa raw iyong bagay na hindi na kailangang pag-isipan pa.

Baka makakuha uli ng inspirasyon ang lolo niya sa pagbabagong ito. Sana. Kailangan niya itong bumalik sa dati. Kailangan nilang dalawa si Keith.

“Puwede naman. Pero uuwi ako siguro kapag weekends. Kailangan din naming lumipat ni Lolo sa bahayan.”

“You can stay in the house until I need it. It's not a problem.”

“Sige. Anyway, anytime naman puwede kaming lumipat. Sa weekend, uuwi ako sa lolo ko, pero dito ako for the rest of the week, okay lang ba? Madami

tayong aasikasuhin kung gusto mong buhayin ang farm. Sakto, kaya kitang tulungan sa mga kailangan mo kasi taga-lakad din ako minsan ng barangay sa munisipyo. Sa barangay naman, walang problema kasi taga-barangay ako. Uhm, siguro tama na ang mga forty K a month na sahod sa simula, with benefits.”

“Sounds fair.”

Biglang nasamid si Isobel. Totoo ba ang narinig niya? Fair sa tingin nito ang forty K?!

Wala nang ibang sinabi ang lalaki, ipinagpatuloy na ang ginagawa na parang sumasang-ayon na ito.

Hindi siya makapaniwala. Sasahod siya ng forty K isang buwan? Hindi ito tatawad? Dahil iyon talaga ang

inaasahan niya—isang mahabang tawaran hanggang sa magkatapos sila sa Manila minimum wage. So okay na ba? Agree na ito? ‘Di nga?!

Kung nalaman lang niya na papayag agad ang lalaki, sana sinabi niya na fifty K!

Napainom siyang bigla ng alak. O baka epekto niyon ang narinig niya? Sa tagal niyang hindi nakakatanggap ng magandang balita, parang ang hirap paniwalaan. Teka, hindi kaya scammer ang lalaki? Pero hindi ito mukhang scammer. Sakali man, ano ang mai-scam sa kanya? Isang buwan niyang pamamasukan? Fight na.

Can you imagine being married to someone like him? No fear of going hungry, no loans to pay, not worrying

about tomorrow.

God, was she that pathetic? Nakalasap lang siya ng imported na keso at malaking sahod, gusto na niyang pakasalan ang lalaking nakikita niya ngayon bilang tagapagligtas. Isang knight in shining armor na malaki ang armas.

Sukat bigla siyang napahagikgik. Napatingin sa kanya ang lalaki.

Tumikhim siya, itinaas ang wineglass. “Sorry. Medyo tinamaan na ako. Kailangan ko nang tumigil pero ang sarap. Mmmm...” ungol niya pagkasimsim sa alak.

THE WOMAN was probably not aware that she was playing with fire, moaning like she was having good sex. Kung

alam lang nito kung ano ang tumatakbo sa isip ni Keith, malamang ay kanina pa nagpaalam at hindi tinanggap ang trabaho.

He needed someone like her. Mukhang alam nito ang sinasabi. It was obvious she had been a farmer for a long time. Makakatulong ito sa paghahanap niya ng mga tauhan. Mukha ring matino itong tauhan dahil nakita niya kung paano nito nilinis ang sala. Parang maaasahan ito, alam agad ang gagawin at hindi na kailangang i-supervise.

But if he were being honest, there was no real need for her to sleep at his house. He suggested it because... well, actually, his dick suggested the living arrangement. He figured it'd be easier to seduce her if she lived with him. Yeah,

he was an asshole like that. If she was game, he wasn't saying no.

“Ano ‘yong mabango?” tanong nito, nakakunot ang noo, suminghot, parang nagtataka kung saan nanggagaling ang naaamoy.

“I made brownies.”

“Sarap. Luto na?”

Nakangiti siyang tumango. Inilabas niya ang brownie sa oven. Hindi iyon kinakain nang ganoon kainit pero mukhang gusto nang tikman ni Isobel. He lifted the baking paper, and the brownie came up with it. Ipinatong niya iyon sa malinis na cutting board, saka humiwa ng isang square, inilagay sa plato.

“Would you like this with ice cream?”

“Hindi mo na kailangang itanong pa.”

“It’s store-bought though. That all right?”

Biglang tumawa ang babae. “Irereklamo ko pa ba kung binili mo lang ang ice cream? Ano ang dapat kong asahan?”

Keith needed to realize that not everyone wanted to criticize his food preparation. He never would have served brownies in his restaurants, though he loved them. It was basically cake that didn’t rise—dense and rich, just like the lust flowing through his veins.

Fucking hell.

He had to do something about this constant hard-on. This wasn’t just a dry

spell, it was a goddamn crisis. It was getting pathetic how badly he wanted a warm body in his bed. Jacking off wasn't enough. He needed soft, warm skin against his. Was that too much to ask?

Kumuha siya ng ice cream sa ref at nag-scoop niyon sa ibabaw ng mainit na brownie.

He served it to the woman, who was biting her lip in anticipation of the sweet treat. He wanted to tell her he could make her bite her lip harder, but of course, he couldn't do that.

Keith wondered what the woman looked like naked. He was sure she looked nice. He could still remember her breasts pressing against her shirt. And there went his dick again. Agaw-

atensiyon ang kanyang sundalo.

The woman gently took a fork and started eating. Nang sumayad ang fudge sa gilid ng labi ay agad nitong pinunasan iyon ng daliri na isinubo ring agad. Keith poured himself some wine. He emptied his glass in one go.

He couldn't stop looking at the woman. Was she aware that she was gorgeous? Malinaw iyon sa kanya sa una pa lang nilang pagkikita. Pero hindi siya ang tipo ng lalaking iyon ang binibigyan ng halaga. Of course, he noticed stunning women, but both of his serious girlfriends—he'd only had two—didn't exactly look like supermodels. There were things he valued more than physical looks.

His first girlfriend once told him,

“Because you have it, you don’t value it all that much. Just like people who grew up with money and made good money. They don’t require their partners to be rich, because they don’t yearn for riches—they already have it.”

Hindi niya alam kung totoo iyon pero siguro. He looked for warmth, someone loving and kind. Because he grew up without those. Ang pisikal ay hindi mahalaga sa kanya. What would he need a beautiful woman for if she ended up like his parents?

Ah, he was never lucky in that department anyway—the love department. And lately, his sex life was shit, too. Hooking up had never been easier with technology, yet somehow, sex had also become too impersonal for

his taste. Impersonal and unsafe.

Maybe things would be better now that there was Isobel, who was now licking her fingers again.

Lumapit siya sa babae. Naupo siya sa stool na katabi ng inuupuan nito.

“Isobel,” he said.

“Hmmm?” she replied, sliding her finger around the plate, making sure she cleaned it well. Isinubo nitong muli ang daliri.

“Yes?”

“Do you have any idea just how sexy you are?”

Natigilan ito, namula ang mga pisngi. She looked even hotter.

“R-Really?”

“You are so fucking hot.” There was no other way to say it. She was.

Mabilis nitong inubos ang laman ng wineglass, saka siya hinarap. Mukhang puno ito ng pag-aalinlangan, halatang naiilang. Sa ganoong estado nito sinabi, “I was thinking... I’ve seen you a few times trying to... relieve yourself.”

“Yes, you have.”

“This might be the wine talking, but... w-would you like some help with that? I mean, you know, only if you w-want.”

And the angels began singing hallelujah.

He reached for her hand and gave it a squeeze.

“I would love some help, my darling.”

Their eyes met, and their lips immediately followed.

CHAPTER 6

Hindi malinaw kay Isobel kung paano siya nauwi sa ganoong posisyon—wala ni isang saplot, nakaluhod sa harap ng bagong amo at pinagsisilbihan ito nang higit pa sa nararapat. Keith was naked as well. They kissed and started taking each other's clothes off like it was the most natural thing in the world. At heto na siya ngayon.

Siguro ay ang alak ang may kasalanan ng lahat. Alcohol siguro ang nasa likod ng napakaraming

pagkakamali, kabilang na ang pangtatraidor ng kanyang katawan, ang dahilan kung bakit napakadali para sa kanyang kalimutan kung ano ang tama at mali. Saka na niya sisisihin ang wine mula Italia, pababayaang muna niya ang sariling tuluyang makalumot sa tulong niyon.

For the life of her, she would never understand how that kind of lust had taken hold so suddenly, something wild and buried that had probably been building for years, quietly smoldering beneath the surface until now.

Wala na siyang kakayahang mag-isip. Pinangunahan na siya ng init, isang uring hindi niya kayang pigilan. And it was too late for that anyway.

Keith's thick cock hung heavy in

front of her face, stiff with arousal. She wanted it in her mouth.

She grabbed it, fingers wrapping around the warm, rigid shaft. Such a beautiful, clean cock. Smooth, firm, and alive in her hand, pulsing steadily beneath her grip. She gave it a slow stroke and watched the head glisten with precum.

Keith sucked in a breath through his teeth, his abs tightening. Her other hand landed on his thigh—thick, corded muscle, the kind that could pin her down and hold her there for as long as he wanted. Then his fingers slid into her hair, dragging slowly across her scalp before gripping tight. Firm. Possessive.

He tilted her head up and brought his

other hand to her mouth, brushing his thumb across her lower lip.

“Fuck, Isobel. That mouth better be as sweet as I’ve imagined.”

The thought that he’d fantasized about her made her clench with need. The rawness in his voice made her ache to please him.

She opened her mouth and took him in.

Her lips wrapped around the swollen head. She flicked her tongue underneath, tasting the hint of precum, then took him deeper. A moan rumbled in her throat, and she felt his cock twitch inside her mouth.

His grip in her hair tightened, his hips pressing forward just slightly—testing, teasing.

She took more, hollowed her cheeks. Her hand worked the base as her mouth slid along his shaft, slow and steady. Her pussy throbbed, desperate for friction, while her lips stretched around his massive cock.

She looked up.

His eyes were on her. Dark. Still. His jaw clenched, breath ragged, chest rising like he was holding himself back with everything he had. Like one more stroke of her mouth would make him take over and bury himself deeper.

And she loved it.

Keith grabbed her hand and pulled her to her feet. Pumihit ito, hawak siya sa baywang. Itinaas siya nito at iniupo sa kitchen island.

She gasped, not from the chill of the

marble beneath her thighs, but from the hot, heavy drag of his cock against her leg. She reached for it again, fingers twitching with need, but he caught her wrist mid-air and held it firmly.

Ibinaba nito iyon, hindi pinakawalan.

She met his gaze.

“Enough,” saway nito.

“But I want to play with it,” she said, her voice breathy. And she meant it. She wanted to stroke him, feel the weight of him on her tongue, take him in until she reached her limit. He smelled incredible—clean skin, a hint of cologne. The taste of his cock was still fresh on her lips.

“Oh, you’re killing me,” he growled.

Then he crushed his mouth to hers.

His kiss was deep, his tongue claiming her lips like he needed to mark them as his. May kiliting tumawid sa kanyang batok, patungo sa kanyang gulugod. Napaigtad siya, napahiga sa kitchen counter.

Then his lips left hers and moved lower, trailing heat down her chest.

She felt the warmth of his palm settle over one breast, his thumb brushing the sensitive tip. Then his mouth followed—tongue flicking the peak before he latched on, his mouth working her slowly, hungrily. The sight alone made her pussy clench.

“Keith...” she gasped. She had never felt this turned on in her life.

Then his hand slid down her stomach, slow and sure, fingers slipping

between her legs like he already knew what he'd find.

He did.

She was soaked.

He didn't speak. He just moved lower. Inangat niya ang katawan nang magsimulang bumaba mula sa kanyang dibdib ang mga labi ng lalaki. Hanggang sa makarating ito sa pagitan ng kanyang mga hita.

She bit her lip to keep the sound in, but the first slow lick of his tongue over her pussy dragged a moan straight out of her. He licked her like he'd been dying for it—mouth open, tongue flat, sliding up through the slick heat of her. The sound it made was obscenely wet. His hungry groan sent a fresh bolt of heat through her, like he wanted her

soaking his face, desperate for every drop—his facial hair brushing softly against her inner thighs, and he didn't seem to care if she drenched every strand.

Her hips jerked. Her fingers gripped his hair tight.

Then he did it again. Slower. Deeper. His tongue dragged from the bottom of her slit all the way to her clit, then circled it—soft at first, then with just enough pressure to make her thighs tense. He let out a hungry groan and buried his face deeper, eating her like it was the only thing he'd wanted all day.

“Oh, my god!” The words spilled out of her, her back lifting off the counter as her thighs pressed tight around his head.

He didn't stop. His tongue flicked her clit, then latched onto it, sucking hard enough to make her cry out. He spread her open with his thumbs and licked her wildly, his tongue lashing over her clit in firm, relentless strokes. Then he sucked it into his mouth, tongue swirling, pressure building with every pass. He didn't ease up—just latched on harder, like he wanted to feel her come on his face.

She bucked into his mouth, legs twitching.

But he slowed then, like he knew she was close and wanted to savor every second. He pressed his mouth deeper, flattened his tongue, and moved it in slow, tight circles that made her whole body tense. Every drag hit that same

raw, pulsing spot, until she was panting, writhing, begging.

“Keith,” she gasped. “Oh, my god—”

His hand slid up and grabbed her breast, squeezing, then pinching her nipple as his mouth kept going. His tongue flicked fast, each stroke firm and focused. Then he sucked her clit into his mouth like he was feeding on her.

“Oh, Keith,” daing niya, parang mababaliw na sa mga sensasyon.

Without warning, he pushed one thick finger deep inside her.

She cried out, pussy clenching around him. He pumped it in and out. Slow at first, matching the rhythm of his mouth, then curled it inside her, hitting just the right spot.

Her entire body tightened.

He pressed his tongue harder against her clit. Faster. Rougher. He knew. He felt it—how close she was. And instead of easing up, he chased it with his mouth, like he wanted to take it from her.

She came.

Her hips shot up, fingers tangled in his hair as the orgasm tore through her. Only when she heard herself scream did she realize how loud she'd gotten.

She could barely breathe.

“I need you inside me,” she panted, “right now...”

He stood. She saw him grab a foil packet from his pants on the kitchen stool. He tore it open and rolled the condom down his thick length in one smooth motion.

She felt the head of his cock at her entrance. It was so big. Could she even take it?

He seemed to sense her hesitation. He slid into her slowly, gently, inch by inch.

The stretch made her gasp. The feel of being completely filled left her clutching at the edge of the counter. When he was fully buried, she locked her legs around him, keeping him there.

He stayed still for a moment, letting her adjust.

Then he started to move.

“Oh, my god,” anas niya, inangat ang balakang para salubungin ito. Nakagat niya ang labi at mayamaya ay halos wala sa loob na nasambit, “Keith, ang

sarap...”

He groaned. The sound was deep, rough, like her words made him lose control.

“Keith, please kiss me,” pakiusap niya.

He did, but it didn’t last. Bumaba ang mga labi nito sa kanyang dibdib habang patuloy na gumagalaw. His cock drove into her, each thrust rough enough to make her toes curl. She loved how her breasts bounced with every movement—and how he still managed to catch a nipple in his mouth, sucking as he fucked her harder.

Her next orgasm built fast.

She loved the feel of him inside her, the heat of his breath on her skin, the tension in his brow as he sucked her

nipple. Each thrust jolted through her. The slick glide of his cock, the sharp slap of skin, and the rough sounds spilling from his throat drove her wild.

“Fuck, Isobel. You’re so tight,” he groaned, voice rough as his hips drove into her one final time.

Her body shook as she came right after him. Mahigpit niyang niyakap ang lalaki. Dumagundong ang puso niya sa kanyang tainga. Tumaas-baba ang kanyang dibdib sa hingal, ang mga kamay ay nanatili sa matipunong balikat ng lalaki.

He was still inside her.

Oh, god. His cock was still inside her.

She was tingling all over, dazed, but the alcohol haze was gone now. Everything was clear.

No more dream state. No more excuse.

Shit.

She just had sex with her boss. A man who was practically a stranger.

Teka, baka mapahamak siya!

“You’re not married, are you?” she blurted.

“No,” he said, and kissed her full on the mouth.

She felt him slide out of her, but then he grabbed her legs and wrapped them around his waist. She clung to him as he carried her.

Dinala siya nito sa silid. Tulad sa kusina, napakalinis doon. Kakaunti lang ang gamit nito. Mukhang mas importante sa lalaki ang kusina kaysa personal things.

He gently laid her down on the bed.

“Rest.”

“S-Saan ka pupunta?” Bigla siyang napabangon ng higa nang tumayo ang lalaki, parang iiwan siya. Strange but she felt like a child who was being abandoned.

“Just turning the hob off. Don’t worry.”

Tumango siya. Kanina pa niya napansin na may very mild British accent ang lalaki. At times, he spoke with a touch of French accent. Napaghahalo-halo ang mga accent sa salita nito. But all those were very mild and barely noticeable. Naitanong lang niya sa sarili kung sino kaya ito. Nahiling niya na sana ay mayroon siyang load para ma-Google ang bagong

boss.

Bagong boss. Awkward. Hindi niya alam kung bakit niya inilagay ang sarili sa ganoong posisyon.

Because earlier, you liked being underneath him. That was the position you wanted most, wasn't it, you whore?

A wave of shame crept in. Kahit naisip niya na moderno na ang panahon ngayon at normal lang ang ganoon sa pagitan ng dalawang tao, hindi niya naiwasang manliit. Ni sa hinagap, hindi niya naisip na gagawin niya iyon sa isang lalaking hindi pa kakilala. And it hadn't even been simple sex, it was wild. Too intimate. Too much.

Naniniwala siyang hindi sa lahat ng pagkakataon ay intimate ang sex. And sex with a stranger was definitely not.

But what happened earlier was. Mayroong kung ano sa naganap na personal higit sa pisikal. At hindi sa lahat ng pagkakataon ay personal ang mga bagay na pisikal. Like cooking. Some people cooked because they had to eat. It wasn't personal. While others did it with passion, putting their hearts and minds into it. There was a greater purpose.

Pero ano ang greater purpose niya kanina? Hindi niya alam. Ang alam lang niya, masyadong intimate iyon. Parang nag-share siya ng higit pa sa katawan sa isang estranghero. Nanliliit siya pero parang walang kaso iyon sa lalaki. Hindi lang niya alam kung paano na kapag nagsimula na silang magtrabaho.

Siguro, siya ang dapat mag-adjust.

Kailangan niyang tandaan na labas sa trabaho niya ang nangyari kanina. Personal niya iyong desisyon. Isa pa, nag-enjoy siya. Sobra. Iyon ang isang bagay na hindi niya kayang itanggi. Everything she thought she knew about sex was a lie. Keith changed everything—how it felt, how she responded. Even her orgasm. It had been... too electrifying.

Naitanong niya sa sarili kung dahil ba sa bago ang karanasan at mayroong kakaibang thrill dahil mismo sa hindi pa siya pamilyar sa kapareha. Siguro. But logically, a casual hookup often ended in awkwardness, she thought. Pleasure wasn't universal, it depended too much on personal preference. What felt good to one person could mean

nothing to another. At hindi madaling ipaalam ang gusto ng isang tao sa kapareha nito, lalo na sa isang noon lang nakilala.

But how could she have enjoyed sex with Keith that much? Completely. Absolutely. It was everything at once, physical and emotional, tangled together in a climax so wild and consuming it left her shaken. Ni hindi niya alam kung ano eksakto ang emotional doon. How could she have felt that much emotion with a stranger?

Baka nanggagaling sa kaibuturan ng damdamin niya, tulad kanina, nang tikman niya ang keso at nabalik sa isip niya ang pamilya. Maybe she remembered Raymond. Who knows? Ayaw na niyang humanap ng mga

dahilan. Nagdesisyon siyang hayaan na lang ang lahat na dumaloy. Ayaw niyang magsisi at malulong doon. It was, after all, still just sex. She had to remember that.

Noon nagbalik si Keith sa silid. He was still naked. Komportable ang lalaki sa kahubdan nito at bakit hindi? There wasn't an inch of him that wasn't desirable. If she were being honest, she'd never wanted to suck a man's cock before—not for pleasure, only out of consideration. But looking at his now, she wanted to please him. So badly.

What the hell was wrong with her?

Nothing's wrong. You're just a whore, that's all.

Isobel gasped as she watched his thick cock start to come to life.

Napatingin siya sa mukha ng lalaki.

“Your fault, you stared at it. But maybe you’re not ready for more.”

“I am!” aniya, saka nag-init ang mukha. Ano ba talaga ang problema niya? She was still sore. He was so well-endowed, she could still feel every inch of him.

Lumapit ang lalaki sa kanya at sinabi, “Maybe later. Hindi gumagana ang AC, mainit. Gusto mong magpunta sa ilog?”

Agad siyang tumango.

His
HEART
HAREM SERIES

VANESSA

HIS HEART 5th ANNIVERSARY EDITION TEASER

Bettina met Mauro when she was barely of age. Binalaan siya ng mga tao tungkol sa lalaki. Iwasan daw niya ito hangga't maaga, mapapasama lang daw siya. Pero hindi siya nakinig. She fell hard. And she fell fast.

Pero tinalikuran siya nito. Wala siyang ibang pagpipiliang gawin kundi ang bumuo ng buhay na malayo rito, para sa sariling kapakanan at sa anak nilang itinanggi nito at hindi kinilala.

A decade later, they crossed paths again. He was a different man. The tables had turned. He was living in luxury, while she struggled to survive. One thing hadn't changed though:

Mauro was still temptation personified. She still found him irresistible. And like the devil, he seduced her and made an offer that was hard to refuse—a good life for her and her son in exchange for marriage.

She wondered if a marriage could survive on lust alone, because that was all they had. And yet, she wanted to dive right back in and explore the depths of her desire for the only man she had ever loved.

CONTENT WARNING:

This book features graphic sex scenes.
It is intended for mature readers
aged 18 and above.

Discretion is strongly advised.

This e-book is exclusively available for purchase through [Whimsical Books Ph](#) for personal use only. If you acquired this copy from a source other than Whimsical Books Ph, please inform us, and we'll reward you for the information.

All rights reserved. No part of this book may be copied, distributed, or transmitted in any form or by any means, including screenshots, without the prior written permission of the author, except for brief quotations used in critical reviews or permitted by copyright law for noncommercial purposes.

This is a work of fiction. All characters and events are either products of the author's imagination or used fictitiously.

Harem 3: His Heart

Text Copyright © 2021, 2025 by Vanessa
All rights reserved.

vanessa-writes.com

Distributed by [Whimsical Books Ph](#)
Visit their [Shopee](#) or [TikTok](#) for
printed copies.

Second Digital Edition

CHAPTER 1

I'm still in love with him, Bettina thought as she looked at Mauro, standing a few meters away from her.

It was unfair, she told herself. He was even more handsome now, more attractive than ever. She had to stay guarded. Her heart felt fragile sometimes when he was near. Nasaan ang hustisya kung umaapaw ang physical attraction niya para sa isang taong “forbidden?” Marupok ka kahit kailan.

She sighed at the thought. Siguro ay hindi tama na ganito ang maisip ng isang babaeng ikakasal para sa lalaking pakakasalan. Pero paano kung ang kasal na iyon ay hindi tradisyonal?

May nakapa siyang kaba. Palagi iyong sumisingit sa dibdib niya kapag naiisip ang mga pagdududa tungkol sa gagawin. Minsan niyang narinig na kapag daw may kahit munting pagdududa ang isang tao sa pagpapakasal ay hindi na iyon dapat ituloy. Nanatili iyon sa isip niya, pero may tao bang wala kahit na kaunting pagdududa sa isang desisyon na bababago sa buhay nito? Hindi ba at mas normal ang pagdududa sa ganoong sitwasyon? Sapat din bang dahilan ang kaunting uncertainty para talikuran

ang kasal kung ang dahilan para sa pag-iisang dibdib ay higit na mahalaga sa kahit ano pa?

Heto ang dahilan, nakangiti sa kanya, abot-kamay na—ang kanyang nag-iisang anak. Maurizio was his name. Ang palayaw nito ay “Rizzi,” pronounced “Rit-zih.” Ito mismo ang naggiit na iyon ang itawag dito ng lahat dahil iyon daw ang palayaw na bigay dito ng lolo nito. Bahagi ng personalidad nitong maging mariin kapag may gusto, manang-mana sa ama. At age ten, the boy already commanded respect. Kunsabagay, hindi ito mukhang sampung taong gulang. He looked at least thirteen years old. Kulang na lang ay singhalan ni Bettina ang lahat ng mga teenager na

nagkakagusto rito, iyong mga kaklase nito sa high school. Kahit na-accelerate si Rizzi ng dalawang taon ay kailangang maintindihan ng mga tao na ten years old pa rin ito. She didn't want him to grow up too fast; she was scared of that. Gusto niyang magkaroon ang anak ng normal na kabataan.

Pero siguro ay hindi siya dapat na mag-alala. Rizzi, despite being a little too mature, had always been sociable. Nakakatulong din siguro ang katotohanang hindi lang ito basta mahusay sa academe kundi talagang mature din mag-isip. Kung minsan, hindi niya maiwasang makadama ng guilt para doon. Siya yata ang dahilan kung bakit ang anak niya ay parang mabilis nalipasan ng kabataan.

One day they were playing with Lego blocks; the next, he was reading nonfiction. Kung minsan ay naiisip niyang masyado siyang naging abala sa paghahanap ng paraan para mabuhay sila na hindi niya napansin kung paano nakaapekto ang kahirapan sa kanyang anak. Maybe children raised in poverty were forced to mature quickly. At hayun na naman ang pamilyar na guilt sa kanyang dibdib. Kung sana ay nabigyan niya ng mas maayos na buhay si Rizzi, baka nag-e-enjoy pa rin itong maglaro. Sinong sampung taon ang hindi na naglalaro?

Ah, well, maybe most these days. Nakikita niya rin sa social media na iba ang kabataan ngayon kompara noon. Noong ten siya, gusto pa niya ng Barbie.

Ang mga ten ngayon, gusto na ng Ken—ng boyfriend! May nakikita pa siyang nagpi-prenup pictorial o nagpo-propose kahit nasa elementary pa lang!

Even so, Bettina's guilt would always be there. Hindi niya kasi nagawang ibigay sa anak ang buhay na nararapat dito. Hindi niya maiwasang maisip na kung nabubuhay pa ang kanyang mga magulang, madi-disappoint ang mga ito sa kanya. Ginawa ng dalawa ang lahat para sa kanya pero hindi niya nagawa ang ganoon para sa anak. For some reason, she always seemed to run out of luck. Pero palagi rin niyang iniisip na napakasuwerte niya. Having Rizzi as her son made her feel like the luckiest woman alive. But did it make him lucky to have a mother like her?

Ano't anoman, umaasa siyang sa kasal na iyon ay maitatama ang mali. Rizzi would have not only the comfort he deserved but also a father. Napakadali kasing isipin na hindi kailangan ng isang tao ng kapareha. Pero iba kapag pagpapalaki ng anak ang pinag-uusapan. Of course, having none was still better than having a deadbeat one. But if the father was someone like Mauro, then it was a crime not to make him a part of his son's life.

Siguro ay sasabihin ng iba na puwede namang maging ama nang walang kasal. Naisip din niya iyon. But Mauro said that he wanted to do the right thing and make them a proper family. *"I grew up without my parents, and I would never allow my own son to go through the same,"*

he said.

Alam niyang napakahalaga sa lalaki na hindi matulad dito ang anak, kahit pa nga inakala niyang ayaw nito sa bata noon. Nakaramdam din siya ng matinding pagkakonsiyensiya nang maunawaan niyang hindi sana kinailangan ni Rizzi na mamuhay sa kahirapan sa mga taong nagdaan. Ang dami-dami niyang naging pagkakamali at hindi na iyon puwedeng magpatuloy. If marrying Mauro would make up for all the mistakes she had committed, then so be it. She had thought about this long and hard. Sa huli, ang nanaig ay ang katwiran.

Love was for fools.

Sa edad niyang iyon at sa dami ng kanyang pinagdaanan, ang malaking

dahilan kung bakit nagdududa siyang pakasalan si Mauro ay ang katotohanang hindi siya nito mahal at wala siyang alam sa sitwasyon ng love life nito. She was so stupid. Sa kabila ng lahat ng ginhawang ibibigay ng lalaki hindi lang sa kanyang anak kundi maging sa kanya rin, mag-iinarte siya sa ganoong dahilan na parang isang teenager na gustong magka-boyfriend? Bakit, dahil sigurado siyang may makikita siyang lalaking nakahihigit kay Mauro? She was out of her damned mind.

Hindi sa wala nang magkakagusto sa kanya kundi napakahirap pantayan ni Mauro, lalo na at ito ang totoong ama ng kanyang anak. There was simply no substitute. Sino pa ba ang mas maiging

maging ama ni Rizzi kundi ang mismong ama nito? And so one day, she thought she had better put on her big girl pants, suck it all in, and do the right thing.

Naisip niya, sa tinagal-tagal niyang hopeless romantic, may nangyari ba? At ngayon ay ipagpapalit niya ang pambihirang pagkakataong mabuo ang kanyang pamilya para sa sugal na makakakita siya ng isang lalaking magmamahal sa kanila ni Rizzi? Sa pride dahil hindi siya mahal ni Mauro tulad ng pagmamahal ng isang esposo sa esposa nito? She was a fool.

But foolishness could be cured. Kaya tinanggap niya ang alok ni Mauro. Iisa ang goal nila—ang gawing maayos ang buhay ng kanilang anak. Kaya lahat ng

pagdududa niya ay walang basehan. Lahat ng pagdududa niya ngayon ay force of habit na lang siguro dahil lahat ng bagay sa kanyang buhay nitong nakaraan ay pinagdududahan niya. She wanted to be one of those women who were always self-assured and confident, their heads held high. But alas, she was not. Pero ngayon ay kailangan niyang maging ganoon. She was doing the right thing. Nakikita niya iyon sa anak.

Mula nang makilala nito ang ama ay hindi na nawala ang ningning na iyon sa mga mata nito. It was joy. She felt another pang of guilt, for she had never even seen how much he wanted a father until he met his own. It broke her heart into a million pieces. Palagi niyang naiisip noon na okay lang silang mag-

ina, na hindi naiisip ni Rizzi ang ama... until Mauro came, and she realized that her son had been keeping his pain to himself just to spare her the guilt. Ganoon ito ka-sensitive pagdating sa kanya. Hindi siguro maiiwasan dahil silang dalawa lang ang magkasama noon pa. Madalas niyang sabihin na sila ang magkakampi, sila ang magkaibigan, na sila na lang ang nasa mundo kaya dapat na palagi silang magkasama.

Hindi niya naisip na ang paniniguro niya ditong maayos ang lahat ay naging dahilan pala para maisip nitong kailangan siya nitong protektahan, sa halip na siya ang nagpoprotekta dito. Masakit maunawaan iyon, lalo na at sampung taon pa lang ito pero ganoon

na ang nararamdaman. Paano niya ipagkakait sa bata ang isang amang kayang gampanan ang papel mismong iyon? Someone who would make him feel safe. Baka sakali, maging ten years old uli ito.

Kaya oo, sa kabila ng kanyang mga pagdududa ay batid niyang ito ang tamang gawin. Bonus na lang na guwapo si Mauro. Hindi pa ba siya magiging masaya doon? Ang ibang tao nga ay nagpapakasal nang walang kasamang ganoong perks. Maraming nagpakasal dahil sa pagmamahal pero sa huli ay naghiwalay din. Baka nga mas masakit iyon. Kahit paano, papasok siya sa pagsasamang ito na alam na ang kanyang magiging asawa ay hindi siya mahal. Basta't babantayan niya ang

sarili, hindi na magiging masakit pa ang sitwasyon.

Siguro, hindi lang siya sanay sa ideya dahil bata pa lang siya ay sinabi na niya sa sarili na hahanap ng pagmamahalan na tulad ng sa mga magulang. Oh, their love was pure and they loved well, but their life was tough. Their love kept them both strong though. They provided each other with strength. Pero iba naman ang kapalaran ng magulang sa anak at kailangan niyang tandaan iyon. Ang importante, magiging maayos ang kinabukasan ng kanyang anak.

“Okay ka lang, Ritz?” tanong niya rito nang makalapit.

“Oo, ‘Ma. Masaya ka ba?”

“Of course.” Pinisil niya ang kamay

nito.

Lumapad ang pagkakangiti ng binatilyo. Rizzi looked like his father but he was his own person. May sariling personalidad na agad nangingibabaw sa ganoong edad pa lang. She was proud of that.

Tumingin siya sa paligid. Hindi niya maiwasang maitanong sa isip, alam kaya ng ibang mga bisita ang tungkol sa kanila ni Mauro? Did Mauro tell them that they were not marrying for love?

Shut up. What does it matter?

Hindi lang maiwasang maitanong ni Bettina dahil ang imbitado lang sa maliit na pagtitipon ay ilang taong kakilala ng lalaki at ilang kaibigan niya. It was supposed to be a grand event at first, a double wedding celebration.

Dapat ay kasabay nilang ikakasal ang panganay na kapatid ni Mauro na si Javier, pero hindi iyon natuloy. Sa huling sandali, nagdesisyon si Mauro na mauna na silang ikasal at huwag nang makisali sa selebrasyon ng kapatid.

Kapatid. Napakatagal na panahon na talaga mula nang huli silang magkita ni Mauro at noon ay ni hindi niya alam na may mga kapatid ito. Ni hindi niya alam na makikilala niya ang ina nito. She had always expected good things to happen to Mauro though, just not at this level.

Ilang hakbang mula kay Mauro ay naroon ang mga kapatid nito. They were all gorgeous men. Nasa ikalawang pew naman ang nanay ng lalaki. Napakatindi ng pinagdaanan ng babae. Kulay puti na ang lahat ng buhok nito

pero bagay dito. Napakalayo ng hitsura nito ngayon sa naaalala niya mula sa mga larawang nakita noon sa diyaryo.

Once upon a time, the woman made local headlines. Pero hindi niya makita ang bakas ng babaeng iyon dito. Hindi rin siya nag-aalala na mapalapit dito ang kanyang anak. Sa katunayan ay gusto niyang makilala ni Rizzi ang lola nito. Walang ipinakita sa kanya ang matanda kundi kabutihan. Marahil mali ang panghuhusga rito ng mga tao.

“Masaya ako para sa ‘yo, ‘Ma,” bulong ni Rizzi nang makalapit na sila sa altar. Maiksing lakaran lang ang nangyari. It was a small chapel on the hill, within Javier’s property in Batangas. Napakalamig doon ganoong kasisimula pa lang ng taon. Tulad ng

buhay niya, nagsisimula din. It felt like so.

Isa na namang assurance ang sinabi ni Rizzi sa gagawin niya. Ayaw na niyang inaalala siya ng anak. It just wasn't fair.

“Ingatan mo si Mama, ‘Pa,” anito sa ama, nakangiti. Parang pinagbiyak ang dalawa, maliban sa buhok. Sa lahat ng mamamana kay Bettina, ang nakuha ni Rizzi ay ang makapal niyang buhok. Rizzi wore his hair in a man bun. Gigil na gigil siya sa buhok ng anak pero hindi magawang gupitin iyon, lalo na at nagagawa nitong makalusot sa school.

Sa kung anong dahilan, nalulusutan nito ang lahat. Kahit napatawag na siya sa eskuwelahan noong nakaraang school year, nakalusot pa rin si Rizzi.

Kahit ilang ulit na niya itong sinabihang dadalhin sa barbero, palagi nitong ipinagpapaliban hanggang sa kaya na nga nitong itali ang mahabang buhok. Wala siyang ideya kung paano nito nakukumbinsi ang mga teacher, pero nagagawa nito. That was his charm. Salamat at iyon na ang pinakapilyo nitong pinaggamitan ng charm.

Rizzi's determination reminded her of Mauro's though. Talagang malakas ang dugo ng lalaki na halos walang itira sa kanya pagdating sa kanilang anak. And yet, it was clear that they were two distinct individuals. Two remarkable men in her life—one already a man, the other still becoming one. One would love her forever. She would love them both always... But one, she suspected,

might never feel the same.

May gumuhit pa ring hapdi sa kanya ang ideya ng panghabang-buhay na pagmamahal. Sa panahon ngayon, hindi na uso ang ganoon. Sa panahon ngayon, obsesyon na iyon kung ituring. She guessed that anything could become an obsession. And maybe an obsession was not exactly bad if it wasn't hurting anyone. If carrying love in silence for that long was wrong, then who exactly had she hurt?

Sometimes, Bettina thought that just because some people couldn't love a certain way, they were quick to call it wrong or unhealthy. But who made them experts in matters of the heart anyway? People often behaved as if emotions were simple and

uncomplicated, as if everything was black and white. But feelings were always as colorful as the sky—sometimes a gradient of orange and lavender, sometimes gray fading into black, or different shades of pastel from pink to teal. Never just black and white.

Ganoon siguro ang emosyon niya pagdating sa lalaking pakakasalan.

Pakakasalan. This was their wedding. It still felt surreal. Ni sa hinagap, hindi niya inakala na magpapakasal siya rito na hindi purong pagmamahal ang nasa puso. In fact, her love was the biggest reason she still felt a little scared. Funny how things turned out sometimes. Kaytagal niyang pinangarap si Mauro pero may panahong kailangan niyang sukuan ang mga baliw na pangarap.

And yet, here they were.

Inabot ni Rizzi ang kanyang kamay kay Mauro. Agad inakbayan ni Mauro ang anak gamit ang isang bisig. She was crying as she looked at the two; Rizzi seemed to be shedding tears of joy, while Mauro looked so proud of his son. Sadyang mahirap ipaliwanag ang natural na pagmamahal sa anak. She could see it clearly—the strong bond they had formed in just a few months of getting to know each other.

“Go,” bulong ni Rizzi, saka mabilis na tumalikod. He seemed embarrassed by his parents.

Napangiti si Bettina, saka tumingin kay Mauro. Tumango ito nang bahagya, pinisil siya sa palad, tila sinasabing hayun na ang pinag-usapan nila at wala

siyang dapat alalahanin. Bahagya siyang tumango para iparating na nauunawaan niya. Naglakad sila patungo sa altar. Kahit malamig ay parang biglang nag-init ang likod ng tainga hanggang batok ni Bettina.

Template ang wedding vows, napakaiksi ng seremonya. Nang makapag-”I do” ay idineklara na silang husband and wife. “You may now kiss your bride,” anang nagkasal kay Mauro.

Tumigil yata ang mundo pero hindi pala kailangan ni Bettina na kabahan. Dinampian ni Mauro ng halik ang kanyang mga labi, saglit na saglit lang. And that was it. Still, it was enough to make her knees feel weak.

Nagsilapitan sa kanila ang mga bisita. Namumula ang mga mata ni

Rizzi. Alam niyang pinipigilan nito na maluha. Parang tinatarakan ang puso ni Bettina. Ganoon pala katindi ang magiging katuwaan ng kanyang anak sa pagpapakasal nila ni Mauro. Mahigpit niya itong niyakap. Mahal na mahal niya ito at gagawin niya ang lahat para dito.

“Sshh, it’s okay.”

Hayun at nakilala niyang muli ang anak niyang bata at hindi pa binata. In her arms, Rizzi allowed himself to shed more tears.

“Are you all right?” tanong ni Mauro dito.

Tumango si Rizzi at niyakap ang ama. Lumapit sa kanila ang kanyang biyenang at nakiyakap din. Hindi pa nagtagal ay tumulad ang mga kapatid ni

Mauro. And then their pictures were taken. Ayaw pumayag ni Mauro na kakaunti lang iyon. He always, always wanted photos with his son.

Bettina's heart also ached for the time lost. Para doon, gusto niyang mag-sorry sa lalaki kahit kapag inisip niya ay hindi niya maturol kung paano sana niya binago ang lahat. Time and circumstances seemed so very cruel to them all. Pero siguro ay hindi na tama ang manisi pa. Ang dapat na lang gawin ngayon ay magpatuloy sa buhay at mag-ipon ng napakaraming masasayang alaala.

Nang matapos ang kuhaan ng picture ay lumabas lang sila ng chapel, kung saan mayroong mataas at bukas na tent. Naroon ang dalawang mahaba at

malaking mesa. Kasya na ang wala pang treinta kataong bisita roon. Family-style ang handa.

Katabi niya sa kaliwa ang biyenang at sa kanan si Mauro. Katabi naman ni Mauro si Javier na katabi ang isa pang kapatid na si Nanding. Nasa tapat nila ang kanyang anak na katabi ni Keith, kapatid din nina Mauro. Katabi ng lalaki ang asawa nito, habang katabi naman ni Rizzi sa kabila si Nanay Nelia, ang nanay-nanayan ng magkakapatid ni Mauro.

Marami pa siyang hindi alam masyado tungkol sa bagong buhay na iyon ng asawa dahil ang mga bagay na inalam lang niya ay iyong mga may kinalaman sa kanila ni Rizzi. Her son, after living with only her as his family

for a decade, suddenly had a father, uncles and aunts, and two grandmothers. And everyone loved him.

“How’s the wedding planning coming along, Kuya Javier?” tanong ni Keith sa kapatid.

Napatingin si Bettina kay Javier. The man was larger than life. Naku-curious siya sa mapapangasawa nito. A royalty, perhaps? A billionaire’s daughter? A prime minister? A CEO of a conglomerate? Perhaps an international human rights defender like Amal Clooney? Ah, she could only venture a guess.

“I don’t know,” tugon ng lalaki. He sounded bored. “I hired a couple of wedding coordinators, so everything

should be great.”

“Where’s the wife-to-be?” tanong ni Martina, asawa ni Nanding.

“I’m a horrible husband-to-be because I have absolutely no idea.”

“Are you sure she exists?” biro ni Keith.

Tumawa si Mauro. “Kailan namin makikilala?”

Nabigla si Bettina. Hindi pa pala nakikilala ng magkakapatid ang mapapangasawa ni Javier?

“Before the wedding, I hope. But this? This is not my wedding. This is theirs. Let’s talk about them,” ani Javier. “Tell me, Bettina, what do you like most about my dear brother here?” Pinisil nito ang balikat ni Mauro.

Napalunok siya, sabay tingin kay

Mauro. Dati ay sinusulat niya maging kaliit-liitang bagay ukol dito. Kasama sa listahan ang lahat ng hinahangaan niya sa lalaki. Pero ngayon ay hindi niya masambit ang mga iyon.

“Sorry,” ani Javier. “The gentleman should go first. Mauro?”

Tumingin sa kanya ang asawa. Her heart pounded as she gazed into those beautiful eyes of his...

Bettina reminded herself to guard her heart. It must not love him as deeply as it used to.

CHAPTER 2

“I think it’s pretty obvious what I like about my wife,” tugon ni Mauro sa tanong ng kapatid.

Dumagundong ang dibdib ni Bettina kahit na alam niyang ang kanilang anak lang marahil ang inaalala ni Mauro. The young man watched his father with quiet expectation. Kahit mature kaysa sa edad ay bata pa rin si Rizzi at wala pang alam sa mga ganoong romantic na bagay—or supposedly romantic. His interest was innocent, no malice

whatsoever. Gusto rin niyang maintindihan nito na hindi isang masamang bagay ang pagkakaroon ng love life at hindi iyon dapat na iwasan. May paranoid feeling siya na baka naiisip nitong hindi magandang bagay iyon dahil wala itong kinalakhang ama. Ah, she was worried about so many things, and was relieved that Mauro was there to help her with their child.

“I mean, just look at her,” patuloy ni Mauro.

She blushed. Alam niyang isa iyong palabas. Ni wala itong mahagilap sabihin, hindi dahil sa wala itong nakikitang maganda sa kanya, kundi dahil hindi siguro dumadaan iyon sa isip nito. He was never interested in her that way. Ever.

“Tell us where you two met,” ani Martina, nakangiti sa kanya.

“Well...” Tumingin siya sa anak na ngiting-ngiti. Naikuwento na niya rito ang lahat, ang magandang version. Hindi naman kasi talaga naging masama ang pagkakakilala nila ni Mauro, sa huli lang nagkaroon ng problema.

“We met in school,” sagot ng lalaki. Salamat at ito ang unang nagbukas ng usapan. “Enrolment. Right, Bettina?”

Tumango siya kahit hindi niya ito sa school unang nakita at napansin. Mas nauna pa doon. Pero hindi na nito kailangan pang malaman pa ang mga bagay na maglalagay sa kanya sa vulnerable spot. Because she had always liked him. She had always been drawn

to him from the first time she laid eyes on him. She felt exposed sometimes, because it was obvious that she was the only one who loved. Wala namang kompetensiya pero ayaw na niyang maging iyong babaeng hindi makuhang mahalín ng lalaking mahal nito. Siya iyong tinatawag na “naghahabol.” Hindi sa talagang hinabol-habol niya ito kahit sinabi nang ayaw, pero ginawa niya ang lahat ng makakaya para mahalín siya nito. Ayaw na niya ng ganoong role. Bata pa siya noon kaya nagawa niya. Pero iba na siya ngayon.

Matagal na nagkuwentuhan ang lahat ng nasa mesang iyon, ang mga taong pinakamalalapit sa kanila. How she wished her parents could see this, but then she had to wonder if they

would have approved. Siguro, kung buhay pa ang kanyang mga magulang ay mas napabuti si Rizzi. Hinding-hindi makakaranas ng hiras ang bata kung ganon.

Bettina felt like a failure most of the time. Nasa kanya ang lahat ng oportunidad pero hindi niya nagawang samantalahin. But that was all in the past. She was looking forward to the future now.

Mayamaya ay lumamig pang lalo ang paligid. Nagsimula na ring magpaalam ang mga kasama nila sa mesa. Hinubad ni Mauro ang coat at ipinatong sa kanyang mga balikat. Dumagundong muli ang kanyang dibdib, nag-init ang mga tainga. All because he offered his coat. Hinapit niya iyon sa katawan. It

was warm and smelled of him, masculine and fresh. Hindi niya maiwasang maisip na kung siguro ay mayroong isang bagay siyang hahanapin, iyon ay isang pisikal na relasyon.

Hindi man nila direktang napagusapan ni Mauro ay understood iyon nang sabihin nitong titira sila sa bahay kung saan adjoining ang kanilang mga silid. Hindi niya alam kung balak ba nitong itago sa anak na hindi sila nagsasama sa iisang kuwarto, pero siguro ay makikita at makikita rin naman ni Rizzi.

How was it fair that they would never have sex? A lifetime without it? Inaasahan ba ng lalaki na hindi siya maghahanap ng kapareha?

Right. Like you can actually find one.

Kung boyfriend nga ay hindi siya nakakita, ano pa ang isang kaswal na karelasyon? Palaging hindi kalebel ni Mauro ang nakikita niya, kung hindi man ay parang hindi niya magustuhan. Maybe she was looking for the same emotions, the same intensity. Pero naisip din niya na hindi niya dapat hanapin ang naramdaman noong siya ay teenager pa. Siyempre naman, hindi iyon magiging fair, hindi lang para sa lalaking lalapit sa kanya, kundi maging sa kanyang sarili. Iba ang intensidad ng teenager, lalo na sa isang tulad niyang maraming pinagdaanan.

But she missed the simple joys and wonders of being in love as a teenage girl. O baka nami-miss lang niya ang

ganoong klaseng saya, period. Iyon bang walang masasabing totoong problema sa mundo. Karaniwan sa kabataan ay gusto agad tumanda. Hindi alam ng mga ito na mas masayang maging bata. Iyon ang dahilan kung bakit ayaw niyang agad na lumaki ang anak.

“Anak,” tawag sa kanya ng ina ni Mauro. Kung titingnan ngayon ay wala ni isang mag-aakalang minsan sa buhay ay napasabak ito sa napakatinding problema. Bakas sa mukha nito ang kagandahan noong kabataan. The woman had a classic face, high cheekbones, good skin. Inabot nito ang kanyang kamay at pinisil, nakaakbay sa apo. “Wala kang aalalahanin sa isang ito kaya samantalain ninyo ang

bakasyon. Saglit na saglit lang naman.”

Nakangiti siyang tumango, saka niyakap ang anak.

“Sige na, sabihin mo na,” udyok ng matandang babae sa apo. “Kanina pa ito may binulong sa akin. Ang sabi ko, sabihin sa inyo.”

“Ano ‘yon, ‘Nay?” tanong ni Mauro, hinarap sila matapos magpaalam sa mga kapatid at ilang kaibigan.

“Sabi,” udyok ng matanda kay Rizzi.

“What it is, my boy?” tanong ni Mauro sa anak.

Mukhang ayaw magpapilit ni Rizzi kahit pa nga namumula na ang mga pisngi. Ang nanay ni Mauro ang nagsabi, “Nabanggit sa akin kanina na maganda raw siguro kung magtatagal ang bakasyon ninyo at pagbalik, eh,

magkakaroon na siya ng kapatid.”

Awtomatikong nag-init ang mukha ni Bettina. God, *what am I supposed to say to that?* Hindi niya alam kaya natameme siya. Alangan namang sabihin niya sa biyenang mayroong no sex policy ang kanilang samahan ni Mauro? Not that Mauro made that clear, but it was pretty obvious. Hindi rin naman siya gagawa ng paraan para may mangyari sa kanila dahil hindi niya rin naitanong dito kung mayroon ba itong girlfriend. Dapat na inalam niya pero hindi niya ginawa.

Dahil sa huli, kung anoman ang romantic status ni Mauro ay hindi makakaapekto sa kanyang desisyong pakasalan ito. Dahil isa iyong kasunduan. Nagkasundo silang

magsama para sa kanilang anak. Kung anoman ang nagaganap o hindi sa loob ng apat na sulok ng kanilang silid ay mananatili lamang sa kanilang dalawa. Labas na rin iyon sa bagay na saklaw ng kanilang anak.

Hindi niya alam kung ano ang setup pagdating sa mga ganoong activity nito dahil parang imposible namang wala itong makasama sexually habang-buhay, pero ang assumption niya ay magiging discreet ito sa affairs. Wala siyang dapat maging pakialam pa doon.

And now this. Parang gusto tuloy niyang umangal. Pero kasalanan na siguro niya kung hindi siya willing maghanap ng iba ngayong kasal na siya. Marami namang mas importanteng bagay kaysa sex. Iyon lang, tao lang din

siya. Hindi yata iyon naiintindihan ni Mauro.

But maybe he actually did. Wala naman itong ipinagbawal na kahit na ano sa kanya. Maybe he was even expecting her to have a lover. Hindi ito kailanman nagtanong tungkol sa bahaging iyon ng kanyang buhay. Parang hindi importante dito. Labas kasi iyon sa kanilang anak, therefore, out of his “jurisdiction.”

“Si Lola talaga,” tila napapahiyang sabi ni Rizzi. “Siya naman po ang totoong nag-request, ‘Ma, ‘Pa.”

“Aba’y lokong bata ito!” Napairap ang matandang babae. “Ang usapan natin, sasabihin natin. Ngayo’y nilaglag mo ako! Naku, pareho kami ng gusto. Tinanong ko siya kung gusto ba ng

kapatid, ang sagot ba nama'y gustong-gustong-gusto. Ay, siyempre naman at ako'y umaasa rin. Gusto ko rin namang mag-alaga ng apong maliit. Ito namang isang ito, gusto rin ng aalagaang kapatid. Kaya kung ako sa inyo'y bilisan n'yo na ang galaw at nang masundan agad ang isang ito at napakatagal nang nag-iisa—”

“Si Nanay,” agaw ni Mauro. “Wala kaming napag-usapan pero pag-iisipan—”

“Ano ang pag-iisipan?” tanong ni Nanay Nelia, nakangiti, mukhang magpapaalam na rin. Nakatira ito sa ibaba ng mataas na bahagi ng lupaing iyon. It was a sprawling twin property—ang isa ay private at ang isa ay exclusive country club. Ang bahagi kung saan

naroon ang chapel ay kabibili pa lang ni Javier.

“Na sundan ang isang ito!” tugon ng biyenan niya.

“Naku, may regalo ako para diyan. Nandoon na sa suite ninyong mag-asawa!” Parang excited na excited si Nanay Nelia. Hindi malinaw kay Bettina kung paano ito naging nanay-nanayan nina Mauro, pero mabait ito sa kanya. Baka ngayon ay mas matatanong na niya ang matanda dahil hindi na raw ito uuwi sa probinsiya, hindi tulad ng mga nakaraang buwan na may kaanak itong nagkasakit na gusto nitong personal na alagaan.

She was very curious about the old lady. Her makeup was always loud. Provocative din ang damit nito sa

tuwing nakikita niya. Pero sanay naman siya sa ganoong mga matanda, lalo na at tumira siya sa Amerika noon. Halatang mataas ang pagtingin ng magkakapatid ni Mauro kay Nanay Nelia.

Tinakpan nito ng mga kamay ang magkabilang tainga ni Rizzi kahit halos magkasing-tangkad na ang mga ito. “Isang karton ang regalo ko, nandoon na sa suite ninyo. Iyong bote doon, daig pa raw ang sampung balut—”

“Nanay!” si Mauro, biglang namula ang mga pisngi.

Tumawa ang matanda, nakatakip pa rin ang mga kamay sa mga tainga ni Rizzi. “Aba, Mauro, kung ganitong nire-request na ng lahat sa ‘yo, subukan mo na para buntis agad! Asawa mo naman!

Saka talagang inihanda ko ang mga ‘yon dahil honeymoon nga ninyo. Siyempre, dapat pakitang-gilas ka. Aba, eh, wala naman yatang naging boyfriend ang asawa mo mula noong naghiwalay kayo!”

Tawa nang tawa ang nanay ni Mauro, habang si Bettina ay nag-iinit din ang buong mukha. God, how utterly embarrassing. She felt betrayed by her own son! Ito lang ang panggagalingan ng impormasyon at mukhang naikuwento na nito sa mga lola ang lahat. Bale-wala lang siguro kay Rizzi na sumagot ng mga tanong tungkol sa love life niya dahil wala naman itong malisya. He was a kid so he didn’t know.

But she was very embarrassed. Ano na lang ang sasabihin ni Mauro? Na

talagang ito lang ang naging laman ng isip niya? But she dated a couple of times. Apat na lalaki rin ang kanyang naka-date, dalawa sa mga iyon ang umabot sa ikatlong date, pero naging mapaghanap na sa seksuwal na relasyon kaya siya na mismo ang umiwas. Ewan, hindi siya ready para doon.

The idea of doing it with someone she didn't fully know didn't sit well with her. But doing it with Mauro again made her feel hot, even though, all things considered, she didn't know him well either.

It was probably because he remained her lingering fantasy. Through all those cold nights when she only had herself to keep her warm, thoughts of him and

memories of them together helped her.

He looked even more attractive now, and his body filled out, too. He was always fit, even as a teenager, when she first saw his face and never forgot it. She was fifteen at the time. Hindi nito natatandaan iyon kahit nagtama ang kanilang mga mata. She never really told him even then.

“Naku, Nelia, pabaya na natin sila diyan. Halika na,” anang ina ni Mauro.

Ibinaba na ni Nanay Nelia ang kamay mula sa mga tainga ni Rizzi. Nagpaalam na rin ang mga ito. Matutulog sa kanyang biyenang ang kanyang anak, sa hotel sa country club. Sila ni Mauro ay mananatili sa isa sa dalawang suites na malapit sa chapel. Nakatingin lang sila hanggang sa makaalis na ang sasakyan

ng huling bisita.

Walking distance lang ang suite mula sa chapel pero naroon ang kotse ni Mauro.

“Would you like to walk?” tanong ng lalaki.

Tumango siya. Tahimik silang naglakad patungo sa suite. Kita mula sa kinaroroonan nila ang dalawang istruktura na may limampung metro ang layo sa isa’t isa. Both had a wide terrace where one could look at the mountains surrounding them and the lake below. Kung minsan ay nalulula pa rin siya sa buhay ngayon ni Mauro. Ito ang pinagkakatiwalaan ni Javier ng kompanya sa Pilipinas at Asia. Javier was a very rich man. Hindi niya alam kung ganoon din kayaman si Mauro,

pero malinaw na hindi na ito katulad ng dati.

Noon, siya ang may magandang kinabukasan. Hindi man mayaman ay maayos at maalwan ang buhay nila dahil OFW ang kanyang mga magulang.

Now, walking with him by her side slowly overwhelmed her. They were, in fact, married.

Naririnig niya ang kanilang paghinga dahil napakatahimik bigla ng mundo, ang paglapat ng kanilang mga sapatos sa pavement, ang mga kuliglig at ibon. Malamig pero hindi malakas ang ihip ng hangin. Sa dako pa roon, nagsisimula nang bumaba ang hamog.

Masyadong malayo ang distansiya ng kanyang asawa. Kahit katabi niya ito ay parang milya-milya pa rin ang kanilang

agwat. He never let her in. Even then. Pero puwede naman siguro silang maging kaibigan, hindi ba? Walang dahilan para hindi, lalo na at iisa naman ang goal nila—ang tiyaking maayos ang kalagayan ng kanilang anak. Handa siyang gawin ang lahat para maging maayos ang kanilang pagsasama.

Naging malinaw din si Mauro sa pagsasabi na ang gusto nito ay isang tradisyonal na tahanan; isang bagay na hindi nito naranasang magkaroon noon. It was his dream, and who was she to say no when it was what she yearned for, too? Sino ba ang nagsabi na hindi magwo-work out ang ganoong klaseng samahan kung pareho nilang naiintindihan ang sari-sariling

sitwasyon at iisa ang top priority nila? Even people with huge egos could work together to achieve the same goal.

So ano kayo, *Suicide Squad*?

Bettina wanted to laugh at the idea. Was this a suicide mission? No, very far from it. They were adults who could handle this.

Sa wakas ay narating na nila ang suite. Binuksan iyon ni Mauro gamit ang isang kombinasyon. He looked at her.

“After you.”

Hayun na naman ang puso niya, kumakalampag. The eyes that once made her understand love were looking deeply into hers, like... like he cared. May kung anong kurot iyong hatid sa puso niya. Naaalala niya ang mga

panahong ganoon din ang naisip niya dahil sadyang mabait ang lalaki. She would always remember him as a gentleman. Dahil doon, may nabuong pag-asa sa puso niya na baka sakaling kaya siya nitong mahalín.

It was still painful to remember that he rejected her. Pero hindi niya naaalala ang unang rejection bilang kabawasan dito. If so then she would end up being a horrible person for rejecting the men she disliked. Hindi naman por que hindi nagkagusto ang isang tao sa may gusto rito ay masama na iyon.

But the pain of rejection stayed in her heart. The pain of not being loved back.

Tumuloy na siya sa loob ng suite. It was huge, even for a suite, and came with all the amenities. Kung totoo ang

kanilang honeymoon ay napakaperpekto ng lugar na iyon. They would be like Adam and Eve in modern paradise. Pero wala siyang aasahang honeymoon, alam niya. Maybe opening gifts was a good substitute? Hayun sa sala ang mga natanggap nilang regalo. Parang napakarami kumpara sa mga bisita.

“Ba’t ang dami?” tanong niya, kinuha ang isang regalo at tiningnan kung kanino iyon galing. “Sheena?”

“Ah. One of Kuya Javier’s, uh, friends, I guess.”

Lalo na siyang nagtaka. Bakit sila bibigyan ng regalo ng kaibigan ni Javier? Ah, siguro ay kakilala rin ni Mauro. Galante siguro ang mga miyembro ng alta-sosyedad.

Sa gitna ng coffee table ay may isang regalong pulang-pula ang wrapper. Parang nahuhulaan na niya kung kanino iyon nagmula. Bubuksan ba niya? Napatingin siya sa lalaki.

Itinaas nito ang mga balikat, tila sinasabing wala itong kinalaman sa kung anoman ang laman ng kahon. Gusto nang mapatawa ni Bettina. Una niyang tiningnan ang gift card. Tulad ng kanyang hinala, galing nga kay Nanay Nelia ang regalo. May nakasulat doon: *Gamitin nang mabuti, mga anak.*

Ipinakita niya kay Mauro ang card. Napangiti ito, tumango nang bahagya.

Hinigit niya ang pulang ribbon at itinaas ang lid ng box. Bumagsak pabuka ang apat na pader ng karton para ilantad ang mga laman sa loob.

Napasinghap si Bettina, napatutop sa bibig. The main feature was a giant strap-on. Ni parang ayaw niyang hawakan iyon. She was curious though. Bakit ganoon ang regalo ng matanda? Bukod sa strap-on ay mayroon ding iba't ibang gamit sa kama. But those were kinky stuff—whip, handcuffs, dildos, a rabbit vibrator, and endurance drinks.

Nakatikwas ang tatlong daliri ay inabot niya ang strap-on. Siguro ay may eight inches ang dildo na nakakabit doon. Alangan namang para iyon sa kanya kung meron namang puwedeng gamiting natural si Mauro? Wait, was Nanay Nelia trying to tell her something? That maybe... maybe Mauro was into this?

Tumingin siya sa asawa. “D-Do you

use this—”

“Hell no!” tumatawang agaw nito. “I won’t kink shame those who do though. My god, that’s huge.”

“I don’t understand. Yours is almost the same...” Bigla siyang napatikhim, nag-init ang mukha. Bakit hindi muna siya nag-isip bago nag-comment? So now he knew that she remembered his penis size.

“Oh, Bettina,” he said with a smile on his face.

Wala siyang nagawang isagot. Nag-iwas siya ng tingin at dumampot ng ibang regalo. Pero bago pa niya iyon mabuksan ay nagsalita nang muli ang lalaki.

“Bettina?”

“Y-Yes?”

“Would you like to join me?”

“W-Where?”

“Our bed. It’s our honeymoon. Or did you forget?”

CHAPTER 3

Did I forget? Are you kidding me?! It's the only thing on my mind! Well, now that that strap-on is staring at me, that too. Why would Nanay Nelia give us these naughty gifts? And if we're going on a honeymoon, can that energy drink really give us strength? Because, Mauro, you remember back in the day when we actually did it four times in one day? I was eighteen then. I don't think I can last that long this time, but I'm definitely willing to give it a try, so help me God.

Magkakasunod ang naging paglunok ni Bettina. Naghanap siya ng kahit na anong senyales kay Mauro na nagbibiro lang ito o nanunukso. There was none. He was looking at her intently, like he... desired her.

“M-Mauro... I... well, I thought we weren’t going to do it.”

Kumunot ang noo nito. “What made you think that?”

“S-Separate rooms, you said?”

“There will be nights when I’ll be working late, and I don’t want to disturb your sleep. But did you really think we wouldn’t have sex?” Tutok na tutok ang atensiyon nito sa kanya, nanatili ang pagkakakunot ng noo, tila nabigla sa nalaman.

“Well...”

“Really? A lifetime without sex?” A curious smile played at his lips. “You think you could handle that?”

“N-No?”

Tumawa ito. May humaplos sa puso niya nang marinig muli iyon. Lalo nang gumuwapo ang lalaki. Kahawig ito ng mga kapatid kaya siguro ay kahawig din ito ng ama, kahit pa nga mayroon ding hawig sa ina. He had deep-set eyes that always seemed to see right through her and understand what was in her heart. Matangos ang ilong nito, mataas ang cheekbones, maganda ang panga, makakapal ang kilay. He could be a movie star. She was one of the many women who took one look at that face and fell. Pero siguro ay mas malalim ang nadama niya para sa lalaki kumpara sa

ibang nabaliw sa kaguwapuhan nito.

Everything about him made her admire him even more. She had adored him since day one, even though her grandmother had warned her about him. Matigas kasi ang kanyang ulo pagdating sa lalaking ito. There were times over the years when she asked herself if she had seen something in him that wasn't really there—something that made her love and adore him so deeply—but she never found an answer.

“Well, if you can't handle it, then come.” Inilahad nito sa kanya ang kamay.

Umalon ang dibdib ni Bettina. Halos mabingi siya sa lakas ng tibok ng kanyang puso. Lumundag na ba iyon sa

kanyang mga tainga? She stood up and reached for his hand. It felt nice to touch his warmth again.

“You’re so beautiful, Bettina. Just like before.”

“S-So you thought I was beautiful then?”

“Of course. Why would you even doubt it?”

Because you liked someone else and didn’t choose me?

She looked into his eyes. She would always wonder why he looked at her like he wanted her more than words could say, and yet he never chose her—until now.

Nakababaliw ang mga mata ng lalaki. Dapat yata ay naka-shades ito o may piring. That would have been hilarious

if he weren't so damned sexy. He was hot as hell. It was hard to laugh when desire was that powerful. Her desire for him had always been.

He cupped her face. "Time for a proper kiss, my beautiful wife."

She gasped, her heart skipped a beat. Bumaba ang mga labi nito sa kanya. She closed her eyes and let his kiss carry her away. This was even better than what she remembered. Ang buong mundo ay nawala at sila na lamang dalawa ang natira. This was their own private world, where all that mattered was the kiss. Umapaw ang kanyang emosyon. Sa loob ng ilang sandali ay parang gusto niyang mapaluha.

He was kissing her oh so tenderly, lovingly—exactly how a husband

should kiss his wife.

“Mauro...” she whispered when their lips broke contact. The longing in her heart grew even more. Kung alam lang ng lalaki na sa tagal ng panahon, ito lang ang ginusto niyang hagkang muli. No one else kissed like that. She had dated other men, kissed them, but not one came close to Mauro. What the hell was his secret?

“Do you like kissing me?” she blurted out.

“What?” kunot-noong tanong nito, kahit pa may ngiti sa mga labi.

“I m-meant only that...” She sighed. Maybe it wasn’t such a bad idea to let him know about her desires. “Can I be brutally frank, Mauro?”

“Of course.”

“I’ve always enjoyed doing it with you. I was wondering if you feel the same way about doing it with me,” lakas-loob niyang tanong.

Halatang hindi iyon inasahan ng lalaki. He probably still thought she was the shy girl who used to steal glances at him. Hindi siya ang tipo nito ever since. Mas gusto nito iyong mga babaeng blatantly palaban. He was never into shy types. She wasn’t exactly shy, but she was very feminine, she had always been. Ano nga iyong sinasabi nila? “A lady in the streets but a freak in the sheets.” Nah, she wasn’t exactly a freak in the sheets, and she could be shy even when they’d done it before. Pero hindi na tama ngayon. Lalakasan na niya ang loob. May anak na sila, Diyos ko!

“I have to admit, that’s something new from you. I like it. Of course I love doing it with you. Of course I adore kissing you. I wouldn’t do it like this if not...” Dinampian nito ng halik ang kanyang mga labi, paulit-ulit, mainit. He was breathing heavily, as if he was barely able to control his lust.

Hinawakan niya ang kamay nito, ibinaba, saka tumalikod. Iniyuko niya ang ulo. Mauro knew what to do. Maingat nitong inalis sa uhales ang mga butones ng kanyang wedding dress.

“Who the fuck decided to put this many buttons on a dress a man’s supposed to take off? My hands are too big for this, and the bride sure as hell can’t reach back here,” sambit nito mayamaya, bakas ang frustration sa

tinig. “And I can’t even rip it off. Too damn sturdy, might hurt the wife. Maybe I need a box cutter—”

“Don’t you dare mess up my wedding dress, Mauro!” natatawang babala niya. It was a designer gown, worth a small house. Ayaw niya sanang bilhin nang malaman niya kung magkano pero ang kasama niya sa dress shopping ay sina Martina at Isobel, mga bilas niya. Iginiit ng dalawa na bilhin niya anomang gusto. “‘Spare no expense,’ is what the groom said,” naaalala niyang sabi ni Martina, iyon daw ang bilin ni Mauro.

Siguro ay labing-lima ang mga butones sa likod niya. Maliliit nga ang mga iyon kumpara sa kamay ni Mauro na mas malaki pa sa kanyang buong mukha.

He sighed. “I won’t. But I hate the designer.”

Tawang-tawa siya, flattered, lalong nag-init. Ngayon ay parang gusto na rin niyang mapikon sa mga butones. Oo nga, bakit kailangang lagyan ng ganoon kadami? For fashion, of course, but she would never buy a dress like this again. The suspense was killing her.

Naramdaman niyang bumukas na ang itaas na bahagi ng dress. Tumayo ang balahibo niya nang maramdaman ang daplis ng kamay ni Mauro doon.

“I hope you don’t have as many buttons on your shirt,” nakangiting sambit niya.

“You’re welcome to rip any shirt off me, anytime. But don’t wear anything like this again. If it has buttons, make

sure the fabric tears easily. That's all I ask."

Natawa siya. Finally, her back was bare. Kinabig siya ng lalaki at hinagkan ang kanyang balikat habang hinahayaang bumagsak sa sahig ang dress. Now all she had on was a thin veil, white underwear, and a garter on her thigh—her something blue.

She felt her nipples tighten, exposed after being wrapped in thin pads and the soft lining of her gown. Though his presence probably had more to do with it than anything else.

Memories of how good he was in bed flashed through her mind. And he was young then. They both were. She wondered what he'd learned in all the years they'd been apart. She was

anticipating his every move. But first...

“May I rip off this shirt then?” she asked, turning to face him. She stood there boldly, her breasts bare.

“Yes, you may, wife.”

He wanted her, his eyes said it all.

Pero hindi niya magawang wasakin ang pang-itaas nito. It was his wedding shirt after all. Maingat niya iyong hinubad. Hindi ito tumutol. This was part of their foreplay. God, his body was gorgeous. Absolutely gorgeous. Bigla ay parang gusto niyang mapahiya. She wasn't as slim as she used to be, not with those love handles. Hindi man malaki ay naroon pa rin ang mga iyon, nagpapasikat, lalo na kapag umuupo siya, parang ipinapangalandakan na sa lahat ng dumaan sa buhay niya ay iyon

lang ang nanatili. Buwisit na mga bilbil, sobrang loyal, ayaw kumalas. Kahit daanin niya sa sit-ups at diet, matibay pa rin.

Her skin was also not the same as before. May maninipis siyang stretch marks sa tiyan. Naitatago naman ng panloob, tulad ngayon, pero mayamaya ay lalabas na rin. Most of them were white, but there were noticeable red threads as well.

And her vagina? She wasn't entirely sure what it even looked like before, so she had nothing to compare it to. Pero nakita noon ng lalaki. Was it the same? Did it somehow change? Nanganak siya at natahi so baka may nagbago. She actually asked her waxer if it looked okay. The waxer, ever so casual, said it

was one of the best-looking ones she'd seen. Hindi niya alam kung totoo o template na sagot iyon. Gaano kadamang babae kaya ang nagpa-Brazilian wax at nagtanong? In fact, how many women actually looked at their vaginas?

What the hell am I thinking? If he finds my flaws disgusting, then he shouldn't be doing me in the first place. It's time I have some confidence. I'm pretty! Wala akong pakialam kahit hindi ako ang type niya. As long as I keep his penis hard, then he's attracted to me. Kung ayaw niya, 'wag. I will enjoy this. I've waited for so long, and I won't let my insecurities ruin it.

"Before we proceed..." she had to say it. "I need to go to the bathroom."

Ang lakas ng tawa ng lalaki. "Me, too,

actually. I'll use the one here. You go use the one in the bedroom."

Tumango siya at naglakad na patungo sa silid—almost naked!

Wala na siyang pakialam. Itinapon na niya ang lahat ng pag-aalinlangan. Why should she let a few body issues ruin something she wanted this badly? Bakit ba niya pinarurusahan nang ganoon ang sarili?

She went to the bathroom. If she remembered correctly, Mauro had left no part of her body untouched. She felt tingly all over. The anticipation was overwhelming. She made sure she was fresh and smelled nice. Ang itinira na lang niya ay ang garter at ang veil. She had never been this daring. It was time to show Mauro she'd changed quite a

bit.

Tumingin siya sa salamin at kahit paano ay natuwa sa nakita. Sure, her breasts had dropped a little with gravity, but for someone who had breastfed, they looked damn good. Muli rin niyang ipinaalala sa sarili na kung mapapangitan naman pala sa kanya si Mauro, wala itong karapatang hawakan man lang siya. Any man would be lucky to have her, she thought, fighting all the self-doubt from creeping in again.

Nakarinig siya ng banayad na pagkatok mula sa pinto.

“Are you all right, honey?”

Noon niya naunawaan na kanina pa siya sa banyo. She smelled her breath and headed straight to the door. Humugot siya ng hininga at binuksan

iyon. She would forever remember the look on his face.

She playfully held the fringe of her veil and asked, “Do you like what you see, mister?”

Napangiti ito, saka siya hinapit. “Why, you naughty girl.”

“It’s unfair though, that you still have that thing on while I’m on full display.” Walang natatakpan ang belo at garter, habang suot pa ng lalaki ang pang-ibaba nito.

He smiled and took all his clothes off.

She gasped. She’d been wrong when she said the strap-on was almost the same size as him—it was exactly the same size, it seemed. Ganoon ba talaga ka-well-endowed ang lalaki? It seemed surreal.

“Did you do something about it? Has it gotten bigger?”

Ang lakas ng tawa nito. “You’re imagining things, hon. But I’m flattered. Thank you.”

Biglang nag-init ang kanyang mukha. Kahit wala nang silbi ang bigla niyang pagka-shy ay hindi niya maiwasan. Pinangko siya ng lalaki patungo sa kama. Bago siya nito ibinaba ay naglapat ang kanilang mga labi.

Naalala niyang bigla ang sinabi ng nanay nito, na baka puwede raw nilang sundan si Rizzi. Kanina lang niya naisip ang posibilidad. Kanina lang niya naisip na naghahanap ng kapatid ang kanyang unico hijo.

Oh, Bettina, please. Now is not the time for complications. It’s your honeymoon.

You vowed to enjoy this so do!

With that in mind, she relaxed and kissed him hard—a deep, hungry kiss that held all the longing and unfinished business in her heart, all the things she hadn't said before and still couldn't say now, and all the desire she'd silenced for years, now spilling out in that kiss. This time, their kiss took them straight to the bed, a tangle of limbs and breathless sighs. They were both eager, ready to get right to it.

She wanted to make him remember her. And forget every woman he'd been with over the past few years. She was his wife, and she was going to make sure that fact stayed burned into his mind.

He lay on his side on the soft duvet, facing her as she knelt beside him. His

cock was a rigid, proud column of heat. A drop of precum beaded at the tip, and all she could think about was wrapping her hand around him, then taking him in her mouth. God, she remembered how his eyes would roll back, how a primal hum would vibrate in his chest. Naaalala din niyang hiyang-hiya siya dito noong una bago siya natuto at unti-unting pinawalan ang hiya. Bata pa sila noon, mahiyain pa siya.

Panaka-nakang sumusulpot ang hiyang iyon pero mabilis niyang sinupil. To hell with it. She wasn't that coy girl anymore. He was going to see the woman she had become.

She took his cock in her hand, her fingers wrapping around the thick, warm shaft. He let out a sharp breath,

his hips twitching. She stroked him once, twice, feeling the weight of him in her hand, the slickness gathering at the tip. Then, meeting his curious, heated gaze, she lowered her head and took him into her mouth.

She took him deeper, his clean, natural taste settling on her tongue. She licked the smooth crown, then eased down again, her throat adjusting to his length. She'd never taken him this deep before, but she'd imagined it. Wondered if it would drive him wild the way it did in the clips she'd secretly watched.

"Bettina," he breathed, caught off guard.

His fingers tangled in her hair, anchoring himself to the pleasure she was giving him. She swirled her tongue

around the crown, then suckled gently, creating a tight, aching pressure that made him groan her name.

Just as she felt the frantic rhythm in his hips signaling he was close, he gently urged her up and back onto her knees on the mattress.

“No, honey,” he rasped, voice thick. “Not yet. I need to be inside you. But first...”

Bumangon ito, itinukod ang isang braso sa kutson. Nilapit niya rito ang dibdib. He cupped them both, his hands possessive, greedy. He circled one tight peak with his thumb, then the other. His mouth closed around her nipple, sucking hard, his tongue swirling in slow, teasing strokes while his other hand played with the other breast. Her

eyes squeezed shut, a moan slipping out.

His hand slipped between her thighs and found her drenched pussy. His fingers went straight to her clit. She gasped, arching into his touch.

Bumangon ito at lumuhod, inalalayan siyang humiga. Pumuwesto ito sa pagitan ng kanyang mga hita. She lay there, looking up at him, her breasts rising and falling, heavy with each breath. Her nipples tightened in the cool air, flushed and bare as he bent her knees, lifted her legs, and parted her thighs before leaning in.

He buried his face in her pussy, his breath hot against her, his hunger raw and unashamed.

“Mauro...” she whispered, reaching

for something—anything—to hold on to. Her hand went to her breast, fingers playing with her nipple, teasing it just enough to make her hips jerk. He saw it and let out a low groan, eyes locked on her.

She moaned when she saw his mouth on her, licking her like he couldn't get enough. His focus was absolute, his hunger written all over his face.

His tongue dragged in long, slow strokes from the soft, slick entrance of her pussy up to her taut clit. His mouth was hot, his tongue relentless, tasting her like he was trying to memorize everything. Then he settled on her clit, flicking, circling, sucking it between his lips until she was shaking.

It was too much. Too fast. The

pressure of his tongue, the pull of his mouth, the way it felt better than she remembered, better than all the versions she'd replayed in her head over the years—it all hit her at once. She came hard, just when she thought she had a few more seconds.

“Oh, my god!” she cried out, her body jerking against his mouth. She gripped the sheets, desperate for something to hold onto, but he didn't stop. He kept licking her through it, like her orgasm was something he wasn't ready to give up. “Stop, Mauro! I can't... it's too much...!”

He smiled, looked at her, his chin wet with her, and asked, “Too much what, hmm?”

She was still twitching with

aftershocks, sharp little bursts of pleasure that left her breathless. Ibinaba nito ang mga binti niya, nanatili ang pagkakadakma sa tagiliran ng mga iyon, hinigit siya kasabay ng paglapit nito. Itinukod niya ang mga braso para maitaas ang sarili at makita ito. His thick cock was flushed pink and dripping as he stroked it once, then brought it to her.

He held it at her pussy and slid into her with a deep, controlled push.

Her eyes rolled back. God, she felt so full, so stretched, so completely claimed.

Itiniklop niya ang mga tuhod, ibinukang lalo ang mga hita para dito. He moved slowly at first, letting her body adjust. But she was more than

ready, clutching at him, and it didn't take long before she needed more. She arched up to meet his thrusts, a delicious friction building with every glide.

She looked at his face. He was utterly turned on. There was a hint of a smile on his lips, like he was savoring her reaction.

“What?” she said, her cheeks flushing. “I told you I want you, didn't I?”

“You did,” he said, his voice husky. “I like this. I like you like this.”

Good. That was all the encouragement she needed. She moved her hips again, and he caught on fast. His pace quickened, his cock thrusting deep and sure. He reached for her hand

and placed it on her pussy. She looked at him, unsure for a second, but his intense gaze told her everything—he wanted to watch her touch herself while he thrust deep into her.

So she did. She started rubbing her clit in slow circles, biting her lip. The dual stimulation was electric. She watched raw desire take over his face and gave him a show—circling her finger over her clit, thumbing one of her nipples at the same time, her moans getting louder with each powerful thrust.

“Bettina,” he gasped on a final, deep plunge, burying himself to the hilt.

She felt the hot rush of him coming inside her as her own climax ripped through her again, a brilliant,

shattering wave that stole her breath.

He collapsed onto her, kissing her on the lips. What started as a wild, lust-driven kiss turned impossibly soft and sweet. He rolled over to lie beside her, pulling her into the curve of his body. Now they were face to face, slick with sweat. Ngumiti siya rito.

“What are you thinking?” aniya. Sa dami ng pagkakataong ginusto niya iyong itanong dito ay ngayon lang siya nagkaroon ng lakas ng loob. It always seemed too intrusive, too needy.

“That I like this new you,” anito.

“It’s not really new.” Patay-malisya siya.

“Talaga?” Tumawa ito. “Hindi mo ba naaalala na tumingin lang ako sa ‘yo noon, sasabihin mo na sa ‘kin na ‘wag

kang tingnan?”

Biglang nag-init ang mukha niya. Totoo iyon. Kahit ngayon, naaalangan siya sa tingin nito sa kabila ng nangyari. Parang nababasa kasi nito kung ano ang nararamdaman niya. Naaalangan ba siya dahil minahal niya ito at hindi nito iyon nasuklian? Baka ikinukubli niya iyon at ayaw na makita nito. Siguro iyon at sadyang mahiyain siya, medyo insecure pagdating kay Mauro. Mahirap ipaliwanag.

So you remember the past, too? Do you think of it often, Mauro? And when you do... do you smile? Because even with how it ended—and how it never really began—you were still a good part of my life. And whenever I'm sad, I reach for the memories that brought me comfort. Ours.

The good ones.

CHAPTER 4

The Past

“Iyon bang si Marc na tawag nang tawag dito, nanliligaw ba sa ‘yo ang isang ‘yon, ha, Bebe?”

Iyon ang palayaw kay Bettina ng kanyang Lola Lilit. Mama ito ng kanyang ama at siyang nagpalaki sa kanya. Bata pa lang siya ay ito na ang kanyang nagisnan. Ang mga magulang niya ay parehong OFW. Mula sa Saudi, ngayon ay nasa Amerika na ang

kanyang ama. Ang kanyang ina naman noong nabubuhay pa ay namasukan sa Abu Dhabi, saka tumuloy sa Amerika, sa tulong ng kanyang ama. Nagkakilala ang dalawa sa agency.

“Siguro po,” sagot niya, kasabay ng pagtataas ng mga balikat. Wala siyang interes sa mga ganoong bagay sa ngayon. Ang interes lang niya ay boybands.

“Kagabi, alas-otso na noong tumawag.”

Natawa si Bettina. Para sa lola niya ay hanggang six lang puwedeng tumawag ang ibang tao dahil ang mga tumatawag daw ng alas-siyete pataas, wala raw respeto sa kapwa. Sanay kasi itong ang tumatawag lang sa gabi sa kanila ay ang kanyang ama.

“Sinasabi ko sa ‘yo na bata ka, hindi ka puwedeng mag-boyypren, ha? Ikaw, eh, paalis, tandaan mo ‘yan. Baka lahat ng pangarap sa ‘yo ng mga magulang mo mawala. Tulad noong nangyari sa apo ni Ising. Naku, talaga naman! Disisiyete anyos, buntis! Ang usapan nila, eh, kukunin nga pa-Italia ‘yon, inaayos na ang papeles. Ano ngayon, eh, ‘di wala nang nagawa ang magulang? Hindi na nakapagtapos, nagpabuntis pa. Kaya ikaw, sinasabi ko sa ‘yo—”

“Si Lola naman.” Napalabi siya. “Para namang magpapabuntis ako?”

“Ang akin lang, maigi na ‘yong napagsasabihan nang hindi natutulad sa iba. Maganda ka, at alam kong ikaw ang tipo ng mga lalaki diyan. Kilala rin kita, masyado kang inosente at ang mga

inosente, madaling naloloko.”

“Hindi ako magpapaloko, ‘La. Promise. Wala akong balak na hindi tumuloy sa States.” Iyon kasi ang pangarap para sa kanya ng mga magulang noong-noon pa. Kahit noong nabubuhay pa ang kanyang ina, plano na nilang tumira sa Amerika. Kapag nakuha siya ng mga ito ay agad nang isusunod ang kanyang lola. Wala siyang balak na sirain ang mga plano. Noon pa ay nakatanim na sa isip niya na ang buhay niya ay wala sa Pilipinas. Iyon ang noong-noon pa siniguro ng kanyang mga magulang na pakatatandaan niya.

“Aba’y dapat lang. At sana hindi ka magbago ng isip. Kasi ang mga bata ngayon marurupok nang tunay!”

Nagpatuloy na ng sermon ang matanda.

Kaya nang sabayan ni Bettina ang monologue nito. Ilang taon na niyang naririnig ang tungkol sa mga teenager na marurupok na malayo sa mga kabataan noong araw. Bakit daw uso na ngayon ang ligawan sa kalsada, at bakit wala nang ibang mahalaga sa kabataan kundi ang love life?

Pero nakinig pa rin siya sa pangaral ng matanda. Mahal na mahal niya ito at gagawin ang lahat para dito. Excited din siya sa pagdating ng panahon na magkakasama silang buong pamilya sa Amerika. Kapag daw bumaba ang kanyang petisyon at visa grant ay aalis na siya. Kapag daw nakarating na siya sa Amerika ay lilipat na ng state ang kanyang ama. Kasalukuyan itong nasa

California at nagtatrabaho bilang tauhan ng isang property maintenance company. Magtatayo raw ito ng sarili, tulad ng pangarap nito noon, kasama ang kanyang ina.

Alam ni Bettina na malungkot sa pag-iisa ang kanyang ama. Biglaan ang pagkawala ng kanyang ina, binangga ng isang lasing na driver ang sasakyan nito habang patungo sa trabaho isang gabi. Nurse ang kanyang ina, night shift noong araw na iyon. Hindi na ito umabot nang buhay sa ospital.

Madalas niyang mahiling na sana ay bumaba na ang kanyang petisyon at visa grant para hindi na mag-isa ang kanyang ama. Kung sana hindi nagkaloko-loko ang mga papeles dahil sa pagpapalit ng status ng kanyang ama

bilang citizen, noon pa siguro siya nakaalis. Ngayon ay taon-taon niyang hinihintay ang saglit na bakasyon ng ama sa Pilipinas. Malapit nang dumating iyon, isang buwan na lang. Kapag nasa bansa ito ay masaya ang lahat. Isa lang ang habilin nito—na huwag na huwag siyang maglilihim. Kahit ano pa raw iyon, huwag siyang matatakot na magkuwento rito. Ang ikinakatakot daw nito ay ang matulad siya rito at sa kanyang ina na nagtanan noong araw sa takot sa mga magulang na napakaistrikto.

Noong nagtanan ang dalawa ay kapapasa pa lang sa board ng kanyang ina, habang ang kanyang ama naman ay nagre-renew ng ikalawang kontrata sa Saudi bilang plumber. Lisensiyado ito,

nakapagtapos ng Engineering pero walang pahinga at mula kolehiyo ay deretso agad sa pamamasukan dahil mayroong mga obligasyon. Napag-aral naman nito ang kapatid, na ngayon ay nasa London naman at halos hindi na nila nakakausap dahil busy sa sariling pamilya.

Isang malaking pamilya, iyon ang gusto ng kanyang ama. Hindi ito nabiyayaan ng maraming anak dahil na rin gusto raw nitong itaguyod siya nang maayos. Pero aasa raw itong siya ang magbibigay ng pangarap nito. Iyon lang, sana ay sa tamang panahon. Pero kung sakali raw na maiba ang plano, huwag na huwag siyang mahihiyang magsabi. Mas gusto raw nitong makatulong, kaysa maging katulad ng

ibang magulang na pinaglilihiman ng mga anak sa takot na makagalitan.

Napakabait ng papa ni Bettina. Wala siyang mahihiling pa. Ang kanyang lola naman ay istrikta pero mabait din. Wala din siyang problema sa pag-aaral, kahit hindi siya nangunguna sa klase. Normal na estudyante siya na gustong i-enjoy ang buhay. Masaya na siya sa pagbabasa ng mga libro, pakikinig sa mga paboritong boybands, panonood ng TV shows. She loved reading the most.

She was an old soul. Iyon ang nabasa niya minsan. Para kasing hindi ngayon ang panahon niya. She loved period novels and dressing in vintage fashion. Ang sabi ng lola niya ay mas kurang pa raw siya kaysa rito, isang bagay na

tinatawanan lang niya. Nakita niya kasi ang damit ng kanyang ina noong araw. Para itong cast ng Scooby Doo. Lahat ng mga lumang damit nito ay nasa bodega pa kaya pinakialaman niya isang araw at magmula noon ay na-obsess na siya. Nagkataon pang mahilig din siya sa junk journaling, crafting, at kung ano-ano pa. Sa panahon ng computers at email, mas gusto niyang gawan ng personalized card ang kanyang ama at lola. Mahilig din siyang manahi at magburda. Tuloy, nalilito minsan ang kanyang lola. Dapat daw ba itong matuwa na “Maria Clara” siya o dapat na mag-alala dahil mukhang kapag may isang lalaking pilyo ay baka maloko siya agad. Her grandmother was paranoid. Hindi niya ito masisi dahil dito siya

ipinagkatiwala ng mga magulang at gagawin nito ang lahat para maayos na magampanan ang papel.

“Samahan mo ako sa palengke bukas at marami akong bibilhin para sa birthday ng mama mo. Magmo-morcon ako, embutido, kare-kare, inihaw na tuna, ‘tapos gagawa akong buro.”

Nagtaka siya. “Pero, ‘La, tayong dalawa lang?”

“Naku, eh, alam mo naman ang tatay mo, palaging iginigiit na ipaghanda ang mama mo. Ang sabi ni Mila, asawa na raw niya ang magmamaneho sa atin sa Sabado, basta’t kasama ang buong pamilya nila. Mautak din, eh.” Tumawa ito.

Si Aling Mila ay nakatira malapit sa kanila, may-ari ng water station. Lima

ang anak niyong mga bata kaya siguro nag-volunteer na samahan sila sa beach. May sariling sasakyan ang pamilya. Nasa dagat sila kapag birthday ng mama niya dahil doon isinaboy ang abo nito.

“Sige po, ‘La. Next month, pag-uwi ni Papa—”

“Naku, hindi iyon magpapasama sa maiingay. Alam mo naman ‘yon, kapag pupunta sa beach mas gustong tahimik lang. Nagluluksa pa rin at siguro, habang-buhay na magluluksa. Sana nga makakita rin ng bago at naaawa rin naman ako. Paano na kapag nag-asawa ka na at wala na ako?”

“Si Lola, kung ano-ano ang naiisip. Fifteen pa lang ako, paano mag-aasawa?”

“Naku, napakabilis ng panahon, apo.”

Muli ay nakinig na lang siya sa sermon nito. Hanggang humapon ay nagkuwento ito tungkol sa panahong buhay pa ang kanyang ina. She loved listening to those stories. Ginabi na sila sa kuwentuhan pero maaga pa rin silang nagising para magpunta sa palengke. Palaging mayroong nakakontratang driver ang lola niya, si Mang Agustin. Inihatid sila niyon sa palengke at hihintayin din.

“Doon tayo sa suki ko,” sambit ni Lola Lilit. Hila-hila naman ni Bettina ang trolley na may basket. Kapag namalengke ang matanda ay palaging puno iyon.

“Hep, hep, padaanin ang mga Mr.

Pogi ng palengke! Hep, hep, padaanin ang mga may kargang biyenang n'yo. Hep, hep!" sigaw ng isang mamang malaki ang tiyan, maitim, at matangkad. Mayroong nakapatong na isang buong bagong katay na baboy sa balikat nito. Ngiting-ngiti ang mama, halatang nagbibiro.

Sa likod nito ay nakasunod ang isang lalaking may baboy din sa balikat, mas maliit. Nag-angat ang lalaki ng mukha at nahigit ni Bettina ang paghinga. Napakaguwapo nito at parang hindi bagay sa palengke, lalong hindi bagay na kumarga ng hilaw na karne sa balikat. Ano ang ginagawa nito roon? Sino ito?

Hula niya ay kasing-edad niya ito, kundi man ay mas matanda lang ng isa

hanggang tatlong taon. Makinis ang kutis nito, malaman ang katawan, matangkad. Mas bagay itong gumanap na football player sa teenage film kaysa maging kargador. Siguro, ang contrast ng hitsura nito sa trabaho ang isa sa mga dahilan kung bakit hindi niya maalis ang pagkakatingin dito.

Well, the contrast and the fact that he was gorgeous. Noon lang niya ito nakita. Taga-roon ba ito sa kanila? Kung oo, bakit hindi niya pa nakikita noon? Maliit lang ang bayan at ang eskuwelahan nila ay dalawa lang, magkatapat pa—isang private, kung saan siya nag-aaral, at isang public.

“Bettina!”

“Ha? Po?” aniya sa lola, pero hindi pa rin maalis ang pagkakatingin sa

lalaking paparating. Mabilis ang paglalakad nito, kahit mabigat ang pasan.

“Huy!”

Hindi niya magawang lingunin ang kanyang lola dahil hayun na sa kanyang tapat ang guwapong lalaki. Tumingin ito sa kanya, pero parang hindi siya nakita at all. His gaze just swept by her. Paano nga ba niya aasahan na mapapansin ng isang taong may pasang baboy na siguro ay mas mabigat pa sa kanya? Nakasunod ang kanyang tingin sa lalaki at napaigtad nang maramdaman ang pinong kurot sa kanyang tagiliran.

Namaluktot ang kanyang katawan sa sakit, saka tumingin sa lolang nandidilat ang mga mata. “Tayo na!”

Wala na siyang nagawa kundi ang sumunod dito. Nagtaka siya kung bakit imbes na magpatuloy sa pagpili ng karne ay tumuloy na sila sa dry goods section ng palengke. Iyon ang huli nilang pinupuntahan madalas.

“La, bakit dito?” tanong niya, nilingon ang lalaki. Hindi niya rin kayang ipaliwanag kung bakit hindi niya ito matantanan ng tingin.

“Hmp!”

Tumahimik na lang siya, hindi maintindihan kung bakit parang galit na galit naman yata ang matanda dahil sa pagtingin niya sa lalaki? Grabe naman. Napatingin lang naman siya dahil pogi. Sobrang pogi. Mukhang artista. Bakit may ganoon sa bayan nila at hindi man lang siya aware?

Nagtagal sila sa dry goods section, saka tumuloy sa gulayan. Hindi iyon kadalasang nangyayari dahil una palagi ang karne at isda, ipapahanda ng lola niya at saka babalikan mamaya pagkagaling nila sa gulayan, at palaging panghuli ang dry goods dahil malapit sa paradahan. Pero mukhang mainit ang ulo ng matanda, mas maganda nang huwag siyang umimik.

Nang magtungo sila sa isdaan ay napatingin siya sa karnehan. Hindi na niya matanawan ang pogi. Sayang.

“Mabilis ka, Bettina,” anang lola niya. Kapag buo nitong sinasabi ang kanyang pangalan, mainit ang ulo nito. Hindi niya alam kung bakit. Para napogian lang naman siya, masama na ba iyon?

Napansin niyang hindi rin nakipagchikahan ang matanda sa mga suki nito, parang nagmamadali. Nang matapos ay dumiresto na sila sa service na tricycle. Nang maikarga ang lahat ay tinabihan na niya ang matanda sa loob ng sidecar.

Bumuga ito. “Kilala mo ba ang lalaking ‘yon, Bettina?”

“Sino, ‘La?”

“Wag mo akong inisin. Alam mo kung sino ang tinutukoy ko.”

“Yon pong kanina sa palengke? Hindi po. N-Napatingin lang naman ako dahil cute, ‘La.”

Bumuntong-hininga ang matanda. “Pasensiya ka na rin sa akin. Nag-alala lang ako. Si Mauro.”

“Po?”

“Mauro ang pangalan niya, anak ni Tala na asawa ni Kapitan Vergel.”

Napasinghap si Bettina. Hindi niya alam na “Mauro” ang pangalan ng anak ni Tala, na asawa naman ni Kapitan Vergel, pero alam na alam niya ang kuwento ng mga ito. Wala yatang hindi nakakaalam ng balitang yumanig sa kanilang lugar may ilang taon na ang nakakaraan. Nalagay iyon sa mga diyaryo at paulit-ulit na ipinalabas sa TV. Hindi lang iisang show ang nagtampok noon, nakasama pa sa features ng ibang shows. Isa rin iyon sa mga naging year-end highlight pagdating sa krimen ng buong bansa. Nakakapangilabot ang kuwento.

“Alam mo ba ang kuwento ni Kapitan Vergel, ha?” untag sa kanya ng

matanda.

“Opo,” sambit niya, nanghihina.

Sa tuwing may kuwentuhan ng katatakutan ay palaging kasama sa listahan sina Kapitan Vergel at ang asawa nito, matapos ang kuwento ng pugot na ulo, white lady, puno ng balete, at kung ano-ano pa.

Si Tala Rafael ay isa raw aswang. Iyon ang dahilan kung bakit isang araw ay naabutan ito ng mga pulis na nilalantakan ang inihaw na katawan ni Kapitan Vergel. Ang ipinintang larawan ng mga balita ay masyadong brutal. Barbaric. Kung hindi nahuli si Tala Rafael, mas marami pa raw iyong mapapatay.

Tulad ng ibang mga kuwentong katatakutan, hindi malinaw kay Bettina

kung ano ang totoong nangyari. Basta't ang alam lang niya, kinain ni Tala ang asawa nito—pinagtataga, saka inihaw at kinain. Hanggang ngayon ay nasa kulungan ang babae at hindi makalabas. Hindi na niya masyadong maalala ang napanood sa TV dahil palagi siyang pinapaalis ng lola niya kapag iyon ang palabas. Ang nalalaman niya tungkol sa kuwento ay iyong mga alam din ng mga bata. Naaalala niyang noon ay madalas siyang bangungutin sa takot kay Tala Rafael. Parang nai-imagine niya ito, kahawig ng sa white lady ang suot, puro dugo sa katawan mula sa pinaslang na asawa, nakaupo sa labas ng bahay kung saan ito nag-iihaw ng tao na parang isang lechon.

“Totoo po bang aswang si Tala?”

tanong niya bigla, saka napangiwi. Bakit kapag sa kuwentuhan ay normal lang iyon pero kapag sinabi nang malakas, lumalabas na napaka-absurd?

“Ano ba’ng pinagsasabi mong bata ka? Aswang? Sa edad mong ‘yan, naniniwala ka pa sa aswang? Mahilig ka kasing magbasa ng mga katatakutan.”

Napalabi siya. Hindi naman iyon totoo pero kapag tinitingnan ng matanda ang covers ng ilang librong binabasa niya ay iniisip nitong horror.

“Totoo po bang nakakulong si Tala?” tanong niyang muli.

Tumango ang matanda. “‘Yan ang totoo.”

“Hindi po siguro totoo na kinain niya si Kapitang Vergel?” Umaasa siyang tulad lang iyon ng sabi-sabi na aswang si

Tala.

“Ang sabi noon sa balita, pagkatapos i-tsap-tsap ang katawan, eh, inihaw. Duguan daw nang makita sa likod-bahay, may hawak na karne ng asawa.”

“K-Karne ng asawa, ‘La?”

“Eh, ‘di iyong piraso ng kinatay na katawan ng asawa niya.”

Napasinghap si Bettina, nasindak. Parang hindi niya ma-imagine na kayang gawin iyon ng isang tao, lalo na sa asawa nito. Kahit gaano pa kasama ang isang tao, ibang level na kapag pinagpuputol na ay itsa-“chop-chop” pa. At ganoon ang ginawa ng ina ni Mauro. Tumayo ang balahibo niya sa katawan.

“Paano po ninyo nakilala si Mauro?” tanong niya.

“Hindi mo na naaalala dahil bata ka pa noong dito sa atin nakatira ang mga ‘yan kasi tagarito si Kapitan. Pero ang pamilya ni Tala, taga-Siquijor talaga ang mga ‘yon. Kaya siguro natsismis na maysa-aswang. Pero sa San Nicolas nakatira ang mga kapatid ni Tala, matagal na. Hanggang ngayon, doon nakatira iyong panganay, mula nang makalaya.”

“Makalaya?”

“Pamilyang kriminal, eh. Iyong kuya, nakulong din. Iyong dalawang kapatid na lalaki, nakakulong din pareho. Magnanakaw, sa pagkakaalam ko. Iyong kapatid na babae naman, eh, estapadora at nagtatago raw, huli kong dinig. Matagal na rin akong hindi nakakabalita pero hindi pa siguro

nahuhuli dahil kung hindi'y sasabihin na sa akin ni Gilda. Iyong anak noon ang humiram sa akin noon dahil nakompromiso nga ng kapatid ni Tala ang pera niyang pambayad naman sa bahay. Naku, puro problema ang pamilyang iyon, kaya ikaw na Bebe ka, 'wag na 'wag kang magkakagusto doon, ah? Sinasabi ko sa 'yo."

"Napatingin lang naman ako, 'La," nakalabi pa ring sabi niya, kahit pa nga parang ang hirap tanggapin na bitbit ni Mauro ang image ng buong pamilya. Ganoon din kaya ito? Ano kaya ang naiisip nito tungkol sa ina? Nakita kaya nito ang lahat?

"Hmp! Kayong mga kabataan, ang una ninyong hinahanap sa lalaki, eh, dapat guwapo. Kung hindi ko pa kilatis

ang mga arya ninyong iyan, eh. Kahit masama ang ugali, basta't guwapo, eh, kikiligin na. O, hindi ba't totoo? Pero kapag pangit, kahit mabait, kung maka-'yaki-yaki' kayo! Kung maka-'iw-iw' sa pandidiri!"

Bigla tuloy napatawa si Bettina sa expression ng matanda. Umarte itong parang teenager na nandidiri sa pagsasabi ng "yucky" at "eww." Hindi niya alam kung totoo nga iyon dahil hindi naman niya inoobserbahan ang mga kaklase. Wala sa ganoon ang isip niya, kahit alam na may crush ang mga ito. Ang mga crush kasi niya ay mga boyband na Amerikano.

Magkatulong silang maglola sa pag-aayos ng mga pinamili. Hindi maalís sa isip niya ang mukha ni Mauro. Alam

niyang hindi siya nito napansin, pero naitanong niya sa sarili, mapapansin kaya siya nito kung sakaling walang pasang baboy sa balikat? And why should that matter to her anyway? Napabuntong-hininga siya.

CHAPTER 5

Hindi komportable si Bettina sa first day of class. Wala siyang kaklase noong high school na kaklase rin ngayong college. Iba ang course na kinuha ng mga kaibigan niya, kahit ang ilan sa mga ito ay nag-aaral din sa school na iyon. Hindi rin niya alam kung bakit siya lang ang kumuha ng Hotel and Restaurant Management. Karamihan sa mga kaklase niya ay nag-Nursing o IT.

Ang bilis ng panahon. She used to dream about college, now there she

was. Marami na ring nangyari sa nakalipas na panahon. Simple lang ang pakikisama niya noon sa bahay, sa lola lang niya na love na love siya kahit istrikta. Ngayon, mayroon na siyang atribidang stepmother, si Dei, habang ang lola niya ay nasa heaven na.

She suddenly felt out of place at home, and now at school, too. Hindi pa man nagsisimula ang klase, parang mayroon na agad nabuong clique. At isa siya sa mga outsider.

Malaki ang unibersidad at hati rin ang klase ng mga estudyante—mayayamang taga-Maynila, mga laking-probinsiyang mula sa land-rich families, miyembro ng working middle class o OFW ang magulang, at mangilan-ngilang scholar mula sa

marginalized sector. Mabilis makita ang katayuan sa buhay ng mga ito base sa suot, gamit, pananalita, maging sa susi ng sasakyang nakasabit sa sintureras.

Alam ni Bettina na kung gusto lang niya ay puwede siyang humiling ng sasakyan sa ama. Ito mismo ang nag-suggest noon dahil kapag naman daw dumating na ang visa grant ay puwede niyang iwan kay Dei ang kotse. Uunahin siya siyempre ng ama bago ang bagong asawa patungo sa Amerika.

Siya na mismo ang tumanggi sa kotse. Una, ayaw niyang mag-inarte na naman ang kanyang madrasta. Alam niyang magrereklamo na naman ito kapag siya ay binilhan ng sasakyan, habang ito ay ang luma pa rin ang

gamit. Luma para dito dahil bago ang bibilhin para sa kanya. Ganoon ito kainggitera. Kahit secondhand lang ang bilhin para sa kanya, malamang ay may masasabi pa rin ito. Isa pa, hindi siya marunong magmaneho at wala naman siyang pinupuntahan kaya okay lang sa kanyang mamasahe sa jeep. Wala pang kalahating oras ay nasa bahay na siya mula sa school. At sa totoo lang, parang gusto na niyang umuwi, kung hindi lang ayaw na ayaw niyang mag-absent.

She felt ill at ease. Nasa likuran siya ng classroom, walang katabi dahil dalawa ang bakanteng silya sa kaliwa niya, habang ang nasa kanan naman ay bintana. Puno ang kabilang side. Wala man lang ni isang taong ginustong tumabi sa kanya. Was what she had on a

bit too much? A bit too... noncollege? Siguro nga dahil ilang tao na ang nakita niyang napatingin sa kanya. She was wearing her usual—circle skirt, blouse, belt, mary janes, socks. Mas okay naman iyon kaysa sa uso ngayon na suot ng karamihan niyang kaklase na parang pang-gym o pang-rapper. Bakit nga ba hindi na lang siya nag-jeans? Informal ang first day of class at hindi required mag-uniform kaya iyon ang kanyang isinuot. How she wished she remembered that she could be different.

Wala pa ang professor at eksaktong pagdating niyon ay mayroon ding pumasok sa likod na pintuan ng classroom. Ganoon na lang ang pagtibok ng puso niya nang makilala kung sino ang bagong dating.

Mauro! OMG, OMG, OMG, OMG!

Nag-palpitate siyang bigla, hindi malaman kung ano ang gagawin. Magiging magkaklase na sila? So buong sem siyang nakalutang sa ere? Alam niyang iisa ang college nila dahil nakita niya itong nakapila rin sa kaparehong department noong enrolment, pero hindi niya alam na magiging magkaklase sila sa isang subject. Inaasahan na niyang makikita ang lalaki pero hindi niya inakala na ganito!

God, she couldn't believe that she was actually looking at the man. Lalo na itong naging guwapo. Puwede ba iyong sa tuwing nakikita niya ay lalong gumuguwapo? May ganoon bang tao? Maybe it was because there he was, looking at her with that small, soft

smile on his even more gorgeous face.

“Patabi, ayos lang ba?” nakangiti nitong tanong, itinuro ang upuan sa kanan niya.

Ang dami niyang gustong sabihin pero walang lumabas sa mga labi niya. Ang tangi niyang nagawa ay tumango, malakas ng tambol ng dibdib. Tiyak niyang pulang-pula siya. Ang init-init ng buo niyang mukha, daig pa ang tumapat sa steamer na bagong bukas. Sana hindi mahalata ng biggest crush of her life!

Nang magkatabi na sila ay naamoy niya ito. Amoy-sabon, napaka-fresh. Kung malalaman lang ng lalaki kung ilang taon na niya itong palaging inaabangan sa tuwing mapapadaan siya sa palengke. Wala naman siyang ibang

choice kundi iyon lang.

Alangan namang hanapin niya ito?

But now, there he was, right beside her.

Ipinasulat sa kanila ng professor ang kanilang pangalan, at nag-assign ito ng number per row. Iyon na raw ang magiging permanent seat nila sa buong semester. What luck! She was going to be seated beside Mauro for months!

Napatingin siya sa handwriting ng lalaki. Malinis iyon, maganda, cursive. Puwedeng maging font. Kinilig na naman siya. Siya lang yata ang tao sa mundo na kinikilig sa simpleng handwriting.

“Tapos ka na?” tanong nito sa kanya.

“Huh?”

Kumunot ang noo nito. “Yong papel,

ipapasa na.”

“Oh. Right.” Agad niyang iniabot dito ang sinulatang one-fourth sheet. Ni hindi ito nag-abalang basahin ang kanyang pangalan. He was probably not interested in her but there was time. One whole semester to be exact.

Hindi niya maalis-alis ang pagkakatingin sa lalaki. Halos hindi niya maintindihan ang sinasabi ng professor dahil hati ang kanyang atensiyon. Kahit sabihin niya sa sarili na huwag masyadong pahalata sa nararamdaman ay hindi niya naman mapigilan. How could one not look at Mauro? He was so dreamy. Kulang na lang ay maghugis-puso ang mga mata niya habang nakatanghod dito. Hindi lang naman siya ang napapatingin dito,

napansin niya, kundi ang iba pa nilang kaklaseng babae.

Naitanong niya sa sarili, may girlfriend na ba ito? Kung maraming nagkakagusto dito, may posibilidad na mayroon na itong girlfriend. How sad. Ang tagal niyang hinanap-hanap, may girlfriend na pala. Pero hindi ba at parang tanga naman din pala siya na ayaw na may girlfriend ito, ibig sabihin ay umaasang maging sila?! Ni hindi niya kilala ang lalaki. Anong klase rin siyang mag-isip, kung ganoon?

I really do like him though.

Napabuntong-hininga na lang si Bettina. Napalakas yata dahil napatingin sa kanya si Mauro. Nakakunot ang noo nito.

Nag-init ang kanyang mukha.

“W-Wala,” agad niyang paliwanag.

Lalo nang nangunot ang noo nito, tila sinasabing wala naman itong sinasabing kahit ano kaya bakit siya nagpapaliwanag? Pero may ngiti sa mga labi ng lalaki, parang nagsasabi na mabait ito at magiging magkasundo sila. If only they could get to know each other better.

May kinuha ito sa bulsa, dalawang menthol candies, inalok sa kanya. Tatlo dalawang pisong halaga ng candy, gusto niyang mag-swoon. Wala pang piso ang isa! But she was really over the moon. Kinuha niya iyon, binuksan, isinubo. Pasimple niyang itinabi ang plastic wrapping sa bulsa. Hindi niya iyon itatapon, souvenir.

Hirap na siyang mag-concentrate sa

sinasabi ng professor. Nakatingin siya sa unahan pero patingin-tingin kay Mauro kahit ilang ulit nang sinasabi sa sarili na tigilan iyon. Ano na lang ang sasabihin ng lalaki? Ayaw niyang magpa-obvious, pero siguro, sa tinagal-tagal ng panahon na hinahanap-hanap niya ang crush, ngayong katabi na niya ay bumabawi ang kanyang mga mata.

She was noticing more and more details on his face. Ngayon pa lang kasi niya ito natitigan nang matagal. Up close, his features were even more striking.

Napasinghap siya nang lumignon ito sa kanya, ngumiti, bahagyang kumunot ang noo. What's going on? Why is he looking at me? Should I avoid his lovely eyes? Nagagandahan kaya siya sa akin?

Kahit anong sabi niya sa sarili na mag-iwas ng tingin ay hindi niya magawa. Parang binayo ang kanyang dibdib. Naririnig niya ang tibok ng puso sa mga tainga. His eyes seemed to be telling her something.

“W-What?” nagawa niyang sambitin. Sobrang conscious siya, naiilang. Kahit siya ang panay ang tingin dito ay may request siya sa lalaki, “P-Please don’t look at me.”

“Sorry. Tinatawag ka ni Sir,” nakangiti nitong bulong.

Bigla siyang napalingon sa unahan. Anong panliliit niya nang makitang buong classroom ang nakatingin sa kanya. Lahat ng tao ay alam na nakatitig siya kay Mauro! Diyos ko! Sana may magic siya para puwedeng biglang

maglaho ora mismo!

“S-Sir?” sambit niya, nanliliit.

“Yiie!” hirit ng isa nilang kaklaseng ni hindi niya alam ang pangalan.

Sumunod ang lahat. Parang sasabog sa kahihiyan si Bettina.

Salamat at narinig niya ang banayad na paalala ni Mauro. “Relax. Tinatanong ka lang kung ano raw ang apelyido mo.”

Lalo na siyang napahiya. Nalimutan niyang lagyan ng apelyido ang kanyang pinasang papel? Nakasulat doon ang row number at aisle, pero nalimutan niyang isulat ang buong pangalan. Dahil kay Mauro. She just didn't care anymore. Gusto na lang niyang umuwi, magtalukbong, at humiling na sana ay huwag siyang kilabutan habang-buhay

sa alaalang iyon.

“C-Cervantes po, sir,” sagot niya.

Salamat at hindi na pinalala pa ng propesor ang usapan at pinatahimik na ang lahat. Nagsimula na ang introduction nito. Bettina tried her best to pay attention to the teacher. Mahusay din siyang magpanggap dahil nanatili siyang nakatutok ang mata sa unahan, pero ang atensiyon ay nasa katabi.

Isang oras lang ang klase at nang matapos ay agad siyang tumayo, hindi na makapaghintay makaalis doon. Napapahiya pa rin siya. Nakakainis lang na sa tagal ng panahong ginusto niyang masilayan ang lalaki, ngayong nakatabi na niya ay parang lumundag na palabas sa bungo ang kanyang utak.

Kipkip ang isang libro at suot sa

balikat ang bag ay lumusot na siya sa space sa pagitan ng upuan at pader. Tuluy-tuloy siya sa labas. Mababaw man ang dahilan, pero parang gusto niyang umiyak. Extended feeling of shame.

“Bettina, saglit.”

Napatigil siya nang marinig ang tinig ni Mauro. Makikilala niya agad iyon kahit saan—malalim, mababa ang timbre, lalaking-lalaki. Bagay na bagay dito. Lumingon siya at nakita ang lalaking naglalakad palapit, dala ang isa niyang libro.

“Naiwan mo.”

Sa sobrang pagmamadali, hindi na niya nakitang dumulas iyon sa pagkakayapos niya. It was a classic paperback. He must think she was a

nerd. “Thank you.”

“Ayos ka lang?”

Mukha talagang mabait ang lalaki, sa totoo lang. Hindi pilit ang ngiti nito, mukha ring totoong concerned sa kanya. Hindi niya maisip na galing ito sa masamang pamilya, tulad ng sinasabi ng kanyang lola. O kung ganoon nga, siguro ay hindi naman ito tulad ng ina at mga kapatid niyon. Automatic ba na namamana ang pagiging kriminal? Hindi naman siguro.

“Okay... okay lang naman. S-Sorry.”

“Para saan?”

Hindi rin niya alam. Itinaas na lang niya ang balikat.

Ngumiti ang lalaki. “Wag mo nang isipin. Ingat, Bettina.” Ngumiti ito, saka tumalikod.

Her heart just followed him. Puwede bang makiusap ditong huwag naman masyadong maging mabait? Ang hirap-hirap na ngang i-resist, mabait pa. Mas lalo tuloy ang hirap pigilan ang feelings niya. Tumalikod na rin siya, umasang lilipas din ang crush kay Mauro. Sana sa lalong madaling panahon.

“MAS OKAY naman si Marc kaysa kay Mauro.”

Pinandilatan ni Bettina si Candy, ang bagong kaibigan niya at palaging kasama. Same block sila, magkaklase sa lahat ng subjects. Sa private school sa Manila ito nagtapos ng high school. Nagkasundo sila dahil pareho silang mahilig tumambay sa library. Lumingon siya sa paligid, sinigurong

walang ibang tao.

“Sus, nag-aalala ka pang may makarinig. Alam naman ng lahat,” anito, nakaismid.

“Hindi, ah.” She refused to believe that was the case. Kung totoo iyon ay nakakahiya talaga. Pero mukhang hindi naman dahil wala naman siyang nababasang pagkailang sa kilos ni Mauro sa tuwing magkatabi sila sa isang subject. Sayang nga dahil tatlong subjects sila magkaklase pero sa isa lang sila magkatabi.

Habang umaandar ang panahon ay lalo na siyang nahuhulog kay Mauro. She liked everything about him. Gentleman ito, magalang sa lahat, at matalino. Wala itong test kung saan average lang ang score. He always aced

them.

“Kay Marc ka na lang,” giit ni Candy.

“Puwede ba? Kung crush mo si Marc, ‘wag mong ipagtulakan sa akin.” Inismiran niya ang kaibigan. Ang Marc na tinukoy nito ay noon pa nanliligaw sa kanya. Okay naman noon ang lalaki, pero mula nang mag-college at magkaroon ng sariling sasakyan, naging mayabang na. Nakakainis umasta. Mabuti na lang at hindi sila magkaklase. Iba ang kurso nito.

Pero kahit iba ang course ay masugid pa rin siya nitong binabantayan sa puntong naiirita na siya. Pero kailangan niyang aminin na nagagamit niya ang lalaki kung minsan, lalo na kapag gusto nitong ihatid siya sa classroom at nandoon si Mauro.

“Nagpapahatid ka nga ‘tapos pinapaasa mo lang pala,” giit ni Candy. May crush talaga ito kay Marc kaya ipinagtatangol palagi.

“Kung ikaw ang may gusto, bakit gusto mong sagutin ko? Eh, ‘di lalo ka nang nainis sa akin?”

“Nakakainis kasi pinapaasa mo sa wala.”

“Hindi ko siya pinapaasa. Sinabi ko naman sa kanya na bawal akong mag-boyfriend hangga’t hindi ako nakakagraduate.”

“O, ‘di ba sinabi naman sa ‘yo na hihintayin ka raw?”

“At sinabi ko rin sa kanya na wala akong maipapangako. Kasalanan ko pa ba kung nandiyan pa rin siya?”

“Si Mauro naman ang gusto mo.

Pinagseselos mo pa siya gamit si Marc. Aminin mo na. Para namang hindi ko napapansin, eh, tayo ang palaging magkasama.”

“Hindi ko alam kung ano ang sinasabi mo.” Umingos siya. It was true though.

Hindi sa “pinagseselos” niya si Mauro, gusto lang niyang bumawi kung ang impresyon nito ay may crush siya rito. Kahit totoo iyon, ayaw niya naman na iyon ang maisip nito. Parang may kailangan siyang patunayan pero hindi rin malinaw sa kanya kung bakit importanteng maisip ni Mauro na wala siyang crush dito—at ang patunay doon ay si Marc. Minsan niyang ipinarinig kay Mauro, sa pamamagitan ni Candy, na noon pang high school siya

nililigawan ni Marc.

“Sa panahon ngayon, hindi lang kaguwapuhan ang kailangang basehan,” ani Candy.

“Guwapo din si Marc, kaya mo nga crush,” pang-iinis niya.

“Guwapo at mayaman!” Ngiting tagumpay ang bruha.

Ang labo rin nito, naisip ni Bettina, para igiit sa kanyang sagutin ang crush nito. So kasinglabo rin niya, na gustong maisip ni Mauro na may “iba” siya. Parang tanga silang dalawa. Baka kaya sila magkaibigan, pareho silang member ng Lonely Hearts Club, na sa sobrang pagkadesperada ay baka maging Tropang Wangbu na. Eh, parang gawain ng mga buwang ang pinaggagagawa nila. Gusto niya tuloy

matawa.

“‘Ayan na ang pantasya mo,” sambit nito mayamaya.

Agad nang bumilis ang sasal ng dibdib niya. Nag-angat siya ng tingin at nakitang naglalakad na nga palapit sa classroom si Mauro. Nasa labas sila ng silid, papasok pa lang. Kahit ano ang isuot ni Mauro ay kaya nitong dalhin, tulad na lang ngayon na polo-barong na uniform ng BA students.

Nang malapit na ang lalaki ay tumingin ito sa kanya at ngumiti. “Good morning,” bati nito.

“G-Good morning,” ganting bati niya. Hindi niya alam kung kailan niya matitigilan ang pag-stutter sa tuwing kaharap si Mauro. Hindi kaya naiisip nitong natural siyang utal?

Tumuloy na ito sa loob ng classroom. Gustong isipin ni Bettina na may something special sila pero alam niyang sa lahat ay ganoon kabait at ka-friendly ang lalaki.

“Asan ang panyo mo? Isalo agad sa bibig bago tumulo ang laway mo,” tila inis na sabi ni Candy, pumasok na rin sa loob ng silid. Sumunod na rin siya. Iyon ang klase kung saan hindi sila magkatabi ni Mauro. Ang katabi nito ay mga kaklase nilang lalaki.

Gusto talaga niyang malaman ang ibang detalye rito pero wala siyang lakas ng loob na magtanong sa iba. Maybe this was a hopeless case. Kung may gusto ito sa kanya, malamang noon pa nakipaglapit. Siguro, iyon ang dahilan kung bakit pilit niyang itinatanggi na

may gusto siya rito—ayaw niyang one-sided ang lahat.

Pero kung minsan, naiisip niyang baka may gusto ito sa kanya, tulad na lang ngayong napasulyap siya rito at nakitang nakatingin ito sa kanya. Ngumiti ang lalaki at kaswal na ibinalik ang tingin sa unahan. Hindi iyon miminsang nangyari. Binibilang pa nga niya dahil nakakakilig isipin.

Pathetic. Totoong pathetic. Pero babalikan niya ang lahat ng iyon sa isip pag-uwi, ia-analyze kung ano ang ibig-sabihin ng bawat sulyap nito, ng bawat ngiti.

Ligawan mo ako, please. Sasagutin talaga kita, Mauro, promise.

Nagulat pa siya nang magtayuan ang mga kaklase. Lumapit sa kanya si

Candy.

“Tayo na lang, ha?” anito.

“Ang?”

“Diyos ko, kukurutin na kita sa singit. Nakatunganga ka na naman kay Mauro, ‘no?’ bulong nito. “May activity. Group of three or four daw. Magpi-pitch tayo ng product proposal, ‘yon na rin ang gagawan natin ng mini-feasibility study.”

“Ah, okay. Sino ang iba pang kukunin natin?” Lumingon siya sa paligid at napansing naghahanap ng kagrupo ang isang irregular student. Ayaw niya iyong makasama dahil may kakaibang amoy. Nilapitan niya si Mauro. Hindi niya alam kung ano ang sumanib sa kanya pero for the first time, naglakas-loob siyang lapitan ito.

“M-Mauro, gusto mong sumama sa amin ni Candy?”

“Sige, bah.” Ngumiti ito.

She was sure that was a special moment. She was sure that meant something. She was sure he liked her, too... Right?

CHAPTER 6

“Kinuha mo ba ang pabango sa balikbayan box?”

Nag-init ang ulo ni Bettina sa mapag-akusang tono ng madrasta. Tinawagan siya nito. Nasa school siya. Palagi silang nagkakainisan pero hindi niya sinasabi sa ama. Ayaw niyang bigyan ng alalahanin ang papa niya. Sa pagkakaalam nito, magkasundo silang dalawa ni Dei.

Ikinasal ang dalawa dahil nabuntis si Dei. Noong panahong iyon ay buhay pa

ang kanyang lola. Tutol ang matanda sa relasyon ng dalawa. Kung nalaman lang daw sana nito na si Dei lang ang papalit sa unang manugang, sana ay hindi na nito ipinakilala pa ang dalawa.

Ahente ng lupa si Dei at nataong naalok ang lola niya ng magandang property. Naging interesado ang lola niya kaya nang umuwi ang kanyang ama ay ipinakilala nito si Dei. Mabilis ang mga pangyayari at sa sumunod na uwi ng kanyang ama ay nabuntis nito ang babae. Umuwi uli ang kanyang ama nang malaman ang balita at nag-propose. Nabigla silang maglola, natural, pero ano ang magagawa nila sa desisyon ng kanyang ama?

Noong una, ayaw lang ni Lola Lilit dahil hindi pa raw magkakilala nang

lubos ang dalawa. Pero nang maikasal na ang mga ito ay lumabas daw ang totoong kulay ng bagong manugang. But the old lady passed away before Dei became such a pain in the ass.

Sa isang banda ay naiintindihan naman ni Bettina na nagseselos ang babae sa atensiyon ng kanyang ama sa kanya. Madalas kasing mas matagal silang mag-usap kaysa sa mga ito. Nakasanayan na nila iyon, tradisyon bago pa man dumating si Dei.

Maraming maliliit na insidente ang nagsasabi kay Bettina na nagseselos nga ang kanyang madrasta sa atensiyon na ibinibigay sa kanya ng ama. Ayaw na ayaw din nito kapag siya ang nagdedesiyon sa ilang mga bagay, tulad ng kung saan sila pupunta kapag umuwi

ang kanyang ama, kung kailan ipapadala ang balikbayan box, kung anong kulay ang magandang bagong pintura ng bahay, at iba pa.

Siguro bilang asawa ay nasasaktan ang babae, iniisip na wala itong halaga sa esposo. Lalo na at isang buwan matapos ang kasal, kung kailan nakabalik na sa Amerika ang kanyang ama, ay nakunan ang babae. Grabe ang pagluluksa nito at awang-awa namang talaga si Bettina. She tried her best to comfort her. Pero para itong nag-transform dahil doon.

Hindi naman sa naging masama ito kundi parang naging napaka-insecure na, lalo na at nakailang uwi na ang kanyang ama ay hindi pa rin nagbubuntis uli at mukhang hindi na

magbubuntis nang hindi nawo-work up nang husto dahil malapit na rin itong mag-forty.

Higit sa atensiyon, siguro ay nakakainis din para kay Dei na hindi ito ang unang ipepetisyon sa Amerika. Narinig niyang sinabi nito na dapat ang asawa raw ang unang kasama, hindi ang anak. Pero matagal nang under process ang petisyon niya at siyempre naman, uunahin siya ng ama.

Nagdesisyon siya na hindi na lang magkukuwento sa papa niya dahil sa isang banda, naaawa rin siya sa asawa nito dahil galing daw ito sa isang abusadong boyfriend. Kaya siguro sobrang insecure. Isa pa, maliliit na bagay lang naman ang pinagtatalunan nila, tulad na lang ngayon.

“Oo, Tita. Bakit?”

“Eh, bakit mo kinuha? Sa ‘yo ba ‘yon?” angil nito. “Bilin ko ‘yon sa papa mo, eh. Akin ‘yon, eh.” Daig pa nito ang batang nagta-tantrums. Ang sarap nitong sipain pero naaawa rin talaga siya kung minsan. Sa edad nitong iyon, sobra pa rin itong insecure sa buhay.

“Tita, bilin ko kay Papa ang Chanel. Sa ‘yo ang Dior, ‘di ba? ‘Yon ang pabangong request mo.”

“So maliit ang sa akin? Sa ‘yo malaki?”

Naitirik ni Bettina ang mga mata. “Tita, lima ‘yong sa ‘yo, iba-ibang scents ng Dior na nasa box.”

“Kahit na. Ang alam ko kasi sa akin ang kinuha mo,” giit ng babae. Iyon ang isa sa mga ayaw niya rito, ayaw nitong

magpatalo kahit halatang-halata nang hindi maayos ang katwiran.

“Tita, Chanel ang una kong perfume ever. Bigay ni Mama. Noon at ngayon. Kung gusto mo, puwede ka namang kumuha.”

“Hindi na. Sige na. Umuwi ka nang maaga dahil aalis ako mamaya.” Iyon lang at nawala na ito sa linya.

Muling naitirik ni Bettina ang mga mata, saka inilagay sa bag ang phone. Papunta na sana siya sa library nang makitang papalapit sa kanya ang isang kaklase, si Lauren. Gusto niyang umiwas dahil naiinis siya rito. Masyado itong tamad pumasok pero palaging nakikisabit sa mga project. Ginagawa naman nito ang toka pero palaging late magpasa kaya buong grupo ang nakaka-

miss ng deadline.

“Huy, pansinin mo naman ako. Hindi ka na nga nagre-reply sa akin,” anito, nakanguso. Isa ito nga mga kaklase niyang “yosi girl” at mahilig sa gimmick. Hindi lang minsan itong nagreklamo na may hangover daw. Ayaw niya itong maging kabarkada, lalong ayaw makasama sa project.

“Lauren, buo na kami. Sinabi ko naman na sa ‘yo.’”

“Pero nakausap ko na nga si Ma’am. Ang sabi niya, puwede naman daw akong sumali sa ibang groups.”

“So sa ibang groups ka na lang sumali kasi kompleto na kami ng gagawin.” Isa iyong kasinungalingan dahil mayroon pang isang topic na hindi naka-assign pero mas gusto niyang siya na ang

gumawa kaysa naman mabitin sila sa deadline dahil kay Lauren, tulad noong nakaraan.

“Sobra-sobra na kasi sa iba. Sa ‘yo at kina Mauro na lang ang libre.”

Bigla siyang naging alerto. “Eh, bakit ayaw mo sa group nina Mauro?”

“Isang babae lang ang puwedeng pumuwesto do’n—si Gab.”

Hindi nakaimik agad si Bettina. Dumaan sa isip niya ang mukha ni Gab, isa nilang kaklase na tulad nina Lauren at Mauro ay irregular. At mukhang gusto ito ni Mauro.

Tulad ni Lauren, isa ring “babaeng labas” si Gab dahil sa labas ng school tumatambay para manigarilyo at mag-lunch. May ilang mga tagong tambayan sa labas ng school kung saan may mga

pasugalan pa, ayon na rin sa kaklase niya.

Kung bakit magugustuhan ni Mauro ang babaeng ganoon ay hindi niya rin alam. Pero siya yata ang kabaligtaran ni Gab. Kapag wash day ay palagi siyang naka-skirt. Isa lang ang pantalong maong niya. Baka nga siya lang ang teenager sa buong mundo na iisa ang jeans. She preferred skirts. Ikinaiinis din iyon ni Dei. Wala raw ba siyang sariling identity kaya pilit niyang ginagaya ang mama niya. She took offense but never said anything. Salamat at hindi na nito inulit pa dahil kung hindi ay talagang isusumbong niya ito sa papa niya.

“Kung isasali mo ako sa grupo, madami akong info tungkol sa crush

mo.”

Biglang nag-init ang mukha ni Bettina sa sinabi ni Lauren. Lukalukang babae! “Sinong crush? Excuse me, wala akong crush kaya.”

“Talaga? Eh, obvious na obvious naman na type na type mo si Mauro.”

Para siyang tinakasan ng lakas. Kung itong babaeng bihirang pumasok, napansin, di lalo na si Mauro! Ano na lang ang sasabihin ng lalaki? Baka iwasan pa siya nito kapag kumalat ang balita. But then, why would he? Mabait ito sa kanya, kahit pa nga hindi sila masasabing close. Iba ang grupo nito, iba rin naman ang grupo niya. She usually hung out with wallflowers like Candy. Nagkataon kasi na ang nakakasakay lang sa trip niya ay ang

mga kaklase niyang timid at masipag. Some would call them nerds.

“Kaklase ko mula elementary hanggang high school si Mauro. Kapitbahay ko rin nang ilang taon,” giit ni Lauren.

Sa totoo lang, kung sasabihin ni Lauren na siya na ang gumawa ng project para dito, gagawin niya kung magandang info ang makukuha niya tungkol kay Mauro. Paano, napakahirap maghagilap ng impormasyon tungkol sa lalaki. Wala itong social media at kahit may phone, parang hindi naman ginagamit. Pero alam niya ang number nito, nakuha niya sa isa nilang kaklase noong nakaraan, nagpanggap siyang mayroon lang itatanong kay Mauro.

Para siyang high school, sa totoo lang, kahit second year college na. She was eighteen, Mauro was twenty. Sabay silang magtatapos ng college kung hindi ito mahuhuli. Ang hula niya ay baka natigil sa pag-aaral ang lalaki noong taong nakulong ang mother nito.

Noong nabubuhay pa si Lola Lilit ay ginusto niyang kulitin ang matanda at magtanong nang magtanong tungkol sa nangyari sa ina ni Mauro pero alam niyang agad itong magdududa. Sa school naman ay walang nagbabanggit ng tungkol sa nakaraan ni Mauro. Sa internet naman ay wala rin siyang makitang impormasyon tungkol doon, palibhasa ay nangyari noon pang unang panahon. Samakatuwid, ang mga bagay na noon pa niya gustong malaman ay

makukuha niya kay Lauren, basta't isasali niya ito sa project.

Siya ang leader ng grupo kaya kayang-kaya niyang desisyunan ang bagay na iyon.

“Ano, deal?” Halatang umaasa si Lauren. No choice ito, babagsak kapag walang tumanggap na grupo.

“Sige.”

“Yay! Halika, sa library tayo. Isabay mo na ring ibigay sa akin doon ang gagawin ko.”

“Basta't hindi puwedeng mambitin, tulad noong nakaraan.”

“Promise.”

“Kapag hindi mo ito ginawa, isusumbong kita sa prof.”

“Promise, gagawin ko talaga. Hindi ako puwedeng bumagsak, bingo na ako

sa bahay.”

“Sige. Tara.”

Naglakad na sila patungo sa library. Taliwas ang porma nilang dalawa—isang vintage, isang modern. Kung ano ang uso, iyon ang suot ni Lauren. Wash day, walang dress code basta bawal ang shorts at sleeveless, babae man o lalaki. Lauren was wearing a pink Juicy Couture tracksuit like the one Paris Hilton wore. Siya ay tipikal niyang retro attire ang suot—knee-length circle skirt at white blouse na naka-tuck in. She also wore a belt, a pair of lace-trimmed socks that went up below the knees, and a pair of mary janes. She loved dressing up. Bakit ba hindi mahilig si Mauro sa, ‘ika nga ni Lola Lilit, ay pustoryosa na tulad niya?

How she missed her lola. Kung sana ay buhay pa ito, baka sakaling makakuha siya ng kompiyansa. Pero sigurado ring bantay-sarado siya. Si Dei kasi ay pera lang niya ang binabantayan. Kapag may binili siya, naka-report agad sa kanyang ama, parang gustong iparating na hindi niya deserve ang kanyang allowance.

“Matagal mo na bang kilala si Mauro talaga?” tanong niya kay Lauren.

“Oo nga. Kaklase ko nga, saka kapitbahay namin mula pa noong bata ako. Lumipat nga lang kami sa Blue Streams two years ago,” tukoy nito sa isang subdivision.

“So close kayo?”

“Oo, pero secret.”

Naalerto agad siya. “Naging kayo

ba?”

Tumawa ito. “Hindi, ano ka ba? Tropa ko lang ‘yong si Mauro. Hindi puwedeng malaman sa amin dahil alam mo na.”

“Hindi ko alam. Wala akong alam. Kaya nga kasama ka sa project, ‘no?’”

Ang lakas ng tawa ng babae. “Sige na nga. So wala kang alam na kahit na ano tungkol sa kanya?”

“Konti lang.” *Basta ang alam ko, may mga naging moment kami.*

CHAPTER 7

“Ang una mong gustong malaman siguro is kung sino ang naging girlfriends niya, ‘no?’”

Hindi na nagpakipot si Bettina kay Lauren, tutal bistado na siya nito. Kaya nga sila biglang naging magkagrupo sa project.

Nasa loob na sila ng library, sa pinakadulong mesa, tago sa iba at kahit magkuwentuhan sila, basta’t mahina, hindi sila masisita. Nakakuha na rin sila ng mga librong kailangan para sa

project.

“Hindi naman ‘yon ang una kong gustong malaman, pero siyempre gusto kong malaman.” Inabot niya rito ang isang papel kung saan niya sinulat ang topic na ire-research nito.

Saglit nitong binasa iyon, saka sumagot. “Unahin na natin ‘yang ex ni Mauro. Isa lang ang naaalala kong nagustuhan niya, si Eugenia. ‘Ginny’ kung tawagin namin. Palaging nasa top ten ‘yon mula pa kinder. Kaeskuwela rin namin. Consistent din naman si Mauro sa top ten pero paiba-iba ng puwesto. Hindi makatutok masyado ‘yan sa school. Kapag may eekstrahan, palaging nandoon. Alam mo na, hirap din sa buhay.”

“Ang sipag nga niya,” sambit niya.

“Sinabi mo pa. Bata pa lang kami, nagbebenta na ‘yan ng kung ano-ano. Ang alam ko, nag-sampaguita rin siya pero hindi tumagal kasi maliit ang kita. Nag-deliver ng tubig sa lugar namin, nagtinda ng biko, nagtitinda ‘pag piyesta. Madaming racket ‘yan. Noong high school, sumama na siya kay Mang Teban, ‘yong taga-doon din sa amin. Matador ‘yon, eh. Doon siya nagtagal. Sa pagkakaalam ko, sa katayan pa rin siya nagtatrabaho. Mas malaki yata ang kita doon. Saka tutor din yata siya ng bata.”

Hindi niya iyon alam. “Saan siya nagtuturo?”

“Ang alam ko, may dalawang bata siyang tinuturuan araw-araw. Kapag weekends naman, nasa bakahan ‘yan.

Hindi na siya nagde-deliver sa palengke yata, pero sila ni Mang Teban ang kumukuha ng mga baka at nagkakatatay, pero iba na ang delivery. Pero alam kong nandoon pa rin siya kay Mang Teban kasi ‘yon ang sabi niya noong nakaraan. Mabait naman kasi ‘yon, parang tatay-tatayan na rin niya.” Inabot nito ang isang libro, hinanap sa table of contents ang ire-research nitong topic.

“Sino ba ang tatay niya? Hindi naman si Kapitan Vergel.” Alam iyon ng lahat. Malayo rin ang hitsura ni Mauro sa nasirang kapitan. Isa pa, nabanggit din ng lola niya na hindi ang kapitan ang ama ni Mauro.

“Marami nga ang nagsasabing bakit pinatay pa ni Tala si Kapitan, eh, tinanggap na nga ang anak niya sa iba at

tinuring na parang sariling anak na rin,”
iyon ang sabi ng matanda noon.

Tumigil ito sa paghahanap ng page, parang nauwi sa pag-iisip. “Actually, hindi ko rin alam kung sino ang tatay niya. Hindi ako nagtanong kahit kailan. Kung minsan naiisip kong baka hindi niya rin kilala kasi wala naman siyang nababanggit. O baka patay na? Hindi ko alam. Kung buhay pa, hindi na siguro nagpakita kasi wala akong nabalitaan kahit minsan.”

“How sad.”

“Nakakalungkot talaga ang buhay nila. Wala na nga ang tatay niya, nakulong pa ang nanay. Ang sabi ng tatay ko, parang hindi naman daw ‘yong nanay ni Mauro ang pumatay kay Kapitan Vergel. Pero iyon nga ang

sinasabi ng iba.”

Na-curious siya nang husto. “Bakit nasabi ng tatay mo na parang hindi ang nanay ni Mauro ang gumawa?”

“Kasi daw, ang laking tao ni Kapitan Vergel kaya paano nagawa ng asawang patayin. ‘Yon ang madalas niyang sabihin noon sa akin. Pero ang sabi naman ni Nanay, kaya raw kung binaril na agad. Hindi ko rin alam talaga. Sila lang ang nagkukuwentuhan madalas noon, eh. Matagal na ring hindi napag-uusapan kasi ang tagal na. Anyway, ‘yon nga. Ang alam ko, dinadalaw palagi ni Mauro ang nanay niya.”

“Eh, ‘yong mga kapatid ng nanay niya? Balita ko mga kriminal daw?”

“Grabe ka namang maka-‘kriminal.’ Pero actually, totoo.” Tumango ito,

pinadulas ang daliri sa table of contents, nahanap ang pahina, nagsimulang buklatin ang libro. “May kaso ‘yong dalawa niyang tiyuhin kaya nakakulong. ‘Yong tiyahin niya naman, nagtatago kasi may nagdemanda yata ng estafa. So parang lumalabas na lahat sila sa pamilya—maliban kay Mauro—may kaso. Pero ‘yong panganay na kapatid ng nanay niya, si Tiyong Berting niya, ‘yong tiyuhin na kasama niya sa bahay, matagal nang nagbagong-buhay. May talyer nga sa harap ng bahay nila. Mabait ‘yon, saka magaling gumawa. Ang alam ko may anak sa probinsiya ‘yon pero may asawa nang iba ang dating asawa. Kasi nga nakulong, ‘di ba? Robbery ang kaso.”

Nagugulat siya sa nalalaman. Parang

mahirap ikabit sa image ni Mauro ang mga impormasyong iyon.

“Mabait ba si Mauro? I mean, parang wala akong makita sa kanya na may tendency siyang maging kriminal din, ‘di ba?”

Tumawa si Lauren, isinara na ang libro. “Para kang si Mama. Ganyan din ang sinasabi niya, na mag-ingat at umiwas kay Mauro kasi lahat ng kapamilya, sablay. Pero kung kilala mo si Mauro, alam mo naman na hindi siya gano’n. Ang tagal ko nang kakilala ‘yan pero wala pa akong nakitang kahit na anong sign na katulad siya ng mga ‘yon. Iyon nga lang, hindi mo rin naman masasabi ang tao, ‘di ba? ‘Yan ang madalas sabihin ni Mama na totoo rin naman. Kung nalaman ba ni Kapitan

Vergel na ganoon ang mangyayari sa kanya, pakakasalan pa rin niya si Aling Tala?”

Hindi nakakibo si Bettina. Hindi niya ma-imagine ang dinadala ni Mauro. Mabuti at nagagawa pa nitong ngumiti. “Nade-depress din kaya siya?”

“Siguro, pero hindi na lang pinapahalata. Ang pagkilala ko sa kanya talaga, matatag. ‘Yon lang ang pang-describe ko talaga, promise.” Mahina nitong iginalaw isa-isa ang mga daliri sa pabalat ng libro, nag-iisip. “Naalala ko, may project kami noon, ‘tapos siya ang leader pero kinailangan niya talagang magtrabaho kasi Pasko at Bagong Taon, marami siyang gawa. Ang submission ng project namin, January four. Tapos na namin, naka-bind na at lahat, sabay

biglang nanakaw ang bag niya. May pera rin pala doon, pambayad daw sa abogado ng nanay niya. ‘Yong pinagpaguran niya buong Christmas vacation, kasama ang project namin, natangay nang ganoon na lang. Ayaw pumayag ng teacher namin na kinabukasan ipasa, feeling gumagawa lang kami ng alibi.

Bumuntong-hininga nang malamim si Lauren. “Alam mo, damang-dama ko ‘yong sama ng loob niya pero hindi ko siya naringgan ng reklamo. Hindi uminit ang ulo, hindi nanumbat na walang nag-volunteer tumulong dahil hindi makapag-cutting. Nahabol niya ang project namin. Nag-ambagan kami para kahit paano may pera siya pero hindi niya tinanggap. Alam niyang wala

rin naman kaming mga kagrupo niya. Gano'n siya, eh. Naniniwala ako talaga na magiging successful siya sa buhay."

Same. Parang si Mauro ang tipo ng taong makikita niya balang-araw na manager ng kung anong bangko o mayari ng malaking negosyo sa probinsiya nila.

"Ano'ng nangyari kay Ginny?"

"Ah, 'yon?" Umismid si Lauren. "Iniwan si Mauro, ano pa? Sabay pinahiya pa ng nanay ng impakta si Mauro. As in nakakahiya talaga."

Tutok na tutok na si Bettina sa sandaling iyon, pero imbes na magpatuloy ay nagyaya si Lauren sa canteen. Nauuhaw daw ito at gutom na. Nagligpit na sila at nagtungo sa kalapit na kainan. Bumili ito ng sandwich at

Coke. Ibinili din siya nito ng soft drink at paborita biscuit. Sa gilid ng library sila pumuwesto. Walang nakatambay doon.

Matapos uminom, sabi ni Lauren, “Data-driven ad tactics lang ang akin, ‘no? Sure kang okay lang na ‘yon lang ang gagawin ko?”

“Oo, dahil nagawa ko na rin naman ang iba. Kuwento mo na ‘yong Ginny.”

Bigla itong natawa pero kumagat muna sa sandwich, uminom, saka muling nagkuwento. “Bawal aminin ni Ginny na sila ni Mauro kasi kapag kumalat na sila, makakarating at makakarating sa mama niya. Istrikto ang nanay noon, relihiyosa.

“‘Yong panganay na kapatid ni Ginny, sa school din namin nag-aaral

kaya siyempre talagang hindi dapat kumalat. Wala namang nakakaalam. Kahit ako noon, naghihinala na sila pero hindi ko sure kasi hindi naman hinahatid ni Mauro pauwi si Ginny, hindi rin sila sabay kumain, gano'n. Pero may bulung-bulungan, saka minsan nakikita namin silang magkasama sa library.

“Noong graduate na ang kapatid ni Ginny, doon na namin sila nakita ni Mauro na madalas magkasama.”

Muli itong kumagat ng ham sandwich, uminom, saka nagpatuloy.

“Hindi pa rin hinahatid ni Mauro pauwi si Ginny pero hinahatid na sa sakayan, gano'n. Pero hindi pa rin sila umaamin kapag tinatanong kahit obvious naman. Sila rin ang palaging

magkasama sa project, maliban na lang kung ang teacher ang pumili. Magkatabi rin sila kapag walang seating arrangement ang teacher. So parang ang kulang na lang talaga, umamin. O, ‘di ba parang showbiz? Parang naging love team din sila sa school, muse at escort, gano’n. Pero nagkabistuhan noong prom kasi talaga palang planong ibisto no’ng magulang ni Ginny that night.”

Pati si Bettina ay napasubo ng biskuwit sa tensiyon.

“Nagsasayaw ‘yong dalawa no’ng dumating ‘yong nanay. Hinila talaga si Ginny palabas, ‘tapos ‘yong tatay muntikan nang suntukin si Mauro, kung hindi lang naawat ng mga teacher.”

“Grabe naman. Para sumayaw lang?” Gustong mapikon ni Bettina sa mga magulang ni Ginny na ni hindi niya kilala. Sumipsip siya ng Coke sa straw.

“Saka para namang mahinhin ‘yong anak nila, eh, yosi girl din ‘yon.”

Hindi inaasahan ni Bettina ang narinig. “So ‘yong pagyoyosi, hindi sila nagalit pero sa pakikipagsayawan kay Mauro, nagwala sila?”

“Siguro tinago rin ni Ginny ang pagyoyosi sa kanila. Pero ang point ko, hindi santa si Ginny at sa pagkakaalam ko, nagkaroon ng jowang college ‘yon noong third year, na siyempre hindi rin alam ng magulang.”

“Yuck.” Nalukot ang mukha ni Bettina.

Natawa si Lauren. “May type ‘yang si

Mauro, eh. Parang si Gab si Ginny, ‘yon bang parang may sariling mundong babae, ‘yong mundo na wala sa school.”

Napaismid siya. “So parang ikaw na yosi girl, tambay sa labas, hindi mahilig mag-aral? ‘Yan ba ang type niya?”

“Parang gano’n na nga. Pero hindi ako kasi hindi naman ako talo. Parang si Gab nga.”

“Hindi ko nga alam kung ano ang nakikita niya kay Gab.” Napairap siyang bigla. “Talaga bang may gusto siya do’n sa babaeng ‘yon? Sinabi niya ba sa ‘yo?”

“Hindi niya sinabi pero halatang-halata naman.”

Kumirot ang dibdib ni Bettina. Ayaw niyang tanggapin ang napapansing pasulyap-sulyap ni Mauro kay Gab, pero ngayon ay confirmed na yata. Ang

malaking tanong lang ay kung bakit nagkaganoon, kung mayroon din naman silang mga moment? Wala bang kahulugan ang lahat ng iyon?

“Hindi naman siguro,” aniya.

“Hindi mo kasi kilala si Mauro. Ako saulado ko na ‘yon. Halata kong may gusto siya kay Gab, saka mga gano’n nga ang tipo ng lalaking ‘yon, parang timang. Bakit hindi na lang ‘yong girly-girl na tulad mo, ‘di ba?”

Napairap siya sa babae. “Nakakainis ka!”

“Totoo naman! Palagi kang nakapalda, mahihiya mga pangsimba ko sa ‘yo, girl.”

“Hay...” Napabuntong-hininga siya. “Kung may crush na pala kay Gab, wala na.”

“Sus! Ano bang malay mo kung gusto rin ni Gab? Saka isa pa, kapag nalaman ni Gab ang background ni Mauro, baka iwasan din. Hindi naman taga-rito sa atin ‘yang si Gab. Sa Maynila ‘yan nag-high school, ‘di ba? Sana hindi naman siya Ginny number two, pero baka umiwas din siya.”

“Buti na lang, hindi nadala si Mauro noong napahiya sa prom.”

“Naku, hindi lang doon sa prom, akala mo. Wala pa ‘yong sa prom. Noong nagbalik sa klase kinalunisan, kasama ni Ginny ang magulang, pinagsisigawan si Mauro sa labas ng school. Nakayuko lang si Mauro noon, parang basang sisiw. Hindi pa doon natapos, pinadampot pa siya at dinala sa presinto.”

“My God!” Gulantang si Bettina.

“Hindi na naging malinaw kung ano ang ikinaso pero sa huli, hindi naman nakulong si Mauro. Umalis na lang dito sa bayan ‘yong pamilya nina Ginny. Hindi ko na alam kung nasaan ngayon pero ang sabi, nasa Manila na raw.”

Bettina felt rage. Parang nakikinita niya ang reaksiyon ni Mauro. Para ipahiya nang ganoon at dalhin pa sa presinto kahit malamang ay may kung anong masamang impact dito ang mga ganoong lugar. Dumadalaw ito sa ina, oo, pero malamang na nakikita rin nito kung gaano kamiserable ang kulungan. How could someone be so cruel? At dahil lang sa nagustuhan si Mauro ng anak ng mga ito?

And now, Gab... Nahiling niya tuloy

bigla na kung sakaling may gusto nga si Mauro sa babae, sana ay hindi naman ito iwasan o ipahiya kapag nalaman ang totoo.

“Sa tingin mo ba, Lauren, magiging sila ni Gab?”

Itinaas ng babae ang mga balikat. “Hindi ko lang alam. Hindi natin masabi. Kung ako sa ‘yo, digahan mo na. Makakatanggi ba ‘yon sa ‘yo?” Sinubo nito ang huling piraso ng sandwich.

“Ano’ng ibig mong sabihing digahan? Grabe ka naman. Ako pa talaga ang manliligaw?”

Ngumunguya pa ito nang magsalita. “Hindi na uso ngayon ang pakipot. Ano ka ba? Sinauna ang damit mo, oo, pero uso na ngayon ang girl power, day.

Kumilos-kilos ka na kung ayaw mong mapag-iwanan ni Gab. Ang pogi kaya ni Mauro.”

“Paano’ng g-gagawin ko kaya?”

“Tumambay ka sa labas. ‘A whole new world’ ‘yon para sa ‘yo pero exciting. Boring naman dito sa loob.”

“Sa Boon’s tumatambay si Mauro, ‘di ba?”

“Noon. Pero ngayon, doon na sa Remily’s, kasi doon ang tambayan ni Gab.”

Nanghina siya. ““Di ba ‘yon ‘yong kainan na tago? Ang layo na no’n.”

“Ano naman?”

“Ang daming tambay doon sa dadaanan.”

Ang lakas ng tawa ng babae. “Para kang sira. Mga estudyante ‘yong

nakatambay, hindi mga mamang may patalim! Hindi ka naman aanuhin ng mga ‘yon, tumatambay din lang sila!”

Natawa na rin siya. “Sige na nga. Pero samahan mo ako.”

“Hay, siya, sige. Kung hindi lang importanteng makapasa ako sa subject na ‘to.”

Ang lakas ng tawa ni Bettina. Mukhang nakatagpo siya ng bagong kaibigan.

His
SOUL
HAREM SERIES

VANESSA

HIS SOUL 5th ANNIVERSARY EDITION

“Listen, sweetheart, I’m marrying you as a business move. I’m not about to play knight in shining armor.”

“I’m not asking you to! How dare you even suggest that’s what I want!” Ang kapal ng mukha ni Javier del Toro, sa isip-isip ni Victoria, gigil na gigil. Mukha ba siyang nakikiusap na maging knight in shining armor ito?! “This marriage is nothing more than a contract. So I expect to be treated as an equal. If you’re looking for an obedient little wife who lives to serve your every whim, you’re in for a rude awakening. And if you’re expecting sex, take it off the table. I will not have sex with you.”

“And the world heaves a collective sigh of relief,” he drawled.

Bastard! Pero hindi siya nagpatalo. “You might find this shocking, but not all women are into you. Don’t flatter yourself thinking you’re God’s gift to women.”

“Oh no, not God, sweetheart. That would be blasphemous now, wouldn’t it?” He grinned. “I’m fun, too, and I’d probably seduce you out of your clothes. So I’m fairly certain I’m the devil’s gift to women.”

CONTENT WARNING:

This book features graphic sex scenes.
It is intended for mature readers
aged 18 and above.

Discretion is strongly advised.

This e-book is exclusively available for purchase through [Whimsical Books Ph](#) for personal use only. If you acquired this copy from a source other than Whimsical Books Ph, please inform us, and we'll reward you for the information.

All rights reserved. No part of this book may be copied, distributed, or transmitted in any form or by any means, including screenshots, without the prior written permission of the author, except for brief quotations used in critical reviews or permitted by copyright law for noncommercial purposes.

This is a work of fiction. All characters and events are either products of the author's imagination or used fictitiously.

Harem 4: His Soul

Text Copyright © 2021, 2025 by Vanessa
All rights reserved.

vanessa-writes.com

Distributed by [Whimsical Books Ph](#)
Visit their [Shopee](#) or [TikTok](#) for
printed copies.

Second Digital Edition

CHAPTER 1

Paris, France

Naglalakad sa hallway ng bahay ang isang batang lalaki, edad walo. The child wore a pair of trousers and a navy blue and red argyle vest over a white turtleneck. His socks were crisp and white, embroidered with his initials in gold, and his leather shoes gleamed with polish.

The building belonged to the boy's mother, Vivienne, though the family

used just two of the floors—and rarely at that. Vivienne never stayed in one place for long. Mainipin ang babae.

Napatigil sa paglalakad ang batang lalaki nang marinig ang isang tinig na pamilyar dito. Ilang segundo bago nito iyon nakilala bilang kay Adolfo, ang ama nito. Mas pamilyar ang bata sa mga tauhan ng pamilya kaysa sa sariling ama. Naitanong nito sa sarili kung kailan nga ba huling nakita si Adolfo at naalalang may ilang buwan na rin. Iyon ay nang magtungo sa Germany ang lalaki habang naroon ito, kasama ng ina.

Kahit hindi kailanman nagkulang ng telepono sa alinmang bahay na tinirhan ng bata, hindi ni minsan nagtangka ang ama nitong tumawag para

mangumusta. The boy did not miss the father who had been absent for most of his eight years.

“So, where have you been? Busy fucking your flavor of the month?” tanong ni Adolfo sa asawa nito.

Sumilip ang bata sa pintuang nakaawang. Ang mga magulang lang nito ang nasa loob—ang ina ay nakasuot ng isang roba, habang ang ama naman ay halatang galing sa labas base sa makapal na panlamig nitong ngayon pa lang hinubad. It was nearly Christmas, and the streets of Paris were bitterly cold. The boy overheard the household staff saying it was one of the harshest winters they could remember.

Sumagot si Vivienne sa asawa. “Oh, my dear husband, how many times have

I told you not to speak to me like that? Do you really want me to take even more from your already pitiful allowance? You should be finding ways to increase it, not the other way around.”

Nagmasid lang ang bata sa usapan ng matatanda. Hindi na nito mabilang kung ilang ulit nakita ang dalawa na nagsasagutan sa ganoong paraan. The boy had a feeling husbands and wives weren't supposed to speak to each other that way, but he couldn't say for certain. Pero kung ang pagbabasehan ay ang mga palabas sa TV, siguro nga, naisip ng bata, hindi tama ang ganoong usapan ng mag-asawa.

Inabot ni Vivienne ang baso ng alak mula sa mesa at uminom, nakangiti kay

Adolfo. She seemed happy; she was smiling, yet her words were sharp. Dapat lang iyon, naisip ng bata, dahil sa mga salitang ginamit ni Adolfo rito, hindi ba?

“Fucking.” The boy knew what that meant. He’d seen it in a Playboy magazine he found in his mother’s room. Dinala nito iyon sa sariling silid at nang makita ng nanny ay sindak na sinabi ng babae, “*Qu’est-ce que tu fais?! Mauvais garçon! Mauvais garçon!*” She took it from him quickly, her eyes wide with panic.

Ipinaliwanag nito, maging ng isa pa nitong kasama na si Agnes, isang Aleman, na masama ang babasahin at hindi nararapat sa bata. Walang ideya ang bata dahil nakita naman ito ng ina

nang kunin ang Playboy pero hindi nagalit, bagkus ay natawa.

“Javier, come with me,” wika dito ng isang lalaking matangkad, payat, mukhang propesor, nakapormal na kasuotan. Si Monsieur Hugo, ang butler ng chateau sa Provence, matigas ang French accent. Dinala ni Hugo ang bata sa kusina, naupo sa tapat nito. “Listen to me, Javier. You must not keep going inside your Mama’s room or listening to adult conversations. You must play. Boys your age play, eh? I will tell my niece to come so you can play, eh, when we are in Provence. But right now, you must read in your room.” Ginulo nito ang buhok ng batang lalaki, pinisil ang palad, mayroong nakapang awa sa dibdib para sa nag-iisang anak ng mag-

asawang pinaglilingkuran.

Hindi nag-iisa si Hugo sa pagkakaroon ng lihim na galit sa mag-asawa sa paraan ng pagpapalaki ng mga ito sa anak. Pero bilang isang propesyonal sa kanyang tungkulin ay hindi niya kailanman ipaparating sa iba ang saloobin. Sa katunayan, kapag naririnig niya ang mga kasamahan na nag-uusap tungkol sa mag-asawa ay sinasaway niya ang mga ito. *Contraire au code professionnel*—unprofessional, taliwas sa tungkulin niya bilang butler, maging sa larangan kung saan siya nagsanay—*maître d'hôtel* at *sommelier*.

Ah, kailangan niyang ipaalala sa sarili na wala na siya sa hotel and restaurant industry.

Nagmula siya sa mahabang linya ng

mga maître d'hôtel at sommelier, sa mga ninunong nagsilbi sa mga hari at reyna. Ipinagmamalaki niya ang trabaho. Ang kanyang ama na isa sa mga pinakamatagumpay sa larangang iyon ay umasenso sa buhay, nakilala sa buong mundo bilang mahusay na sommelier. Pero dahil sa bisyong sugal na natutuhan sa Las Vegas, kung saan ito nakarating, bumagsak ang kabuhayan ng pamilya kaya siya ay namasukan sa iba hanggang sa alukin ni Vivienne ng trabahong mahirap tanggihan sa laki ng suweldo.

Noong una ay nagtangka si Vivienne na dalhin siya sa kama. Nag-resign siya ora mismo pero nangako ang babae na hindi na uulitin ang alok. Pumayag siya, hindi kayang tanggihan ang

magandang kita.

Sa lahat ng iyon, hindi niya kailanman naisip na mapapalapit ang loob sa anak ng babae—si Javier.

“Poverino,” ‘ika nga ng isa sa mga cook ng pamilya, isang Italiana. “Poor boy.” Lahat sila ay nag-aalala kay Javier, ang batang lumaki sa napakaraming magulang, maliban sa mismong mga magulang nito. Kung maaari lang niyang isuhestiyon kay Vivienne na iwan na lang sa France ang bata. Iuuwi niya ito sa chateau sa Provence, kung saan siya madalas na nakadestino, maliban na lang kung mayroong party sa Paris at kailangan siya roon ni Vivienne.

For all the years Hugo had lived and trained in Paris, he never grew to like it.

Sa edad niyang ito ay mas gusto na lamang niyang manatili sa Provence kung saan naroon ang kanyang kapatid at ang mga anak niyon.

Like Javier's parents, his sister's husband was Filipino—though far from well-to-do. Sa katunayan ay isa itong illegal immigrant noong araw. But he was the kindest man Hugo's family had ever known, a stark contrast to Vivienne and her husband.

Sa pagkakaalam ni Hugo ay Filipina ang lola ni Javier, ang ina ng mama nito. Ang ama naman ng babae ay isang European—Pranses, Aleman, Italian, Irish. Hindi mukhang Asyano ang ina ni Javier, lalo na at mamula-mula ang buhok nito, madaming pekas sa mukha, napakaputi, at napakatangos ng

manipis na ilong. Si Javier ay nakuha ang hitsura sa ama, na mukhang perpektong pagtatambal ng lahing puti at Asyano.

“When can I see Bituin again?” tanong ni Javier kay Hugo, ang tinukoy ay ang pamangkin niyang kalaro nito sa Provence. Sadyang pinapupunta niya iyon sa chateau dahil naaawa siya kay Javier na walang nakakasalamuhang ibang kaedaran. Sa susunod, iimbitahan niya rin kahit ang iba pang kalaro ni Bituin. Mas madaming batang makikilala si Javier, mas mae-expose ito sa “normal.” Dahil walang normal sa buhay ng bata.

“Soon. When you visit Provence.”

“You’re not filling my son’s head with nonsense about Provence, are you,

Hugo?”

He felt the sting but said nothing. He was a professional.

“Madame,” he said with a slight nod.

“My son here...” Ginulo ng kamay nito ang buhok ni Javier, habang ang isa pang kamay ay may hawak na baso ng alak. “He’s just like me. A jetsetter. What would he even do surrounded by lavender fields? I might sell that place someday, who knows? Mountains, lakes, all that nature—ugh.” Tumirik ang mga mata nito, saka uminom ng alak. “Provence bores me to tears. No son of mine would enjoy it. He’s going to run the family business. My family’s, of course. Not your worthless father’s, my dear boy.” Tumawa ang babae.

Gustong takpan ni Hugo ang tainga

ng bata. Hindi niya alam kung bakit hindi man lang sumasagi sa isip ni Vivienne na hindi maganda ang ginagawa nito para sa anak. There was something disconcerting about the way she carried herself around her son. Her robe hung open, slipping off one shoulder, lingerie visible beneath as she moved through the house like someone gliding through a private dream. Javier faded into the background of it—there, but unseen. She was in the room, but not with him.

Vivienne was drunk, as always. Probably high, too. Valium and alcohol, that was her usual mix, though she sometimes used cocaine. Minsan niya itong nakitang naghahati ng pulbos sa ibabaw ng isang salamin gamit ang

isang credit card. Of course, it was cocaine. God forbid her son should see that one day. Mukhang walang balak ang babaeng mag-ingat, dahil wala itong pakialam sa kapakanan ng anak. Wine before sundown. Wine in her voice. Wine dulling her eyes while her son was still fully awake. She was present in body, nothing else.

Women like Vivienne made Hugo believe parenthood should require a license and a full psychological evaluation. They also made him wonder why wealth so often ended up in the hands of those least fit to have it.

Vivienne had never worked a single day in her life. Mayroong mga namamahala sa negosyo nitong pamanang lahat ng magulang at

ninuno. The woman was spoiled rotten. She would not survive without assistance. And she had many.

Isang malaking palaisipan kay Hugo kung bakit nito pinakasalan ang isang tulad ni Adolfo. Maybe they had once been in love. But now they hated each other, so why stay miserable? Why not get a divorce? Technically, they didn't even live together. Minsan na rin niyang narinig na ininsulto ni Vivienne ang asawa sa hindi pag-iwan dito sa kabila ng lahat. She seemed to take pleasure in knowing the man she married couldn't leave, since she paid for everything he enjoyed.

What a sad life, he thought. Hindi niya ipagpapalit ang simpleng buhay sa isang masaganang tulad ng sa babae.

Masagana, pero komplikado. Malungkot. Magulo. What she left in the wake of her tumultuous life was a child who never talked like a child, never played like one, and never thought like one either.

“Be a dear and fix us some lunch, will you, Hugo?” ani Vivienne, ngumiti sa kanya.

“Oui, Madame,” aniya, bahagyang yumukod. She could be charming when she wanted to be. That made her even more of a monster. Would it have killed her to show real love to her own child?

Sinabi niya agad sa kitchen staff na ipaghandang pagkain ang mag-ina. “Lunch” kahit alas-singko na ng hapon. Bumalik na siya sa dining room, naghintay sa iuutos ng babae. Kausap

nito ang anak.

“Where did Papa go, Mama?” tanong ng batang lalaki sa ina.

“Who knows?” Wala ni katiting na interes sa tinig ni Vivienne. “Why do you even want to know?”

“I’m... I’m merely trying to start a conversation, Mother.” Yumuko ang bata.

“Ah.” Mukhang nainis si Vivienne. “I see you’ve inherited your grandfather’s condescension. How old are you now? Ten?”

“Eight, Mother.”

The boy seldom called Vivienne “Mama”—only when he wanted to establish some kind of relationship with her. The woman always managed to ruin his attempts.

“And you have your father’s face. You didn’t get anything from me. You’re just two men I absolutely hate—my father and my husband.”

“Madame, would you like some—”
singit ni Hugo para pigilan ang latay na ibibigay ng babae sa anak nito.

Pero ikinumpas ng babae ang kamay, ibig sabihin ay manahimik siya.

“You know what? Maybe I will leave you in Provence so I can get rid of you.”

Nagsalita ang bata, diretso ang pagkakatingin sa ina. “Why do you hate me so, Mama?”

Hugo’s heart broke for him. Nilunok niya ang bikig na namuo sa lalamunan.

Vivienne said, casually, “I used to love your father. We had everything. Sure, I knew he married me for the

money, but I didn't care—I loved him anyway. We traveled everywhere. Life was good. My father hated him. Hated me, too.” She laughed at the memory, almost fond.

Sumimsim ito ng alak, saka tumingin sa anak. “Then one day, I found out I was pregnant with you. As I got bigger, your father started seeing someone else. I wanted to get rid of you, but it was too late. My father knew. He had me watched.

“You came early. I thought you'd die. But no. You were strong. Like a little bull. And I drank vodka the whole time. Tried everything to poison you, but you made it... And after that, nothing was ever the same. Not for me. Not for your father.”

Tila nauwi sa malalim na pag-iisip ang babae, muling sumimsim ng alak, saka mapait na sinambit, “I heard you have a brother now. I don’t even care... You drained every bit of joy out of my life, sweetheart. Maybe it’s time I took it back.” Saka ito tumayo na parang balewala lang ang mga binitiwang salita sa nag-iisang anak—marahil ang tanging tao sa mundo na tunay na nagmamahal dito.

Nag-iinit ang tainga ni Hugo sa matinding galit pero wala siyang magawa. Kung bubulyawan niya si Vivienne tulad ng sigaw ng isip niya, lalo na niyang hindi maaasikaso si Javier dahil baka siya sisantehin.

Pero hindi agad umalis si Vivienne. Sadness crept into her eyes. Hindi iyon

nakita ng bata na noon ay nakayuko at pilit na pinipigilan ang mga luhang pumapatak habang mahigpit ang kapit sa magkabilang gilid ng upuan, siguro ay doon kumukuha ng lakas matapos wasakin ng ina ang munti nitong puso.

Vivienne's eyes were wet now. Tumingin ito sa anak. Maybe this was one of the rare times she was sober enough to grasp what was happening.

“I’m leaving you with Hugo, Javier. Yes... yes, I am.” It was almost as if she was slowly coming to understand that the best thing she could do for her son was to leave him behind. “You’re better off with him anyway.”

It was true. Mas maaalagaan niya at ng mga tauhan ng chateau si Javier. The boy would also learn more. Ngayon pa

lang ay marunong na itong mag-French, German, Italian, Mandarin, at Arabic, dahil na rin iba-ibang lahi ang mga tauhan sa chateau. Maganda rin ang eskuwelahan na pinapasukan ng kanyang mga pamangkin. Javier needed to be with children his age. Ang narinig niyang plano ni Vivienne noong nakaraan ay ilagay sa boarding school ang bata pero masyadong malupit kung ganoon. Sa isang banda, salamat na naisipan ng babaeng ipagkatiwala sa kanya ang anak nito.

Tumingin sa kanya ang babae. “Hugo, you will take care of my boy, won’t you?”

“Bien sûr, madame!” Of course! Without a doubt!

Tumango ang babae at pinisil ang

balikat ng anak. “You stop crying now, Javier.”

“Yes, Mother.”

“Always be a good boy.”

“Yes, Mother.”

“Promise me one thing: when you control the money, your father gets none of it.”

“Yes, Mother.”

Lumabas na si Vivienne ng silid. Tinawag nito si Hugo at sinabing ipahanda ang sasakyan. Within fifteen minutes, she was out the door—dressed in her signature fur coat, a small purse in hand holding nothing but her cigarette case, lighter, and a single bank card.

Magkatabi sina Hugo at Javier sa tabi ng pintuan. Hinagkan ni Vivienne ang

pisngi ng anak, tumango kay Hugo, saka sumakay na sa kotseng minamaneho ng isang tsuper.

Nang wala na ito ay hinarap ni Hugo si Javier.

“How are you feeling, my little boss?” tanong niya.

“Please don’t call me that, Hugo,” anito.

Napangiti siya. Javier was a very kind boy. Hindi lang iyon halata dahil tinuruan ito ng mga magulang na maging malamig. Someone who had never experienced the warmth of a loving home was naturally cold as ice.

“Don’t believe what your mother said earlier—”

“I don’t want to talk about it. We must leave for Provence first thing

tomorrow.”

What kind of boy talked like this one? Hindi rin alam ni Hugo. Wala pa siyang nakikilalang batang sa ganoong edad ay may pinalidad na ang desisyon. Of course, being Javier’s butler, he nodded.

“Everything will be taken care of, *monsieur*.”

“Javier,” pagtatama nito.

He smiled. “Javier.”

The kid nodded, his hands behind him like a contemplative old man. Gusto nang matawa ni Hugo pero mahirap gawin, lalo na at alam niya kung bakit ito ganoon. But he believed that everything would be better now.

Kinabukasan ay tumuloy na sila sa Provence. Ilang oras ang biyahe pero

hindi man lang natulog ang bata, daig pa ang mga kasama sa van na naghilikan pa ang iba. Hapon na sila nakarating sa chateau. Doon ay sinalubong sila ng kanyang kapatid at ng anak nitong si Bituin, kaedaran ni Javier at nakakalaro sa tuwing uuwi roon ang bata.

Agad ngumiti si Javier nang makita ang kaibigan.

“Kumusta?” anito, ngiting-ngiti.

“Okay naman. Ikaw?” nakangiti ring tanong ni Bituin. She was sweet and warm, a ball of sunshine.

“Okay din. Dito na ako titira.”

“Makakapaglaro na tayo araw-araw?” Nanlaki ang mga mata ni Bituin. Gustong-gusto nito ang playground sa isang panig ng chateau. It was created

after one of Vivienne's rare motherly moments. The woman was not without them, though they were few and far between.

“Oo. Araw-araw, kung gusto mo. Any time you want, in fact.”

“Something is wrong with that boy,” bulong kay Hugo ng kapatid sa wikang Pranses.

“He just needs a loving family.”

“And that's what he'll get,” anito, mariin. “It's not right how they're raising him. But now that they've put you in charge, everything will be better for that boy. And for you, Hugo.”

Hindi siya agad nakaimik. Mabilis niyang naunawaan ang sinabi ng kapatid. A few years ago, he lost a son. Little François would have been Javier's

age had he survived leukemia. The boy's mother never wanted him. Ibinigay sa kanya ng girlfriend ang kanilang anak nang mailuwal. He would have given that child everything he had, but he passed away. His sister said he was never the same after that. Hindi niya alam kung totoo iyon. Ayaw niyang pakaisipin.

“He and Bituin are best friends, I think,” nakangiti niyang sabi.

And so the boy stayed in Provence with him for two years, until one bitterly cold night he received a call from a maid in the Paris home.

“*Madame est morte!*”

Vivienne was dead, the maid said. She had overdosed, and no one even found out until the following day, when

she was already cold and stiff.

CHAPTER 2

“They refuse to sell the piece of land. It has so much potential.”

Javier thought for a moment. Hindi niya naisip na ganoon kahirap ma-acquire ang isang property na hindi masasabing prime. Of course, it had potential, as with any property. Pero iba ang dahilan kaya gusto niyang mabili ang dating lavender field. It was his gift to Hugo's niece, Bituin. She had to take out a loan, and it became the collateral. Hindi nagawa ng babaeng isalba ang

pag-aari kaya napilitang ibenta iyon, lingid sa kanyang kaalaman.

Why did she keep it from him? Because she felt guilty. At least, that was what Hugo told him.

“I will take care of it,” aniya kay Hugo.

Tumango ang matanda. Hugo was now seventy. Still strong as a bull. Walang mag-aakala na nagkasakit ito. Prostate cancer. He battled it and won. Dahil sa sakit ay hindi nito nalaman ang nangyari sa lupaing bigay niya kay Bituin.

Kung bakit niya binigyan ang babae ng ganoon kalaking regalo noong unang panahon ay simple lang—mahal niya ito.

Contrary to popular belief, he knew

how to love. Once upon a time, he had fallen in love with Bituin, before all the madness in his life began. She was his place of solace. She always would be, despite everything.

But she was gone now. Ang natira na lamang ay ang asawa at dalawang anak nito. Her ashes had been scattered on the land that the new owner now refused to sell back to him through Hugo. They hadn't even informed the broker—Hugo's friend—that he was the buyer. If they had, the price would've soared.

“Can we drive there?” tanong niya sa matandang lalaki.

“Oui.”

So they did. Siya mismo ang nagmaneho ng sasakyan, isang bagay

na bihira na niyang gawin. Mula sa tinitirhang bahay ni Hugo ngayon, ang property ay may apatnapung kilometro. Malapit iyon sa chateau niya sa Provence na nananatiling vacation home niya. Si Hugo pa rin ang katiwala doon kahit hindi na ito araw-araw na nagtutungo sa bahay. He was still on the payroll, though they both knew he could stay in his home and the money would keep coming. Of course. Javier had always seen him as his real father.

“Do you talk to the children?” tanong niya sa matanda. Kilala na nito kung sino ang kanyang tinutukoy, ang mga anak ni Bituin.

“Sometimes. Their father treats the girls well, but he’s not exactly my favorite person.”

Napangiti si Javier kahit pa nga nanghinayang na hindi masyadong malapit si Hugo sa mga anak ni Bituin. Ilang taon din siyang hindi naging aktibo sa buhay ng pamilya, maliban nang malaman niyang mayroong dinaramdam si Hugo. Nagalit siya kay Bituin nang hindi nito agad ipaalam sa kanya. What right did she have to keep that from him? But she said she wasn't sure if he still wanted to know.

Ah, he could still remember how angry he was at her. Nagkasagutan sila. It was the first time he told her just how disappointed he was with her. When he found out she was getting married to another man, he didn't say anything, but of course he was angry. How could he not be?

“I never promised you anything, Javier. It’s not my fault that you waited for me,” she yelled in his face. “I don’t owe you anything.”

“Yes, you do. You owe me an explanation at the very least,” he said.

Because he did wait for her to figure her shit out on her own, just like she asked. He didn’t want to be an asshole who kept asking if she was ready to be with him. Ito naman mismo ang nagsabi na lalapitan siya kapag handa na ito. Naisip niyang ayaw niya na maramdaman ng babae na hindi ito nag-grow nang dahil sa kanya. And then one day, he just found out she was getting married.

Hindi siya umimik pero nang hindi rin nito ipaalam sa kanya na ang lalaking itinuring niyang ama ay may malubhang

sakit, nagalit na siya. And when they talked, she made it seem like he was expecting something from her just because he gave her a property. That was the one thing he couldn't accept out of everything Bituin said—like he was trying to buy her.

“Just because you can—and do—buy people doesn't mean you get to do that to me. I was never for sale. I was too young to waste my life in a world like yours. I didn't want that life. I still don't. I never wanted you. Hindi ko naisip kahit kailan na dapat pa akong magpaalam sa 'yo. Hindi sa 'yo ang buhay ko, Javier. Wala akong utang na paliwanag. Inuulit ko, hindi mo ako nabili nang bigyan mo ako ng lupa kaya nagpakasal ako at hindi ko naisip na obligado akong hingin ng blessing mo.”

That cut deeply. Hindi niya kailanman naisip na ganoon ang tingin ng babae sa kanya. Sa lahat ng tao sa mundo, ito ang huli niyang inasahan na magsasalita ng ganoon. How could she even think that about him? When did he suddenly become the monster? Wala naman silang naging matinding pagtatalo kahit kailan.

As he looked at her in that moment, he realized something. She was lying. She knew there was something between them, but she was making things up to shift the blame onto him.

“How are your hands, Bituin? I trust they’re spotless after scrubbing yourself clean of guilt.”

All she said was, “Damn you.”

What was painful was the fact that she never actually knew him. Because

he had believed, with all his heart, that she was the only person who understood him. That she was the only one who had seen every side of him. Kilala man siya ng tiyuhin nito at ng kanyang mga kapatid, iba ang pagkakakilala sa kanya ni Bituin. She was the only person who had seen his soul bare.

But she might as well have worn blinders, because she didn't see him. Or if she did, what she saw repulsed her. At anoman ang mayroon sila ay hindi na naging mahalaga pa para dito kaya madali nitong nagawang itapon. Nagsalita lang siya nang madamay na ang relasyon niya kay Hugo. All he wanted was an explanation. He wanted to hear her say she found someone else

because of their distance. Or maybe that she got lonely. Or maybe that she was just human. Anything—except what she said.

He needed to set his feelings aside. There shouldn't be any left for her anyway. Ang mahalaga ay ang tiyuhin nito. Hugo was like a father to him. More than a father, in fact. Ito at ang pamilya nito ang tanging mga normal na bahagi ng kabataan niya. They had been part of his happy place. And they still were—until Bituin decided he was a horrible person, just like the rest of the world thought.

And he was.

Sa isang banda, kaya mas masakit marinig dahil isa iyong katotohanang mahirap itago. He was his father's son,

working in a company founded by his mother's family. It had been built on the backs of the working class the company had chosen to forget. He was a ruthless businessman. He made decisions that could make or break another person's life. And to him, it was just business. It was all part of the game.

He had to be there for Hugo, and he was. Binigyan niya ng espasyo ang sarili at ang pamilya nito, partikular si Bituin.

When Hugo recovered, he stayed in touch with him. Nagsisi siyang umiwas siya dito dahil sa ex-girlfriend. Wala siyang kamuwang-muwang na sa lahat ng iyon, ginagamit na pala ni Bituin ang bigay niya bilang collateral sa loans. Nalaman lang ni Hugo nang pumanaw si Bituin nang hindi inaasahan. At nang

malaman nito ay saka lang sinabi sa kanya. That was five years ago.

Bituin's death would always be painful to him. It would always haunt him. It would always make him feel guilty. Guilty for not being there for her. For not trying to patch things up. She was still his friend, damn it. And he had been too stubborn to ask if she was okay. Baka kaya nasabi nito iyon ay dahil may problema. And there was, apparently. She had been struggling to keep the family afloat. Her husband was lazy and wanted to be an "artist," so she worked for the family. Cardiac arrest—that was what killed her. It was too sudden, too unexpected.

He had been holding on to the hope that one day, they'd talk it out. That

they'd be friends again. Or at the very least, forgive each other. But she was gone.

Bituin's husband scattered her ashes on the land he had given her. It held so many beautiful memories. Kaya niya iyon binili para sa babae ay dahil doon sila madalas magpunta noong mga bata pa sila. Tumatakas sila sa chateau at pumupuslit sa pribadong lavender fields. It was where he kissed her the first time.

He was nineteen when he gave her the land. Kasabay niyon ay isang bahay para kay Hugo na kailanman ay hindi nito ibinenta.

Now he and the old man were headed to the property the new owner didn't want to sell. Wala raw tao doon. Ang

nakabili ay parang hindi naman daw interesadong ipaayos agad ang lupain, na kakatwa dahil sayang ang taxes na binabayaran. It was as if the new owners didn't care they were bleeding money.

“Can we go inside?” tanong niya kay Hugo nang nasa tapat na sila ng gate na malapit nang bumigay. How could the owner refuse to sell it in that condition?

“I don't think anyone's in so yes.”

Napangiti siya. Ipinarada niya ang sasakyan. Naglakad sila patungo sa gate. Mabilis siyang nakalusot papasok sa siwang at inalalayang makapasok din si Hugo.

The air carried a weight he hadn't felt in years. Ah, nostalgia.

Tanaw mula sa gate ang lavender

fields na ilang taon nang napabayaan kaya mukhang kasukalan na. But he could still see what it looked like before. It was beautiful—rows upon rows of lavender in full bloom. The scent back then was almost palpable, thick in the air.

He had been a young boy, and Bituin a girl in pigtails, running between the rows of lavender, never really afraid of being seen by the husband and wife who used to care for the farm. Nahuli na sila ng mga iyon at hindi naman nagalit. Sometimes, the old lady would make them something to eat. Ang asawa nito ay mabait din sa kanila.

Abot-tanaw mula sa kinatatayuan nila ni Hugo ang maliit na bahay na tinutuluyan noon ng pamilya ng

caretaker. Maliit na bahay na yari sa bato. He could almost smell the freshly baked bread from its kitchen. He and Bituin would watch the old French man knead dough. Sometimes, he would make them lavender pastries.

He felt a familiar pain in his chest as he realized that Bituin was gone.

At naroon ang babae sa lupaing iyon na ni hindi na naalagaan.

At hindi niya kayang tanggapin.

“We need to get this back,” he told Hugo. He made him a promise. “We will get this back.”

CHAPTER 3

“I would like to speak to my brother.”

“I’m sorry, ma’am, but Mr. Patel is busy at the moment.”

Uminit ang ulo ni Victoria. Namumuro na ang sekretarya ng kapatid niya at hindi na siya nakatiis. “Listen to me, you little bitch. You’re gonna call him up and tell him he needs to see me right away or he will regret it. Do you understand that?”

Halatang nabigla ang babae, bagaman tumango. “Yes, ma’am.”

“I expect him in my office.”
Tumalikod na siya, mainit ang ulo.

Sumakay siya sa elevator at bumaba ng isang floor. Kahit ang posisyon ng kanilang mga opisina sa building ay may caste, palagi niyang naiisip noon. Pero sanay na siya. She was the outsider in the family. Vijay Patel was the favorite son. He was her half-brother. Magkaiba sila ng ina.

Her mother was a Filipina mestiza. She looked nothing like her Indian father, which made her wonder more than once if she was actually another man's daughter. Baka iyon ang dahilan kung bakit kailanman ay hindi nagkaroon ng amor sa kanya ang ama. Pero hindi niya kinompirma ang hinala dahil... Ah, hindi niya alam. Out of

respect for her deceased mother? Or her prideful father? Would it hurt even more to find out she truly was an outsider in that family? So much so that they never even expected her to be part of celebrations in India. How many Diwalis had she missed?

And she had lived with that, no matter how painful.

She never really existed in the Patel household. Naaalala lang siya ng mga ito kapag may kailangan sa kanya. If her father needed to impress a businessman with knowledge in the arts, she was the one he expected to be there. If her father needed someone to send to places he didn't want to go to, she was the one he sent.

Sa katunayan, hindi siya kailanman

nabigyan ng posisyon sa kompanya maliban nitong huling kinailangan ng ikalawang asawa ng kanyang ama at ina ni Vijay, si Auntie Ananya, na magpahinga dahil sa mataas nitong blood sugar at vertigo. That was three years ago. But it was a position created for the woman, not a real position. Her father just wanted to assert his dominance in the company. It was a power move on his part.

Tatlong taon na mula nang lumipat siya mula sa Manila patungo sa Mumbai, kung saan naroon ang main office ng kompanya. Oh, how she hated the country. Napakaganda ng India, pero hindi niya gusto ang lugar na nakakapagpaalala sa kanya ng matinding lungkot noong bata pa siya.

Lahat doon ay nagbibigay-diin sa kanya na isa siyang outsider. She never truly felt like she belonged there. Hindi nakatulong na wala ni katiting siyang namanang Indian features sa ama. She used to cry about that, too. Nagdadasal siya sa mga diyos, nagsisindi ng insenso at kandila, nag-aalay ng kung ano-ano, para kinabukasan paggising niya ay mukha na siyang Indian.

Noong bata siya at nasa Mumbai, tahimik siyang umiiyak kapag tinutukso ng mga kalaro—ampon lang daw siya. She didn't possess their deep, soulful eyes; their straight, elegant noses; their full lips; their dark golden skin; or their thick, lustrous hair and long lashes. She had always been on the heavier side. Mestiza siya at hindi

kagandahan.

Dati ay madalas niyang titigan ang larawan ng ina at itanong kung bakit wala rin siyang nakuha mula rito. Her mother was undoubtedly a beauty, but she looked nothing like her. Kulay ng balat lang ang nakuha niya sa ina. And she hated it. Hindi siya natutuwa sa pekang sa kanyang matatambok na pisngi at ilong.

Her mother passed away when she was two. Brain aneurysm. Hindi na niya ito namalayan pero ang sabi ng mga nakakakilala sa babae ay napakabait daw nito. She grew up with a yaya, isang Filipina na kasambahay ng kanyang ina, si Nanay Conching. Dito siya nagtatanong ng mga bagay na hindi alam tungkol sa hindi nakilalang ina.

Tatlong taon si Victoria nang pakasalan ng kanyang ama si Auntie Ananya, isang Indian beauty queen. A year later, she gave birth to Vijay, who grew up with dark, handsome features that made girls swoon. Everyone said Vijay could have been a model, if he hadn't been the son of an Indian magnate. Vijay was educated in Britain, while Victoria was sent to school in the Philippines.

Gusto rin niya iyon. Rebelde siya noong mga panahong iyon, puno ng angst, galit sa mundo. Siguro ay normal lang iyon. No one could really blame a teenager who never truly belonged, who never felt accepted by her own father.

She was seventeen when she met a

guy named Marc. By nineteen, she was practically disowned. Pinutol ng kanyang ama ang kanyang allowance dahil ayaw niyang layuan si Marc. But she was happy then. She didn't care. She was even glad to be cut off. To hell with them, she thought. They never loved her anyway.

Pero hindi rin maganda ang pinagtapusan ng relasyong iyon nang kailanganin ni Marc mag-abroad para magtrabaho. Wala siyang kapera-pera noon, walang pamilya, pansamantalang iniwan ng boyfriend na sumampa ng barko. Kinausap siya ng ama. Tigilan na raw niya ang pamamahiya rito at tatanggapin siyang muli.

Yuko ang ulong nagbalik-loob siya

rito. The prodigal daughter. Siya na ngayon bigla ang may kasalanan, ang walang utang na loob, ang nagpahiya sa ama. Indian values were similar to Filipino values. Batas ang salita ng nakatatanda. Kaya ano na lang ang magagawa niya sa lalong-bumabang tingin ng lahat sa kanya?

That was years ago. Natapos niya naman ang pag-aaral kahit delayed ng dalawang taon. She was given an allowance. Bukod iyon sa nakukuha niyang dividend ng kompanya. With what she had, she purchased a few properties in the Philippines. Hindi niya ipinapaalam sa ama ang mga iyon. He didn't seem to care anyway. Ang mahalaga lang dito ay ang “nag-iisang” anak. Iyon ang tawag niya kay Vijay.

Because her father had always acted like he had only one child.

But Vijay was not the perfect son her father thought he was. He was spoiled rotten. Lahat ay isinilbi rito kaya hindi natuto. Every time he messed up, their father would bail him out. Vijay lived in a fantasy world where he could get away with anything, because his parents were always there for him.

“Not this time,” she whispered, looking at the stack of folders on her desk. Naiirita pa rin siya sa katotohanan na kahit ang sekretarya ng kanyang kapatid ay walang respeto sa kanya, pero mayroong mas mahalagang dapat pag-usapan. It was too big not to be discussed as soon as possible.

Pero ano ang aasahan niya kay Vijay?

Kung siya ang magsasalita ay hindi ito makikinig. He didn't see her as an older sister, just an overstaying guest in the family. Paano niya ito masisisi kung ang mismong mga magulang nito ay halos parang ganoon kung ituring siya?

Umandar ang mga oras nang hindi nagpaparamdam sa kanya ang kapatid. She was getting more and more furious. Siguradong nasabi na rito ng sekretarya na kailangan niya itong makausap. He had also been ignoring her calls and messages. Ayaw niyang iparating dito ang kanyang nalalaman through text. Masyadong delikado.

Umuwi na lang siya sa bahay na nasa isang mataas na condo tower. Iyon na ang naging tahanan niya sa Mumbai, solo. If she were being honest, she had

given up on ever having a relationship with her family again. Bubuo na sana siya ng buhay sa Pilipinas. Doon na sana niya hihintayin si Marc, tulad ng usapan nila. Nakasakay pa ito sa barko hanggang ngayon, hindi pa raw sapat ang ipon.

Siyempre, alam niyang hindi madali ang buhay para sa isang tulad ni Marc na lumaki sa hirap. Ayaw din niyang sabihin sa lalaki na siya na ang bahala sa lahat ng pangangailangan nila dahil nag-aalala siya na mainsulto ito. Because contrary to her father's opinion, Marc wasn't a "good-for-nothing user." One day, she would prove he was worth it.

Pero nagbago nga ang takbo ng buhay niya nang kinailangan niyang

bumalik sa Mumbai para sa kompanya. Obligasyon niya iyon. Sa kompanya galing ang lahat ng mayroon siya. Puwede ba niyang talikuran na naman ang pamilya? So she helped. Kahit pa nga parang pinapatay ang kaluluwa niya sa office work. Hindi siya isinilang para doon. She had always been an artist. It was not something her father approved of. Wala raw pera sa ganoon at dapat lang gawin bilang hobby. Tumulad daw siya kay Vijay na bata pa ay alam nang nasa kompanya ang buhay.

Ang taas ng expectations nito sa unico hijo, pero nagkamali rin ito doon. Ano kaya ngayon ang gagawin nito kapag nalaman ang ginawa ng “only child,” lalo na at iyon ay nadiskubre ng

anak na halos ayaw nitong makita?

But what she found out was bigger than anything she ever thought Vijay was capable of. Dahil ito na ang namamahala sa kompanya ay nagpayaman ito nang husto. He had committed fraud—several counts of it. The government was involved, along with major international corporations. Vijay had set up multiple shell companies to keep the money flowing without any real product, making it appear as though he was selling real estate left and right.

And he was wasting it all. Wasting it at an alarming rate. Iyon lang ang dahilan kaya ito patuloy na nababaon—nauubos nito ang ninanakaw na pera.

It was plain to see that he was

pouring it into another venture—a chain of luxury suites in major cities. He had one in New York, Milan, Paris, and London. Pinaplano na nito ang Dubai at Singapore. But he wasn't making money. He was bleeding it. So much. So much. Kung tama ang kanyang kuwenta ay umabot na ng dalawang bilyong dolyar ang nadidispalko nito. Kapag sumabog ang balita ay makukulong ito sigurado.

He had committed fraud against the government through loans from public sector banks. Of course, he bribed bankers. It was the only way to pull out such massive amounts using fraudulent documents. Everyone else who had done the same was either in prison or fighting extradition to be tried in India.

The company her father's family built would go belly-up. It was only a matter of time.

Finally, her idiot brother called. He sounded bored. "What's up, sister?"

"You listen to me, you little brat," bira niya. Kailanman ay hindi siya nangilag dito. What for? Siya ang ate.

He scoffed. "You know what, you need to learn to respect me more, older sister—"

"No, I don't, Vijay. Because I don't respect embezzling pieces of shit."

A pause. Then he said, "I don't understand—"

"Cut the bullshit, you dumbass." She didn't hold back with him—not with the brat who'd taken all their father's love and never once shared it.

Nakakagalit na ito, pati siya ay itinuturing na empleyado! “You’re going to prison, so you better tell Dad. Maybe he can save your ass again before you drag the rest of us into debt and humiliation. You have three days to tell him. And you’ll tell him everything, or I swear to God, Vijay.”

“H-How did you know?” Nagkaroon ng nginig ang tinig nito. It was the first time she’d ever heard him sound scared. The arrogance he’d worn like armor every day, fueled by doting parents who never once held him accountable, was gone.

“Because I’m not an idiot. And if I can see through your fraudulent documents, the government and the banks will too. It’s only a matter of

time.” Her voice was calm now. Vijay wouldn’t survive prison—especially not in India. And despite everything, she still cared. Sa kabila ng lahat, kapatid niya ito. “So please, tell Dad. He might still be able to help.”

“He’ll be furious.”

“Better furious than in prison. He could go down with you, you know.”

“You’re right, of course. Thank you, ate.” It was the first time he’d ever called her that.

Nawala na ito sa linya. Ate. Hindi siya makapaniwala na ang isang salita ay makakapagdulot sa kanya ng matinding emosyon, sapat para maluha siya. Gayunman, hindi natabunan niyon ang kanyang takot at kaba sa posibleng mangyari kay Vijay.

Kinabukasan din ay sinabi nito sa kanilang ama ang lahat. Alam niya dahil isinama siya nito. Kinailangang dalhin ang matanda sa ospital sa biglang pagtaas ng blood pressure nito.

He got better after a week. He started to travel. Hindi alam ni Victoria kung saan ito nagpupunta pero alam niyang gumagawa ito ng paraan. Siguro ay nagtatangkang maghanap ng magsasalba sa kompanya o personal na iniimbentaryo ang mga asset na puwede pang magsalba sa kanila.

That went on for months. Every day, her stepmother would call and ask her to join her in prayer. Siya ang naging kasa-kasama nito sa temple, habang magkasama ang kanyang ama at kapatid sa pag-aayos ng gulong salamat

at hindi pa kalat. Auntie Ananya prayed that they would be granted more time.

Magkahalong amoy ng insenso at mga bulaklak ang umasunto sa ilong ni Victoria nang makataas sa templo. Her stepmother prayed to Ganesh. Naniniwala itong kaya naligaw ng landas si Vijay ay dahil sa pagtalikod sa mga diyos ng asawa't anak. Tori came with Auntie Ananya because it was the only thing she could do.

Nakialay siya ng bulaklak sa templo. Nang matapos magdasal ang kanyang madrasta ay umuwi na sila. Doon muna siya natutulog sa bahay ng pamilya para may kasama ang babae. Hindi ito sanay na mag-isa, kahit pa nga napakarami pa ring kasambahay. Tori had brought some of her painting tools with her. She

painted whenever she could. It was her passion. In fact, she had spent two years in Bologna, Italy, studying art.

Hindi pa man siya nakakapagsimula ay kumatok na si Auntie Ananya sa pinto.

“Lakhpreet is coming home!” tukoy nito sa kanyang ama, makapal ang Indian accent. “Vijay is as well. Quickly, let’s prepare a feast!”

“When, Auntie?”

“They called. They are on the way home from Dubai. They were in the Philippines yesterday, they said.”

“The Philippines?” Nagtaka siya. Ano ang ginawa ng dalawa sa Pilipinas? Wala nang negosyo doon ang pamilya. Noong unang panahon ay mayroon pero inilipat na ng kanyang ama ang

office sa Singapore mula nang pumanaw ang kanyang ina.

“Yes. They will be here in time for dinner. Help me in the kitchen, my dear.”

Tumango siya, nahawa sa kasiglahan ng babaeng ilang buwan nang panay buntong-hininga mula umaga hanggang gabi.

“You seem in good spirits, Auntie. Is there some good news?”

“It seems like it! Oh, Ganesh has answered my prayers!”

Impossible, sa isip-isip niya. Unless it was divine intervention indeed. Kahit ilang buwang nawala ang mag-ama, paano magagawa ng mga itong maghanap ng napakalaking halaga? Maybe they managed to sell the assets

for a good price. Still, it felt too good to be true. Naisip tuloy niyang baka mali lang ng interpretasyon ng kanyang madrasta.

Sumali siyang mahanda ng hapunan. Madaming kasambahay at extended family ang nagtulong-tulong sa paghahanda ng isang malaking Indian feast. Maging siya ay nasabik ding malaman kung ano ang magiging sitwasyon ngayon.

Eksaktong hapunan ay dumating ang mag-ama. Her father really did seem okay, in high spirits even. Mukha ngang natapos na ang problema. She wanted to understand how that all happened. Over dinner, her father told them.

“It was nothing short of a miracle!” panimula nito, makapal ang accent,

may pamamaos ang tinig. “I never thought that I would be working with a brilliant businessman at a time like this, but it is to be so.”

To say that the development was interesting was an understatement. Nagpatuloy sa pagkukuwento ang kanyang ama.

“We were trying to liquidate the assets, and we knew that with everything gone, we’d be lucky to have this house to our name.”

Napasinghap si Auntie Ananya, habang si Vijay ay hindi makapagtaas ng mukha. No surprise there for Tori. Best case scenario pa ang binanggit ng kanyang ama, pero malabo kung agarang solusyon ang gagawin. At agaran ang kailangan nila para hindi

magpatong-patong ang kaso ni Vijay. Her father would have probably taken a hit, too. Neither would survive in prison. Auntie Ananya would probably die of shame as well.

“We’ve talked to people who might help. One broker said someone was interested in one of the properties in Provence. I ignored it. The properties all come together per location. It’s easier and faster to sell that way. We were quite ready to give up, until we heard from the French broker again after four months. His buyer wanted to talk to us. I said I had no time for him. I thought he wanted to buy just one property!” Animated ang pagkukuwento ng matandang lalaki. He was beaming, caught up in his own excitement.

Tori looked at Vijay. Biglang nawala ang kisig nito, ang tikas ng tindig. His shoulders were down. It was almost as if he would've folded into himself, if that were possible. Siguro ay dahil sa kaunahanang pagkakataon sa buhay nito ay natikman ang galit ng ama. He had absolutely no idea what the old man's disappointment and anger felt like. At bigla, ilang buong buwan na hindi nito iyon naiwasan dahil magkasama ang mga ito. Well, it was time for him to man up anyway. Kahit sapilitan.

Si Auntie Ananya ang nagtanong. "So he bought all?"

"Yes!"

Mukhang kinabahan ang babae. "We didn't lose everything, did we? Of course, what's important is that nobody

goes to jail—”

“Better, my dear,” anang kanyang ama. “We may have lost so much, but we will still have thirty percent of Taara. That’s thirty percent after all the money is returned to the company.”

Tori was stunned. That was too good to be true. Taara was the family corporation. Iyon ang pinakamabilis ibenta. Iyon din ang pinakamahal. It made a lot of money, pero iyon ang kailangang mawala para mabayaran ang lahat ng perang kinuha roon ni Vijay. Of course, Vijay had to return everything he had embezzled. Sa ngayon, kaya pang ayusin ang lahat.

There would be changes. Ang isa sa pinakamalaking pagbabago ay ang pagbaba ni Vijay sa posisyon nito. She

was hoping that everything could be done discreetly. Kaya naman siguro dahil kamag-anak nila ang lahat ng board. It would be a process, though, and they would be settling if any case was filed. Pero parang sinuwerte ang kanyang ama. Thirty percent of Taara was definitely a fortune. They used to own seventy percent. Sa lahat ng nagawa ni Vijay, ang totoong mawawala lang sa kanila ay forty percent? How?!

“Of course, not without a cost...” Naging malumanay ang tinig ng matanda. “Thirty percent is a lot. A lot indeed. Quite frankly, I trust him more than anyone to manage Taara—he’s a brilliant businessman. Our savior is a brilliant, brilliant man!”

Again, Tori had to look at Vijay. Lalo

na itong nanliit, tila.

“Who is this man, Dad?” tanong niya, puno ng pagdududa. “Why would he want to give us thirty percent? I don’t understand.”

“Well, it’s only natural to give his family that much.” May kaunting pag-aalinlangan ang lumabas na mahina at ilang na tawa mula sa matanda.

Takang-taka na siya. Wala siyang kilalang kaanak nilang may ganoon kalaking halaga, pero naalala niya ang isang malayong tiyuhin. Balitang naibenta ng bunso niyon ang startup sa Google kaya baka doon mula ang pera.

“Is it Uncle Rama?” aniya. “You’re saying this... this savior is family, right, Dad?”

“Well, he isn’t technically family yet.

But he will be. When he marries you, my dear.”

CHAPTER 4

Hindi maintindihan ni Victoria kung bakit kailangan pa ng isang malaking kasal. Lalong hindi niya maintindihan kung paanong nagawang pumayag ng kanyang ama na hindi isang Indian wedding ang idaos. He told her quite simply that Javier was not an Indian man and his wishes must be respected.

Sa isang banda, mayroong kung anong kaba sa dibdib niya na parang nangingilag ang kanyang ama sa lalaking kanyang pakakasalan. Sa isang

banda ay naiinis siya sa hambog na iyon, hindi pa man niya nakikilala.

She wanted to understand why that man even agreed to do this. Hindi na siya nagtataka sa kanyang ama. Tradisyon ang arranged marriage sa Indian culture. In fact, even Vijay, the favorite son, would not marry for love. Nakatakda na kung sino ang pakakasalan nito noon pa man.

Once upon a time, her father also wanted to arrange her marriage, but she ran away with Marc, and that all fell apart—much to her relief. Akala niya ay tapos na ang yugtong iyon ng kanyang buhay, pero heto na naman pala sila.

Noon mayroong kumatok sa pinto ng kanyang silid. Nasa bahay niya siya sa Cavite. Kasama sa mga property na

naibenta ang bahay ng pamilya sa Green Meadows sa Pasig. Wala na silang bahay sa Maynila pero kung tutuusin ay walang problema dahil hindi naman sila madalas sa Pilipinas. Siya lang ang umuuwi sa bansa at hindi rin madalas.

The house was large enough for the whole family, yet somehow never grand enough for her father's standards. Nagsabi itong balak na bumili ng property doon, kahit bida ito nang bida na anytime ay puwede silang tumuloy sa mga property ni Javier del Toro.

How she detested that man.

Hindi naman ito Indian, bakit nito pinatulan ang alok ng kanyang ama?

She had never heard of the man before but she had heard of all his companies. What would he marry her

for? Hindi pa ba sapat dito ang lahat ng ari-arian na pati ang Taara ay gustong makuha? But then how could she blame the man? Taara was a fortune. Siguradong nakita nito ang potensiyal ng negosyo kung papasukan ng lahat ng koneksiyon nito. He probably saw a gold mine. Ano na lang ba ang pakasalan siya sa papel?

She Googled the man. Nakakita naman siya ng pictures nito pero walang malinaw na kuha. She was not interested anyway. Wala siyang amor sa lalaki, hindi interesado sa kung ano pa ang hitsura nito. She simply didn't understand—and hated—people like him. Iyong mga taong sagad ang pagkaganid.

It was not normal. People like Javier

made the world a horrible place. Mula siya sa pamilyang ganoon din, pero ibang lebel si Javier. He was many times richer than her family, even though hers was already considered elite.

Nakarinig siya ng pagkatok sa pinto at pinatuloy niya ang nasa labas, si Nanay Conching. Ito ang yaya niya mula pa noong bata siya. Nagkahiwalay lang sila sa bahagi ng kanyang buhay kung kailan nagrebelde siya. Matagal na niya itong kinuha para magbantay sa kanyang bahay. Doon na ito nakatira, parang pangalawa niyang ina. Wala itong pamilya kaya siya na rin ang itinuturing na anak-anakan.

“Kumusta ang pakiramdam mo?” tanong nito. Ito ang una niyang pinagsabihan ng sitwasyon.

Napabuntong-hininga siya. “Ang sagwa ng pakiramdam ko, ‘Nay.”

Naupo ito sa kama. Nanatiling nakatayo si Tori. Hindi siya mapakali sa isang puwesto. Ilang araw na siyang balisa. Mula Mumbai hanggang Pilipinas, hindi siya mapakali. Even on the plane, she kept tossing and turning. Ilang ulit siyang tumayo para mag-inat. Pero hindi sapat.

How the hell could she keep calm anyway? She was getting married.

I’m getting married!

It all felt surreal. She must be high. How could this still be happening to her? She was past her marrying prime—or at least that was what she thought. Of all the young and beautiful women that Javier could force to attach

to his disgusting self, why her?

Yes, she truly believed the man was disgusting. Ano ba ang tawag sa isang taong pag-aari na ang lahat halos sa mundo pero hindi pa rin makuntento? Greed was an addiction. It was the reason why billionaires kept wanting more and more, even though they couldn't spend their money in a lifetime—kahit sobra na para sa mga anak at apo ng mga ito. And yet, they would lobby so that minimum wage stayed so low that the average person would spend twenty-five to thirty years paying for a small house. It was the reason why politicians who had been in power for decades wouldn't give up their seat. Kahit anak ay nakapuwesto, kalaunan pati mga apo. No one else

could get a chance because they were too greedy. She hated those people with a passion. She couldn't stand those people. And so, Javier del Toro was a disgusting, vile, money-hungry man who would spend all his life thinking that nothing was ever enough.

Kung tutuusin, nakuha na nito ang magandang deal dahil ano't anoman, kikita at kikita ito sa Taara. Maybe not immediately, but he would for sure. But why must he marry her? Because her father offered her as a non-negotiable bargain so they would have something left? Hindi kailangang tanggapin ni Javier ang alok; sa kabilang banda ay desperado ang kanyang ama.

Tori knew she was not being fair because her father was at fault, too, but

in a way, she understood him. Nasa kultura nito ang arranged marriage. Hindi iyon big deal dito. It was normal in India.

Ang kanyang ama ay biktima ng sariling pagkukulang at labis na pagmamahal sa bunsong anak at asawa. Siguro ay naiisip nito ang kahihiyan hindi lang nito, kundi maging ng buong pamilya. He was probably thinking he was too old to start over. Too old to live a miserable, penniless life. Masisisi niya ba ito?

Sa isang banda, hindi ba't dapat din niyang pasalamatan si Javier? Dahil kung hindi nito tinanggap ang alok ng kanyang ama ay isang trahedya ang kapalit sa kanyang pamilya.

That was exactly the thing. Kung

hindi niya pakakasalan ang lalaki ay paano na ang kanyang pamilya? How could she possibly live with herself knowing that she disappointed them yet again? But this time, the consequences were much more serious. Should she allow her father to live his final years in shame and poverty? They would have nothing. Dahil kahit ang mga ari-arian niya ay kailangang ibenta para mapagtakpan ang lahat ng ninakaw ni Vijay. Alam niya dahil nang sabihin sa kanya ng ama na ipapakasal siya nito, ang una niyang ginawa ay ang tingnan kung may uubrang ibang solusyon. Alas, the only option was to start from zero. At kahit ganoon ay hindi nila sigurado kung wala nang magdedemanda pa. Saan sila kukuha ng

pera para sa depensa? She might even land in jail as well.

“Hindi kita masisisi,” ani Nanay Conching. “Sino ba naman ang matutuwang ipakasal sa estranghero? Ang malaking tanong, anak, bakit ka pumayag?”

“Wala naman akong ibang magagawa, ‘Nay.” It was what made her restless—the fact that she couldn’t do anything. Parang ganoon na lang, tatanggapin niya ang lahat. But Javier was mistaken if he thought she would be one of those “obedient” wives that men treat like objects.

“Pero kung tutuusin mo, maganda na rin siguro.”

Napatingin siya kay Nanay Conching. Itinaas nito ang mga balikat.

“Wala ka namang boyfriend. Matagal ka nang walang boyfriend.”

Masakit ang implication ng mga salita ng matanda, hindi man nito direktang masabi. Nanay Conching never liked Marc. Minsan nitong natanong kung naghihintay pa rin daw ba siya. She said yes, because that was the truth. Pero paano pa siya maghihintay ngayon?

“Iniisip mo ba si Marc?” tanong nito.

Hindi siya nakaimik. Ilang saglit bago siya sumagot. “Nagkakausap po kami sa internet. Tulad pa rin naman ng noon ang plano, ‘Nay.’”

“Kung ganoon, nagpaalam ka sa kanya?”

Hindi na naman siya nakaimik. Paano niya sasabihin dito na napaka-

busy na ni Marc nitong huli at halos parang nakakalimot na? Noong huli silang nagkausap nang matagal, ang sabi nito ay huwag na niya itong alalahanin pa kung may makikita siyang iba. It was too painful to hear. Parang nagpapaalam na ito dahil ang tagal-tagal na raw ng pangako, hindi pa rin natutupad.

She cried that night. Nararamdaman niya ang frustration ng lalaki. Pero ano ang gagawin nila kung talagang hindi madali ang buhay nito at mayroon pang limang kapatid na kailangang pagtapusin ng pag-aaral? Alangan namang sabihin niya ritong unahin siya? Isa pa, may mga responsibilidad din naman siya sa pamilya. All the men she met were also not interested in her.

That was the truth. And it was not a mystery to her.

In India, she looked like a piece of garbage compared to those slender golden goddesses. Noon pa niya tinanggap na wala siyang laban sa ganda ng mga iyon. At kung mayroon mang magpakita ng interes sa kanya ay hindi rin niya pinapansin. Most of them were older men who treated women as inferior, useful only for appearances or obedience. Hindi rin siya kailanman naghanap dahil loyal siya kay Marc, sa kabila ng lahat.

But LDR was hard, so very hard. Habang tumatagal, lalong humihirap. Sa kaso nila, habang tumatagal ay parang lalong nauubos ang pag-asang darating ang panahong bababa na ito ng

barko. Pataas man nang pataas ang ranggo nito, padami naman nang padami ang responsibilidad. Kumuha ng hulugang bahay ang mga magulang nang mapagtapos ang isang kapatid, nagtayo ng negosyo nang malapit nang magtapos ang isa pa. Bumili ng sasakyan. Nagpalit ng kurso ang bunso. Nagkasakit ang ama. There was always something. Walang katapusan.

“Sasabihin ko rin po kay Marc,” aniya.

“Ang sabi ni Madame Ananya, guwapo raw ang mapapangasawa mo.”

Itinaas niya ang mga balikat. She didn't care. Hindi niya kailangan ng guwapong asawa. Hindi niya kailangan ng asawa. Well, maybe she did need a husband to save her family but

personally, what was she supposed to do with one? Especially one she detested before they even met.

Maybe he's being kind? Maybe he just wants to make sure. Wala siyang obligasyong pakasalan ka at puwede niyang iwan kayo sa kalsada. Pero pakakasalan ka niya.

Or maybe Taara is too precious to let go.

But whatever his reasons are, you have your own, too. This doesn't have to be so bad. Make the marriage matter. Make sure he gives you a position in the company. But before that, make sure he understands what this marriage means—no sex, if possible.

Just the thought that she was going to have sex with a total stranger made

her skin crawl. Parang gusto niyang maduwal. Hindi niya hinuhusgahan ang mga babaeng handa at sanay lumaro sa ganoon, pero hindi siya tulad ng mga iyon. Hindi niya kaya. For her, sex was deeply personal and intimate. She only wanted to do it with someone she loved.

Pero ano nga ba ang magagawa niya ngayon? Alangan naman ding asahan niya ang isang asawa na hindi siya gagalawin kahit kailan?

Well, yes! Actually, yes! Alam naman niya na hindi ito kasal na totoo so kung ayaw mo, dapat siyang makinig sa 'yo. 'Wag kang papayag kung ayaw mo. This is a business decision. You're not a whore.

Desidido siyang bigla, puno ng conviction. She would stand her

ground. She would never give in. Kahit ipinagbili ako ng tatay ko, hindi ibig sabihin susuko ako sa bumili. Fuck him and his greed. He can fuck the Taara building, for all I care. But he cannot fuck me. No way. Disgusting. The thought of a strange penis inside her made her want to puke in her mouth. Paano pa kapag nakita na niya nang aktuwal?

“Anong oras daw ba siya darating?” tanong ni Nanay Conching.

“Alas-siyete daw po.”

“Handa ka na bang makilala ang mapapangasawa mo?”

Hindi siya magiging handa kailanman pero tumango siya. Ayaw niyang mag-alala pa sa kanya si Nanay Conching. Haharapin niya si Javier del Toro. Wala din naman siyang ibang

pagpipiliang gawin.

Bago mag-alas-siyete ay pinatawag na siya ng ama. It felt as if she was moving underwater. May bigat ang bawat hakbang niya. Malinaw sa kanyang ayaw niyang gawin ito. Nanghihina ang kalooban niya. Nagagalit siya, nalulungkot, naiiyak. Gusto niyang singhalan si Vijay, kung hindi lang ito parang basang sisiw sa tuwing makikita niya. He had lost so much weight. Alam niyang nag-aalala na dito ang mga magulang. Kahit siya ay nag-aalala na. But his life was going to be all right, thanks to her. Ang buhay niya ang mag-iiba.

Buong buhay ni Vijay, tinitingala ito, nasa itaas ng pedestal, ang prinsipe ng emperyo. At nang magkamali ito,

naging napakalaki ng pinsala. Sino ang magliligtas sa pamilya? Siya—ang anak na parang hindi anak. Pero siya rin ang naaawa sa kapatid.

Tori sighed as she came down the stairs. She was dressed appropriately. She wore a mint chiffon dress, while the rest of the family wore traditional Indian clothing. *You have got to be kidding me.* Hindi man lang ba naisip ng mga ito na hindi siya nagsusuot ng mga ganoon kung wala siya sa Indian ceremony? They never bothered to ask why. The answer was simple—she had always felt the divide between herself and her Indian family. It didn't start with how she looked, but with how they treated her. Kung kailan kailangan niya ang suporta ng mga ito ay saka naman

niya lalong pakiramdam na watak-watak sila. Lalong pakiramdam niya ay isasabak siya nang nag-iisa sa giyera.

“Nandito na sila, sir,” ani Nanay Conching na nakaabang sa bintana.

Here we go, Tori thought, looking at the clock. Five minutes before seven. At least her future husband was punctual.

Tumayo siya, tulad ng kanyang ama at Auntie Ananya. Tension was palpable in the room. Kahit si Vijay ay parang tensiyonado rin. She silently wondered if he was worried Javier would find her unattractive and back out of the deal. Vijay always gave her that vibe, like he didn't think she was good enough for practically anything. And now, everything depended on her.

It must be a hard pill to swallow for

them all, she thought, feeling a bit indifferent though—she had bigger things to think about. Nagsimulang sumasal ang kanyang dibdib. Did she look okay? Earlier, Auntie Ananya had inspected her appearance and meddled with her makeup, even her dress.

“Nandito na,” muling sabi ni Nanay Conching, tumingin sa kanya, bahagyang nanlalaki ang mga mata, saka naglakad tungo sa kusina.

Tori wanted to panic. Why did the old woman look scared? She had seen Javier in a few photos, and he wasn't bad looking. Wala siyang totoong opinyon sa hitsura ng lalaki na hindi pa naman malinaw na nakikita dahil hindi high resolution ang picture nito, pero hindi ito pangit. Hindi ito kadiri. That

she was sure of.

O baka ibang lalaki ang nakita niya? God, was she even paying attention? Hindi kasi naging mahalaga sa kanya ang hitsura ni Javier nang matiyak niyang hindi ito mukhang puwit. Now, she regretted it. Dapat ay naghanap siya ng mga larawan, dapat hindi siya masorpresa sa hitsura ng lalaki, anoman iyon.

Sa reaksiyon ni Nanay Conching ay parang aswang ang nakita nito. Sure, Auntie Ananya said that Javier was “handsome” but they were in dire straits. Baka kahit mukhang pugo ay sabihin nitong guwapo para lang pakasalan niya at maisalba ang pamilya.

And she would do that, too, of

course. Of course. It was her duty. That's why the small details never seemed to matter before. At ngayon ay kabado tuloy siya.

She stood there, frozen, her heart pounding wildly. And then a maid opened the door to reveal her future husband.

Holy shit, I'm marrying a kapre.

CHAPTER 5

The man was huge and intimidating. He stood over six feet tall, with no hint of a smile on his face. The second thing Victoria noticed after his size was the darkness about him. It showed in the way he carried himself. He seemed guarded and unreadable. Was it the thick, dark brows? The sharp jawline that suggested strength and control, no matter how refined he looked? Or maybe it was the eyes—very dark, cold, and calculating.

And those eyes were locked on her, sending chills up her spine.

The man was still outside the door, yet it felt as though she were the guest—and he, the master of the house.

Still, his gaze wouldn't leave her face. His stare was too... too... intrusive. She felt uncomfortable. Hindi niya alam kung bakit para siyang nai-invade sa tingin pa lamang ng lalaki. His presence was imposing. It was even bigger than him.

Kapre... Pero kung lahat ng kapre ay tulad ni Javier, malamang pupunta pa sa gubat ang kababaihan at imbes na baliktarin ang damit para hindi maligaw ay huhubarin sa harap nito. God, the man was gorgeous. Gorgeous!

So why the hell was he marrying

her?!

With his looks and money, he could propose to royalty and get a resounding “yes.” So why her? Because of Taara? There were probably dozens of other billionaire daughters who would gladly welcome him into their families.

Something wasn't right.

Magkakasunod ang naging paglunok ni Tori, sinalubong ang tingin ng lalaki kahit naiilang. She needed to establish dominance. Dumaan na ang bagay na iyon sa isip niya kanina pero binalewala niya dahil naisip din na hindi naman siguro aabot sa ganoon. Pero mukha. She refused to let him believe she was just some traditional girl, handed off in an arranged marriage by her parents. Dahil pumayag siya,

malamang na iniisip ng lalaki na sunud-sunuran siya. He had another thing coming.

“Come right in! Come in, Javier!”
anang kanyang ama.

Si Auntie Ananya ay agad ding sumalubong sa lalaki. Kahit si Vijay ay lumapit. Somehow, Tori found it hard to move at all. *This isn't how I imagined my life would turn out. It's over now. There's no coming back from this.*

Sa lahat ng iyon ay mayroong desperasyong sumakmal sa kanyang puso. Sa tinagal-tagal ng panahon, kaya hindi siya naging interesado sa iba ay dahil buo sa isip niya na sila ni Marc ang magkakatuluyan. Isa iyong bagay na pinal sa isip niya noon pa man na naging bahagi na niya. Habang ang

nagaganap ngayon ay hindi dumaan man lang sa isip niya kailanman.

“Javier, this is my wife, Ananya, and our son, Vijay. And of course...”
Tumingin sa kanya ang ama. Nanlalaki ang mga mata nito, parang kabado na anomang sandali ay may gawin siyang makakasira sa lahat.

Was she that transparent? Because quite frankly, she wanted to get the hell out of there.

Her life was changing right before her eyes, and it was heading in a direction she didn't like at all. Wala siyang pakialam kung napakaguwapo pa ni Javier. Ayaw niya itong pakasalan. Hindi niya ito kilala. At base pa lang sa inisyal na impression niya rito, mukhang hindi sila magkakasundo. Ito

ang tipo ng lalaking iniwasan niya agad.

He looked like trouble.

But more than all that, it was the unknown that made her want to run. May mali at pakiramdam niya ay inilalagay niya ang sarili sa kapahamakan.

Or you're just being too paranoid.

Well, that, too. Hindi siya ang kauna-unahang babaeng inareglo ang kasal at hindi siya ang magiging huli. Madaming kababaihan ang hindi pinalad, narinig niya rin ang malulungkot na kuwentong ganoon—ng mga babaeng tinuturing na alipin ng sariling mga asawang pinili ng pamilya para sa mga ito.

She wasn't going to go down that

road. And Javier best believe it.

Napatingin siya sa mga kamay ng lalaki. Dudugo ang buong mukha niya isang sampal pa lang nito. His strength was palpable in every step he took, in every elegant movement. Watching him was strange, too, she had to admit; she was fascinated by the way he moved with such effortless sophistication and control.

“This is your bride-to-be, my daughter, Victoria. Victoria, your future husband, Javier del Toro,” pakilala ng kanyang ama sa kanilang dalawa. Hindi nawala ang pagkailang ng matanda, ang halatang pagkabahala.

He had nothing to worry about, of course. She had no other choice but to marry this... this... beast. To her, the

man was just too big, probably because he towered over her. Literal na hanggang baliklang siya ng lalaki. He was muscular, but not in a bulky or wide way. He was just... perfect.

Inabot nito sa kanya ang kamay. Tiningnan lang niya iyon, hindi magawang abutin, kung hindi siya bahagyang siniko ni Vijay. Noon lang niya naunawaang nakatingin ang lahat sa kanya. Mukhang pasigaw na ang kanyang ama, habang si Auntie Ananya ay parang nakahanda sa anomang trahedya ang ekspresyon sa mukha.

Itinaas niya ang kamay para abutin ang palad ni Javier.

Buong kamay niya ay sakop ng kamay nito. His grip was firm and warm, so unlike the coldness in his

eyes.

“How are you?” he asked. His voice was deep and, well, gorgeous. Everything about him was. Kahit yata ang kahuli-hulihang balahibo sa katawan nito ay sobrang guwapo. It was strange how she could even think about a person that way. But he was ridiculously perfect—and hot as hell. So again, why her?

Hindi sa minamaliit ni Tori ang sarili pero kailanman ay hindi naging numero-uno sa kanya ang hitsura. Hindi sa kanya, o sa kahit na sino. Ever since she was young, she'd known she wasn't a looker. But she also knew she was smart, dependable, and talented. And when she was temporarily disowned, she realized just how

resilient she really was. Kaya niyang mamuhay nang wala ang pera ng kanyang ama.

Sa mundong ito, aanhin niya ang ganda kung iyon lang ang mayroon siya? She'd rather be unpretty and have better qualities. Beauty would always be skin-deep. But of course, who didn't, time and again, wish for something they didn't have? Sa kaso niya, iyon ay ang kagandahan. Hindi siya pangit, pero hindi rin maganda. She was also on the heavier side. But she had proper curves. Iyon lang, mukhang hindi si Javier ang tipo ng lalaking okay lang ang extra curves sa isang babae. Simply because he seemed like the kind of man women dreamed about. Kung ginusto nito, naging napakadali para ditong

pumasok sa modeling industry.

“I’m fine,” she said, surprised she didn’t stutter. “And you?”

“I’m well, thank you.” His teeth were gorgeous. Leche, lahat na lang yata ng bagay sa lalaki ay gorgeous pero parang kulang talaga ang mas banayad na description. Every inch of him deserved that adjective, because anything else would fall tragically short and fail to do him justice.

“Very good,” anang kanyang ama. “Shall we proceed to the dining room?”

“Yes. Should I tell my men to bring in the gifts?”

“Oh, you needn’t bother,” said Auntie Ananya, though it was clearly a lie. Madaming pagkakatulad ang Indian at Filipino traditions at kasama roon ang

pagbibigay ng regalo. Auntie Ananya loved gifts. “But yes, my dear Javier. And thank you very much.”

Gusto nang tumirik ng mga mata ni Tori. Wala namang ginagawang masama sa kanya si Auntie Ananya pero parang mabilis nitong nalimutan na siya ang nakasalalay sa lahat ng regalong iyon. Kunsabagay, ano ba ang inaasahan niya? Na magpapakita ng indignasyon ang babae? Maybe even guilt for raising a man-child like Vijay?

Halo-halo ang mga emosyon sa kanyang sistema kaya minabuti niyang humugot ng malalim na hininga. Hindi na naman siya mapakali. Gusto niyang magkaliwanagan sila ni Javier. Siguro, puwede nilang tigilan ang pagpapanggap na normal ang lahat ng

ito. Iyon siguro ang mas lalong nakapagbibigay sa kanya ng asiwang pakiramdam, na parang inaasahan ng lahat na magpapanggap silang walang kakaiba sa lahat ng nangyayari. Pero siguro nga ay tradisyong magpanggap na maayos ang lahat sa ganitong pagkakataon. She came from a family with more than a few swept-under-the-rug incidents, all because they believed it was better than talking things out.

For her father and Auntie Ananya, staying silent was easier, and maybe, to some extent, it really was. Sino ba ang gustong ilabas pa ang lahat ng mga pinakatatago-tagong emosyon at hinanakit? Kung minsan, parang mas madaling tabunan na lang. Iyon lang, ang kapalit ay resentment. Pero kung

kaya nilang itago ang resentment na iyon hanggang sa huli nilang hininga, di mas maigi.

Pero wala siyang balak lunukin ang lahat ng gustong bigyang-linaw kay Javier. After all, they were going to stay married for a long time. Iyon ang sabi ng kanyang ama. Siyempre nga naman, hindi siya puwedeng bumitiw hangga't wala pa silang sapat na puhunan. Javier could ruin them easily, corporate style. Even a fabricated case could freeze their assets and shares for years. That's why she had to be there.

God, this was embarrassing. Ni sa hinagap ay hindi niya naisip na darating ang panahong gagamitin niya ang sarili sa ganoong paraan. But there she was.

Pumuwesto na sila sa hapag. Ang kanyang ama ang nasa kabisera. Nasa kaliwa nito ang asawa, na katabi naman si Vijay. Sa kanan ay pinaupo nito si Javier at siya ang katabi ng lalaki. Hindi na niya pinalaki ang issue kung bakit si Javier ang pumalit sa puwesto ni Vijay at siya ay hindi man lang na-promote. She had more pressing issues bothering her.

The dinner was a feast. Magkahalong Indian, Filipino, at western dishes ang nakahain. Her father spared no expense. Kung ito ang masusunod, siguro ay bumili pa ito ng bagong bahay para lang i-accommodate si Javier dahil masyado raw maliit ang bahay niya. In fact, it was a big house. It had eight bedrooms. But her father was used to

living in a mansion, and he wanted to impress his future son-in-law. Pero walang panahon at available funds para makabili ng bagong bahay kaya naging sapat na ang sa kanya.

Tahimik lang siya, halos hindi magalaw ang pagkain. Ang kanyang ama ang nagbida tungkol sa kanya. For the first time in her life, he talked about her like he was actually proud of her. She was quite surprised he even remembered things about her. Naaalala pala nito ang mga pinag-aralan niya sa kolehiyo. Alam pala nito na nakailang exhibit na siya kahit wala ito ni isang dinaluhan. He was also aware that she had won two awards for her art. She wondered if he had known all along or if he had to check her website. Hindi kasi

nito nabanggit ang ibang mga detalye na wala roon.

It was Auntie Ananya who told Javier what she liked, then asked him about his own preferences. Mahusay mag-usisa si Auntie Ananya. Natuklasan niya na kung nasa Asya si Javier ay karaniwang sa Pilipinas ito naglalagi, kahit nitong huling ilang taon ay mas nagtatagal ito sa ibang bansa, partikular sa Germany, kung saan naroon ang headquarters ng pinakamalaki nitong negosyo. Natuklasan din niya na mayroon itong tatlong kapatid na lalaki at isa sa mga iyon ang namamahala ng opisina nito sa Pilipinas at Asya.

Nang mabuksan na ni Auntie Ananya ang usapan ay ang ama na ni Tori ang

nagtanong tungkol sa mga negosyo ng lalaki. Javier answered in a very straightforward manner, never volunteering information unless asked. But he spoke with such eloquence that she could tell both her father and Auntie Ananya were impressed.

Not her though. Kahit mag-Latin pa ang lalaki ay hindi mawawala sa isip niya ang katotohanang kahit hindi nito kailangang gawing ipamigay nang ganoon ang kinabukasan ay ginawa nito para sa negosyo. How could a man like that impress her? Obviously, umiikot sa pera ang mundo nito. Nothing turned her off more. Kung mukha siyang salapi, siguro ay hindi siya napunta sa arts dahil doon nga raw walang pera.

Javier didn't look impressed by her.

He was very business-like, very cold. However, there was a charming side to him that he used when speaking to Auntie Ananya. Natural yata ang ganoon sa mga negosyante. After all, that was very important in business.

Nang matapos ang hapunan ay sinabi ni Auntie Ananya, “Maybe you two would like to talk about the wedding. I have asked Conching to prepare some tea and coffee for you in the garden.”

The moment of truth at last. Tumango si Tori. Tumayo si Javier. He was a gentleman. Hinila nito ang kanyang upuan.

“After you,” he said.

Tumango siya at tumuloy na sila sa garden. Mayroon pang aroma ng citronella sa paligid. Dapat din siguro

na inasahan na niyang ang tea and coffee na sinabi ni Auntie Ananya ay kasingen grande ng isang tea ceremony. It was a small buffet of hot and cold beverages, nuts, and assorted cookies and pastries.

“What would you like to have, Javier?” napilitan niyang itanong bilang silang dalawa lang ang naroon at hindi naman siya bastos para hindi asikasuhin ang bisita.

“Chai would be fantastic.”

Wow, she brought her copper tea set with her. She was genuinely surprised to see Auntie's teapot sets there. Collection nito ang mga iyon pero dinala pa sa Pilipinas para gamitin kay Javier. Everyone wanted to impress this greedy man. It made her dislike him

even more.

Isinilbi niya ang mga tsa nila, saka pumuwesto ng upo sa tapat ng lalaki. “So, shall we discuss the fine print of this sham marriage?” Hindi niya maiwasan ang maging sarcastic.

He looked unimpressed—bored, even. Uminom ito ng tsa. God, the copper teacup looked like it might get crushed in his hand. Ibinaba nito iyon, saka tumingin sa kanya.

“By all means,” he said, still looking bored as hell.

Aminado siyang nagsisimula na siyang ma-intimidate. How did people even talk to him? Maybe he got that rich just by staring people into submission.

“Well, I have certain conditions,” aniya, itinaas ang mukha.

“Oh, please. Enlighten me.”

Biglang uminit ang ulo niya sa sarkastikong pananalita ng lalaki. “First of all, I will not tolerate you speaking to me with that tone!” singhal niya.

“What tone?” patay-malisyang tanong nito.

“That tone!”

“Listen, sweetheart, I’m marrying you as a business move. I’m not about to play knight in shining armor.”

“I’m not asking you to! How dare you even suggest that’s what I want!” Ang kapal ng mukha ng lalaki. Mukha ba siyang nakikiusap na maging knight in shining armor niya ito?! “This marriage is nothing more than a contract. So I expect to be treated as an equal. If

you're looking for an obedient little wife who lives to serve your every whim, you're in for a rude awakening. And if you're expecting sex, take it off the table. I will not have sex with you."

"And the world heaves a collective sigh of relief," he said.

Bastard! Pero hindi siya nagpatalo. "You might find this shocking, but not all women are into you. Don't flatter yourself thinking you're God's gift to women," iritadong sabi niya.

"Oh no, not God, sweetheart. That would be blasphemous now, wouldn't it?" He grinned. "I'm fun, too, and I'd probably seduce you out of your clothes. So I'm fairly certain I'm the devil's gift to women."

"Ugh! You're insufferable!"

Tumawa ito. She was sure he was the devil himself, with that dark good looks and sex appeal that probably made women beg to be loved in exchange for their souls. But she was not like those women. She was Victoria Patel, and she would never fall for Javier del Toro. Period.

God, how was she supposed to spend the rest of her life with this man when she could barely stand being in the same room with him?

“You’re not expecting me to give you my name and everything that comes with it for nothing, do you?” he said.

“The company should be enough. That’s the only thing that comes with the deal.”

“And you.”

“But no sex. Definitely no sex,”
mariing sabi niya.

“Not even if you beg, my darling.”

Natigilan siya, labis na nainsulto, pero napahiya rin. Medyo OA nga yata ang pagkakasabi niya. He was probably laughing at her—or stunned by her audacity. Sigurado siyang kaya nitong makuha ang kahit na sinong babae, at siya ngayon ang mayabang na nagsasabing hindi siya papayag sa sex kahit hindi naman ito nagsabing magse-sex sila. Bigla siyang naasiwang itanong kung ano ba ang tinutukoy nito kung hindi sex. Naghintay siyang sabihin iyon nang kusa ng lalaki.

“I expect you to be there as my wife for every occasion that needs one,”
anito mayamaya.

“Of course,” mabilis niyang sabi. Sanay na siya sa ganoon. Parang wala ring naiba sa papel niya ngayon sa kompanya ng ama. A party hostess. Someone to entertain the guests. God, how infuriating. Wala itong ipinagkaiba sa kanyang ama. He was probably a bigger misogynist. Baka ni hindi siya nito bigyan ng posisyon sa kompanya. She was really starting to hate the man. She had never felt that infuriated before—especially by someone she had just met.

“I’m curious. Do you actually expect me to live without sex for the rest of my life, my dear future wife?” tanong nito.

Saglit siyang natigilan uli pero mabilis ding sinagot ang tanong, “Of course not. I suppose some people are

worse than animals and completely lack self-control. Since we're not doing it, feel free to find release elsewhere. As long as it's discreet."

"Well, how generous of you to grant me permission."

Inignora niya ang tono nito. "Don't expect me to be grateful for this."

"Of course not. It's not like your family's drowning and I'm throwing them a lifeline by marrying you—the most charming of the bunch."

"You're a jerk," deretsahang angil niya. Kanina pa siya nito iniinsulto!

"I've been called worse." Wala man lang itong karea-reaksiyon habang siya ay kulang na lang umusok ang mga tainga. Tumayo na ito. "If that's all, I'll be on my way—unless Her Royal

Highness has a speech prepared that I should feel privileged to endure?”

“Go!” You *fucking* asshole.

“I’ll see you at our wedding then.”

Tumango lang siya, puno ng indignasyon. If looks could kill, the man would be on the ground foaming at the mouth. Tumalikod na ito at humakbang palayo. Tumayo na rin siya. Pagpihit ay nabigla siya nang makitang nasa tabi na niya ito. Hinapit siya ng lalaki. Napasinghap siya.

Bago pa siya nakapagsalita ay nailapat na nito ang mga labi sa mga labi niya. The chai made him taste exquisite—bright with cardamom, warm with nutmeg, and cinnamon that lingered on her lips.

She was stunned to realize she

actually wanted to kiss him back. But before she could, he pulled away and said, “I’m just trying to confirm my suspicion.”

“S-Suspicion?”

“That you’re cold as ice.”

That struck a nerve. Probably because she’d heard it before—and sometimes, she almost believed it. Itinulak niya ito kahit hindi na nakalapat ang bisig sa kanya.

“Don’t you dare do that again. That’s harassment! I told you, no physical contact whatsoever!”

“You said no sex.”

“Not just sex. No physical contact whatsoever!” angil niya. “Or I swear to God, you will regret it.”

Javier sighed, utterly disinterested.

“Already regretting the decision, but the papers are signed and you’re going to be my wife, so I’m fucked either way. Let’s just pretend we can tolerate each other, hmmm? Hopefully, that’ll be enough.”

Itinaas niya ang noo. “Yes, it will.” She didn’t know why, but she felt the need to add, “You’re getting more than what you paid for with this deal.”

“I highly doubt that.”

“Then why still do it? Why marry me?” she demanded.

“I told you. The papers are signed. My lawyers are cleaning up the mess your brother and father made as we speak. And it’s costing me. Your brother owes an obscene amount of money. You know that.”

“And if I refuse to marry you, what happens to the money you’ve already spent?”

“I’ll get it all back, one way or another. I’d be glad to sue your father, though. Just let me know what you want me to do, sweetheart, so we can get this over and done with. I don’t have all night.”

Magkakasunod ang naging paglunok ni Tori. The man seemed irritated now. Ayaw man ay nakadama siya ng kaba. How she hated herself for feeling scared. Scared of him? Maybe. Bakit nga ba? Hindi lang siguro siya handang humaba pa ang pagtatagisan nila ng mga salita. It was exhausting to fight with this man.

“I will marry you,” she whispered,

feeling weak.

“Very good. Misery loves company, yes? Not to worry. I also died a little today when I met you.”

Bastard.

CHAPTER 6

Indian weddings lasted for days, sometimes weeks. Mabuti na lang at hindi na iginiit ng ama ni Victoria ang ganoong selebrasyon. Siguro ay naisip nitong baka bigla siyang tumalikod sa kasalan kung ganoon kahaba ang itatagal ng torture niya.

However, Auntie Ananya made sure that her wedding was grand and unforgettable. Ang sabi nito ay minsan lang daw siya ikakasal kaya dapat na en grande, lalo na at hindi basta-basta ang

lalaking pakakasalan niya.

Alam niyang mahalaga sa kanyang ama na magkaroon ng announcement tungkol sa kasal. He needed everyone to know that he was now connected to a tycoon. Habang si Javier naman ay mukhang ginawang business wedding ang lahat. His secretary provided Auntie Ananya with a list of guests to invite. Of course, Auntie Ananya complied.

Wala ring problema sa pag-aasikaso ng kasal. Hindi si Tori ang naatasan doon kahit pa nga tinatanong siya ni Auntie Ananya kung ano ang gusto niya. Quite frankly, she didn't care. She felt detached from the wedding, from everything, in fact. Hindi rin niya naimagine ang kanyang kasal sa ganoong

paraan.

Ang totoo, hindi niya kailanman na-
imagine ang isang malaking kasal dahil
noon ay naisip niyang si Marc ang
pakakasalan niya. Siyempre ay
kailangan niyang ibagay sa groom ang
pantasyang kasal. Simple lang. Baka sa
huwes. Kung sa simbahan man ay maliit
lang at pamilya lang nila ang imbitado.
Sa imahinasyon niya, sa puntong iyon
ay napatunayan na ni Marc ang sarili
nito sa kanyang ama.

Hindi na mangyayari ang lahat ng
iyon ngayon.

Ni hindi na siya makaiyak.
Nasorpresa rin siya. Siguro ay dahil
masyado na siyang napuno ng
pagkabuwisit sa pakakasalan kaya hindi
na siya nagkaroon ng oras para

magluksa. Paanong hindi niya maiisip si Javier matapos ang lahat ng sinabi nito? Lalo siyang nakakaramdam ng pagkainsulto sa tuwing maaalala ang mga salita ng lalaki.

Gayonman, naisip niyang nainsulto rin ito sa mga salita niya. Hindi na mahirap mahulaan na isa siya sa iilang babaeng hindi nagkakandarapa rito. Kahit paano, natutuwa siyang isiping nakaganti naman siya.

There were nights when the memory of his lips lingered in her mind. It stirred a faint tingle that made her resent her own weakness. And yet, she couldn't deny it. It made her question everything she thought she knew about herself.

Normal ba para sa isang babae ang

hindi magkaroon ng matinding sex drive? Dahil iyon siya. Until Javier.

Kahit noong sila ni Marc ang may relasyon, hindi siya dumating sa puntong makakalimutan niya ang lahat nang dahil sa sex. Kaya niyang mabuhay nang walang kapareha sa kama. Hindi niya iyon hahanap-hanapin.

She had always wondered if those women who talked about sex like it was the best thing ever were exaggerating. Madaming tao na OA magkuwento at baka isa iyon sa mga topic na in-exaggerate ng mga ito, both men and women. Marc wasn't the type to even ask for nudes—not that she would have ever sent him any.

Ngayon sa social media, parang lahat ng tao ay nagpapalitan ng nudes. Like it

was a normal thing. Could it be, then, that she was the abnormal one? Na baka nga totoo ang akusasyon ni Javier—that she was cold as ice.

To hell with his opinion. I don't care, iyon ang sinasabi niya sa sarili. It infuriated her that what that man thought of her still bothered her. His words got under her skin, especially the last one—that he died a little when he met her. How she hated him. He was vile and cruel. Kung naiba-iba ito, siguro kahit paano ay dinnaan sa maayos na usapan ang lahat. Hindi niya naman maalala na naging bastos siya, minasama lang nito ang kanyang mga sinabi at doon na nagsimula ang lahat.

Hindi man lang ba nito naunawaan na siyempre ay kailangan niyang

maging malinaw sa mga kondisyon niya? Hindi man lang nito naisip na magsasama sila sa loob ng napakahabang panahon. Was he expecting her to just accept whatever he wanted without batting an eye? Probably. Kaya nga siguro ito nainsulto, dahil hindi inasahan na papalag ang mapapangasawa nito.

She wondered what he thought about her physically. Did he kiss her because he somehow found her attractive?

You're an idiot.

The bastard probably did it for the shock value. Or maybe he just wanted to be an ass.

Kung isa mang konsolasyon, kahit paano ay nakampante siyang isipin na

hindi marahas ang lalaki. The kiss had been very mild, as if he were only testing whether she'd kiss him back. There was no disrespect or roughness in it—something she honestly would've expected from an asshole like him. If he'd wanted to assert dominance or power, the kiss would've been firmer, savage, rough. But it wasn't.

Dahil ba gusto rin nitong matantiya kung ano ang magiging reaksiyon niya?

Maybe he wanted to see if she could be seduced. Would he try to seduce her once they were married?

The hell are you thinking, Tori?

Ano nga ba? Gusto lang siguro niyang malaman kung ano ang dapat asahan ngayong natapos na ang kasal.

She was now exhausted after the big

wedding. Nasa hotel pa siya. Hindi niya maalala kung hanggang kailan sila roon o kung bukas ba ay aalis na.

Wala pa silang living arrangements. They needed to talk about that, too. The man had been busy lately. Hindi na sila nakapag-usap. Siya naman ay hindi nabahala dahil mayroon siyang sariling bahay.

She didn't need him, not the way her family did.

In fact, it would be best if they never saw each other again.

You're just bitter because he didn't kiss you.

Sukat biglang sumiklab ang galit niya. She felt insulted, to be honest. When the officiant said he may kiss the bride, Javier sighed and muttered, just

loud enough for her to hear, “Ah, shit” then didn’t kiss her. He literally didn’t kiss her.

Pero hindi siguro nahalata ng iba dahil naglapit ang mga labi nila. Their lips almost touched. Almost. But just as they were about to, the orchestra played “At Last” while someone pulled a string that made thousands of rose petals fall from above. She was pretty sure it would all look magical in photos. But it was fabricated magic. It was a production set.

Hindi mahirap makita kung ilang milyon ang nagastos sa kasalan at lalong hindi mahirap maintindihan na pinagtulungang gawin iyon ng daan-daang katao.

The orchestra alone had over forty

members—and not a single song was chosen by either of them. “At Last” would not have been the song she’d choose for a sham wedding like that. Siguro kung si Marc ang pakakasalan niya, pero parang hindi rin bagay. But it was probably the most romantic wedding song in the world, and so the orchestra played it for a couple who hated each other’s guts.

Dahil kasal nila iyon at napakaraming bisita, natural lang sigurong kailangan nilang magpanggap.

She made sure, though, that he felt exactly how he made her feel when he didn’t kiss her—like the ugliest person in the room.

Sa tuwing ilalagay nito ang kamay sa

kanyang baywang ay bahagya niyang ikinikibot ang katawan para lang maiparating sa lalaki na hindi siya natutuwa doon.

Hindi naman ito umimik, pero halatang hindi rin natuwa.

Nang matapos ang lahat ng kailangang gawin ay sinabi ng lalaking puwede na silang umalis. Naghiwalay sila ng landas na parang ni hindi magkakilala.

They had the hotel all to themselves for two days, she heard. Kaya walang tao sa mga elevator. Nasa isang pasilyo iyon bandang likod ng lobby. Lima ang elevators sa kaliwa, lima rin sa kanan. She took one of the elevators on the left, he took one on the right. They opened at the same time, clearly both starting

from the ground floor.

Tiningnan pa nila ang isa't isa habang sakay ng kanya-kanyang elevator.

He looked bored. Siya naman ay pinagkrus ang mga bisig sa dibdib, tinapik ng kamay ang braso para ipakita ang pagkainip niyang sumara ang pinto. What the hell could she do when her gown was too long to let her show it by tapping her foot? Oh, how she hated having to put on a show just to express her negative energy. She simply had to let him know.

Ano at hahayaan niyang ito lang ang magpamukha sa kanya ng pagkainip nito kasama siya? No. She wouldn't just accept that.

It felt like ages before the damn

elevator door closed. Habang nasa loob niyon ay pinigil niya ang mapaiyak kahit pa nga naisip na representasyon ng totoong sitwasyon niya na nandoon siya sa elevator. Hindi siya makalabas agad, parang naso-suffocate, at nag-iisa.

Sinong kinasal ang nag-isip na sa ganoon mauuwi ang lahat? Yes, even if it was an arranged marriage. Kasalanan ba niya na ang napangasawa niya ay ganoon? Bakit hindi sila mag-usap? Puwede naman silang maging magkaibigan.

But he chose to be an asshole, so she was being one as well.

The honeymoon suite was huge, with two separate bedrooms, a kitchen, and a living room. Tumuloy siya sa isang silid

at na-frustrate nang maalalang hindi pala niya kayang hubarin mag-isa ang wedding dress. Paano niya maaabot ang likurang puno ng butones?

It was a very expensive gown, so cutting it off was not an option. Inisip niyang tawagan si Nanay Conching, ang tanging mapagkakatiwalaan sa impormasyon na hindi niya kasama ang asawa sa honeymoon, pero ayaw niyang bigyan ng alalahanin ang matanda.

Tumalikod siya sa salamin para tingnan kung paano ang tamang diskarte sa paghuhubad ng gown. Three-fourths ang manggas niyon kaya mas mahirap dahil lagpas sa siko ang tela.

Siguro, kailangan niya lang ma-unbutton ang unang tatlong butones,

saka niya huhubarin ang gown mula sa kanyang ulo. May katabaan siya kaya iyon ang mas madaling solusyon, dahil kapag sa paa niya padadaanin, mas madaming malalapad na bahaging matutumbok, gaya ng dibdib at tiyan na hindi uubra dahil hindi nga niya makalas ang butones.

Nagsimula na siya sa mission impossible. She moved carefully, afraid of ruining the expensive dress. Baka kakaabot niya sa likuran ay mapunit ang bandang kilikili. It was going to be an heirloom. Sure, she wasn't going to have children with Javier, but maybe in the future she could have children who might wear the gown. Baka.

Ano't anoman, hindi siya tulad ni Vijay na walang pagpapahalaga sa pera

at hindi niya maatim wasakin ang wedding gown kahit fake ang wedding niya.

“Ah, shit,” she said, reaching behind her for the buttons. Hindi iyon mabilis gawin, lalo na at natuklasan niyang masisira ang gown kung tatlong butones lang ang kanyang tatanggalin. Na-trap ang ibang bahagi ng gown sa dibdib niya at hindi na maitaas pa. She should’ve figured. Paano lulusot ang dibdib niya sa bahaging baywang?

Halos hindi na siya makahinga. Sinubukan niyang hilahin pababa ang gown pero sumuko rin mayamaya. Ang importante na lang ay ang maigalaw niya ang mga bisig.

Para mas mapadali, nagpasya siyang magpatuloy sa kama. Dumapa siya

roon, at inabot ang likod. She was breathing through her mouth now, almost certain she was going to suffocate. Hayun siya at nakadapa sa kama, nakataas ang magkabilang binti para makakuha ng buwelo, nagmistulang bigkis ng tiyan at dibdib ang gown na na-trap sa gitna ng kanyang katawan.

This is *fucking embarrassing*. Hindi niya alam kung matatawa o mabubuwisit sa sitwasyong pinasok. Kung sana ay tinawagan na lang niya si Nanay Conching. But really, this was Javier's fault. Sino ba namang asawa ang iiwan ang kapareha nito sa mismong araw ng kasal? Granted, they were not a real couple but still. Kung siya ang nasa posisyon nito, natural na

sasamahan niya ang asawa, kung para man lang walang maipuna sa kanya at ginawa niya ang tradisyon. It was about good manners that Javier didn't have, apparently.

Nang sa wakas ay mabuksan ang ikaapat na butones ay gumulong siya sa kama para makababa roon, saka hinigit paitaas ang gown. Tumaas nga pero hindi pa rin kasya! Gusto na niyang maiyak sa sobrang frustration. This was not funny anymore though she probably looked hilarious.

Muli siyang tumaob sa kama, ipinuwesto ang mga kamay sa likuran. She needed another button. Maybe and hopefully the last. She had her feet up again, her chin on the mattress, her hands behind her. Daig pa niya ang na-

kidnap na nakatali patalikod.

“What the hell are you doing?”

Agad siyang natigilan nang marinig ang tinig ng magaling na asawa. Shit. Please, God, not him. Not now. Not when I look like a hog-tied pig ready for slaughter.

“Do you need help?” tanong nito, halata sa tinig na natatawa. “I would’ve helped right away, but we have that agreement. And if I can’t touch you, there’s no way I’m getting that thing off.”

Asshole!

“I don’t need your help!” bulyaw niya, nagmamadaling ibinaba ang gown pero hindi bumangon dahil ayaw niyang makita ang mukha ng Hudas. “Just go away! You have no right to sneak up on me like this!”

Patuloy niyang pilit hinila pababa ang gown pero hindi siya nagtagumpay. She knew she looked stupid, but he had no business staring at her!

“The door was open, and I heard you when I got in. You were making very strange noises—I thought something horrible had happened.” He was obviously enjoying this. Halata sa tinig ng lalaki na nakangiti ito. Of course he found it funny. Why wouldn’t he, when she looked like a glammed-up pork roast tied in white twine and shame?

“Just go away!” aniya, gusto nang ngumalngal na parang batang pikon na pikon. With Javier, she was becoming a bit too immature. Paano, nakakabuwisit naman talaga ang lalaki. Kahit sino ang lumagay sa posisyon niya

ay maiirita rin. Granted, literal na walang kayang lumagay sa posisyon niya ngayon—nakataob na parang troso at hindi na makabangon, but of course, the man didn't have to be an asshole and laugh at her situation at all.

Pero anong magagawa niya kung ang pinakasalan ay... buwisit!

“Are you sure?” anitong bakas pa rin sa tinig ang kasiyahan.

“I'm sure!” sigaw na niya, pero inubo. Siguro ay dahil naiipit na ang lahat sa kanya. She tried to roll onto her back. Kailangan niyang makabangon.

Naging maagap naman si Javier. Agad itong nakalapit, tinulungan siyang makatayo, saka siya hinagod sa likod kahit mukha siyang kuba sa pagkaipon ng damit at taba sa bandang

dibdib pataas. Ibinaba ng lalaki ang gown, saka tahimik na inalis ang mga butones nang matigil siya sa pag-ubo.

Hindi na umimik pa si Tori. She needed to get out of the damn gown. Gusto niyang mainis sa sarili nang magtayuan ang balahibo sa katawan nang maramdaman ang init ng kamay ng lalaki sa kanyang likuran. Sana ay hindi nakita ni Javier at baka kung ano pa ang isipin. But she could say that it was because of the cold. Malamig sa silid. Iyon nga lang, pawisan siya dahil sa katangahang ginawa kanina. Ah, to hell with what this man would think. Ang kailangan niyang isipin ay paano lulusutan ang sitwasyong iyon.

Napasinghap siya nang madama ang kamay ng lalaki sa kanyang balikat. He

was helping her slide the gown off her shoulder, and suddenly she became very aware of his presence. She could feel his warm breath on her nape. She could've sworn he was trying to seduce her with the subtle brush of skin against skin.

Napakalakas ng sasal ng kanyang dibdib, saka siya humakbang palayo. Isang hakbang lang, pero hindi siya pumihit.

"I can handle things from here, thank you very much."

"Cold as ice," he said.

Again, Javier struck a nerve. Bigla siyang pumihit.

"No. Not really. Only to you, because you disgust me."

"Ah, this is getting boring. So you

find me disgusting. What else is new?”

“Just shut up.”

“I’m not going to allow you to keep talking to me like that.”

“Allow me? Allow me?!”

“Yes, Victoria. I will not allow you to speak to me that way. Are we clear?”

“No. Get out.” Gigil na gigil siya sa lalaki.

He scoffed. “I’m leaving. A driver will pick you up tomorrow to take you wherever you want.”

“Where are you off to then?” angil niya.

“Why, to my harem, of course, my dear wife.”

CHAPTER 7

I'm just glad no one's here to witness this shame.

Nakasakay na sa SUV na may tinted na salamin si Victoria. Nang tawagan siya ng driver ni Javier ay sinabi nitong nasa basement na raw ang sasakyan at ang kanyang mga escort ay on call anomang oras na kailangan niya ang mga ito.

She was surprised and a bit overwhelmed. Escort? Bakit mayroon siyang ganoon? Ah, of course, she was

now a rich man's wife. Kahit mataas ang estado ng kanyang pamilya ay hindi iyon papantay sa estado ni Javier. She never even needed a driver though it was tough driving in Mumbai. Naglalakad na lang siya kadalasan dahil malapit lang naman. Nobody actually cared about her, and she never saw herself as someone who needed all those "servants" her family had. She lived alone in her house and did all the chores herself.

She could get lost in her own world, and in that world, she didn't need anyone making noise. She could lock herself in her studio and paint for weeks. Hindi siya kadalasang lalabas kung hindi lang siya mauubusan na ng supply ng pagkain. Oh, she loved

cooking, too, but when she was painting, there was always something prepared in the fridge so she wouldn't have to cook. When she was in the zone, she could live on pizza and fast food.

And that's why I'm fat.

But it did not matter to her all that much. Ngayon lang siya biglang na-conscious dahil naalala ang nangyari nang nagdaang gabi. Para siyang higitang T-rex toy sa kama. Pinakamasaklap pang nakita ng asawa niya ang dambuhala niyang puwit at matambok na tiyan sa pinakamalalang kalagayan ng mga iyon. Hindi man lang niya nagawang magpaka-demure at lagyan ng real-life filter ang katabaan at cellulite. Puwede naman sana siyang magsuot ng magandang underwear

para ma-enhance ang features at ikubli ang mga bahaging dapat ibaon sa lihim. Pero dahil na-trap siya sa punyetang gown, hindi na nalagyan ng filter ang hubad na katotohanan. She felt like the bastard won by default.

You're wrong, you know. You shouldn't be thinking about this marriage like it's a matter of winning or losing.

Pero sino ba ang niloloko niya? Parang may kompetisyon naman silang talaga ni Javier, tagisan ng mga salita. Inis na inis siya rito nang nagdaang gabi. She wondered where he went. Ang sabi nito ay sa “harem” daw nito. She knew he was trying to piss her off. Siguro, ang ibig lang nitong sabihin ay naghanap ito ng babae. O baka hindi rin, sinabi lang iyon para mabuwisit

siya.

At bakit naman siya mabubuwisit, kung tutuusin? Siya naman mismo ang nagsabi na gawin nito ang gusto. It was just fair if she was going to have her way, as well. Nakakainis lang na ni hindi nila napag-usapan ang living arrangements. Iyon ang mahalaga sa kanya dahil importante sa kanya ang maayos na studio.

Kahit alam niyang hindi siguro sila magtatagal sa iisang lugar, gusto niyang magkaroon ng base, ng main studio. She was also eager to send painting tools wherever they would be staying abroad, in case she had to spend more than a few days with him. She wanted to prepare for another exhibit. Last year pa dapat pero hindi niya makompleto

ang koleksiyon para sa isang solo exhibit.

Harem, my ass, sa isip-isip niya. Kayabangan talaga ni Javier magsalita. Nakakairita! And he was too quick-witted it was infuriating. Hindi pa niya napo-process ang sinabi nito ay nakahirit na agad ng kasunod. It irritated her even more.

Pero kung sakaling magdesisyon itong kanya-kanya sila ng bahay at kapag may okasyon lang siya ipatatawag, mas okay sa kanya. Pero base sa ginawa niya para sa ama, halos sigurado na siya na kailangan niyang sumama sa lalaki. There was always some party to attend, businessmen to impress, politicians to pretend to like, and so on. They would be very busy, she

was almost sure of it.

Hindi niya alam kung hanggang kailan sila inaasahan ng mga taong mag-“honeymoon” pero sana ay magtagal para makatapos siya ng kahit dalawang paintings. She was almost done with her latest piece.

“Good morning, ma’am. Saan po tayo?” tanong ng driver.

“Sa bahay,” she said. “I meant sa bahay ko. Sa Silang.” Dinikta niya ang address para mailagay ni Manong sa built-in navigation app sa SUV. Sumandal na siya at napabuntong-hininga. Salamat at isa lang pala ang kasama niya sa sasakyan. He was a big man, probably in his late forties but fit. He was also packing. Hindi nakaligtas sa kanya ang umbok ng baril sa tagiliran

nito, kahit pa nasa ilalim iyon ng uniporme nitong polo-barong.

How she hated guns. How she hated this life. Alam niyang normal lang iyon sa Pilipinas pero hindi niya gusto. It represented the huge gap between those with money and those without. If it were her choice, she'd be happy giving most of her money away. Palaging malaking porsiyento ng pera niya ang napupunta sa charity.

“Ano pong pangalan mo, manong?”
tanong niya sa driver.

“Dadoy po, ma’am.”

“Nasaan si Javier, Mang Dadoy?”
ayaw man ay naitanong niya. Her curiosity got the better of her.

“Nasa palasyo po, ma’am.”

Gusto sana niyang itanong kung

anong palasyo ang tinutukoy nito pero napahiya siya. She realized she knew nothing about the man she married. Tama na ang tanong kung nasaan ang lalaki, hindi na niya itatanong pa kung nasaan ang palasyong iyon, lalo na at parang hindi naman Malacañang ang tinutukoy nito. Sa tono ng pananalita ng driver ay para bang dapat na alam niya.

Of course, she didn't. She doubted her father did, either. Javier was a stranger, someone who never would've crossed her path if the gods hadn't been fooling around one day.

Maybe it was because she'd never chosen a deity. Maybe she should be more like Auntie Ananya and start offering things to Ganesh.

But if Tori were being honest, she didn't know what to believe. Hindi siya hinulma ng kahit na anong relihiyon. Her father had never insisted she believe in anything, because he didn't believe in anything himself. Ibang usapan si Auntie Ananya, at noon pa man ay hindi nito marahil naramdaman ang obligasyong ituro sa kanya ang mga paniniwalang pangrelihiyon dahil hindi siya nito anak.

She could remember going to a Catholic church when she was young though. Si Yaya Conching ang kasama niya. Pero hindi rin nito iginiit ang Katolisismo sa kanya. Hula niya ay dahil iniisip nitong baka magalit si Auntie Ananya na alam nitong relihiyosa.

It was so hard always wondering where she belonged. Her father didn't really want her because she was part of the life that ended when her mother died. Her stepmother didn't really care for her, and if she did, she probably thought there were areas in her life that she shouldn't invade, for she was another woman's daughter.

Nanay Conching wanted to be there for her ever since. Pero tulad siguro ni Auntie Ananya, naisip nitong hindi dapat na pakialaman o impluwensyahan ang ilang bagay sa buhay niya na nakareserba para sa kanyang magulang lamang.

And Vijay... God, what happened to that boy? They used to be so close when he was a child. Of course, she loved him.

Puwede bang hindi? Nag-iisa niya itong kapatid. Pero nakita nito na iba siya, naramdaman. Naghiwalay din sila dahil sa pag-aaral. Sa Pilipinas siya, sa England ito. And over the years, the sweet little boy became the spoiled brat who eventually brought the company down.

Did she resent her brother? Of course. Paanong hindi kung tila nalimutan nitong ate siya. Kahit hindi na nga ate kundi kapatid na lang. In the end, he made it clear—he was her boss. Na para makausap ito ay kailangan din niyang magpa-appointment, tulad ng iba. Wala rin itong naging problemang ibalandra sa kanya ang kayamanang ito lang ang may access. Hindi sa mahalaga sa kanya ang pera, pero parang isang

sampal pa rin. Lahat ng iyon ay sinabi sa kanyang na kay Vijay ang lahat ng hindi ibibigay sa kanya ng ama sa simpleng kadahilanang hindi siya ang paborito. Ni hindi na nga nag-abala ang mga itong itago pa ang katotohanang iyon, kung para man lang hindi masaktan ang damdamin niya bilang anak din naman.

Tiniis niya ang lahat at tinanggap na lang, hindi na nagreklamo pa sa hindi patas na pagtingin. Dahil kapag nagreklamo siya, siya ang masama. Lumalabas na nagseselos siya at naiinggit sa kung ano ang mayroon si Vijay. Bakit hindi siya maging masaya para rito? Kapatid niya ito, hindi ibang tao, hindi kakompitensiya...

Tori had to breathe deeply, slowly. Pinigilan niyang mapaluha. Ilang ulit

na niyang sinabi sa sarili na huwag nang mainis sa favoritism ng magulang. Her father would never care anyway. She had her own life. Whatever her father had was his to give, not hers. Pero sana man lang ay naisip nito na hindi iisa ang anak. But then, even that she had decided to let go. Pakawalan ang masasakit na bagay, mayroon din naman siya.

But of course, it was never about the money. Never.

And although she tried her best to forget how much more their father loved Vijay, it became harder and harder to ignore—because he kept doing it. He kept rewarding Vijay for his failures, while never acknowledging her successes, not even with kind

words. Kaya tuloy kahit ilang ulit na niyang sinabing kalimutan na, bumabalik at bumabalik lang.

She wondered if, now, their father finally realized she was giving up her life to save Vijay's—something she wouldn't have needed to do if he had only taught Vijay that he wouldn't always be there, and that Vijay needed to grow up and be a responsible adult. Hindi iyong confident itong hindi kailanman mapapabayaang.

At nasaan ang hustisya doon? Na siya ay na-disown dahil lang nagmahal siya ng isang lalaking hindi maginhawa ang buhay. Ang parusa niya ay masyadong mabigat at masakit. At sa lahat ng ginawa ni Vijay na kapalpakan ay ano ang kapalit? Wala. Ni hindi ito

puwedeng pagsabihan dahil hindi puwedeng ma-stress at madami daw obligasyon sa kompanya.

Right. While she was left with nothing at eighteen. Tumira siya sa squatter's area kasama si Marc. Back then, it all seemed too dramatic, too noble. Cinematic. Maybe it was—because of their love. But what did that say about her father? That he had failed her. Nakakasawa na rin kasing pagtakpan sa sarili niya ang ama.

They say people are basically programmed to love their parents. Siguro iyon ang dahilan kung bakit mahirap isipin at tanggapin man lang na hindi naging mabuti sa kanya ang ama. But it was the truth. He left her in the care of others. And then disowned

her.

And now... May pait siyang nalasahan sa bibig. Pinakasalan niya si Javier para pa rin dito at kay Vijay, gayondin kay Auntie Ananya. Because it would be impossible to move on with her life, knowing she was the one who sent them to jail, or left them to live in shame and poverty. Na may nagawa sana siya pero pinili niyang huwag gawin. Siguro, hindi na mawawala sa sistema niya ang pagmamahal sa mga ito. At hindi rin naman iyon masama.

Feelings were complicated things, and she absolutely hated them. She hated that she felt too much. Maybe if she didn't, she wouldn't resent her father and Vijay. But she also felt sorry for them because, of course, she loved

them. See? Feelings were bullshit—just there to make people feel like crap.

And now, Javier. He was part of her life, and she didn't know a thing about him. At parang ayaw din niyang malaman dahil hinala niya ay maiinis lang siya. Pero kailangan siguro niyang alamin para ma-estimate niya kung anong klaseng buhay ang kanyang pinasok at kung ilang taon kaya siya magsa-suffer.

And yet, she couldn't ask Mang Dadoy. She was too ashamed that she didn't know who the hell she married.

THE STUDIO in Tori's home was huge. Iyon ang pinakamalaking silid sa bahay niya. Nakabukod iyon sa mismong silid niya at sa iba pang bahagi ng bahay.

Ayaw niyang lumabas ang amoy ng ilang mga kemikal niyang gamit sa pagpipinta. But she had slept there so many times, always leaving the balcony door open.

She designed the house herself. The studio followed an open-space concept, and like the rest of the house, its ceiling was very high. May malaking island sa gitna ng silid. Iyon ang worktable niya. Sa isang side ay naroon ang kanyang mga libro at art supplies. Sa kabila naman nakapuwesto ang mga easel at canvas. One wall was fitted with glass doors that opened onto the balcony. May malaking screen din iyon. Nasa tabi ng pinto ang malapad niyang recliner, kung saan siya madalas na nakakatulog sa pagod.

How she missed this place. Iba pa rin ang magtrabaho sa lugar na iyon. Hindi niya gusto ang ideya ng ibang taong magkakaroon ng access sa studio kaya hindi niya pinaparentahan ang bahay.

Hindi niya alam kung ganoon din ang gagawin sa bahay niya sa Mumbai. Pauupahan ba niya? Ibebenta? Mahirap i-maintain iyon kung hindi niya alam kung magtatagal ba sila sa Mumbai o mas maglalagi sa Pilipinas o sa kung saanmang lugar. Kaya nga kailangan sana niyang makausap ang magaling na asawa.

Napabuntong-hininga siya. Naglakad siya patungo sa mesa sa tabi ng recliner. Malamig na ang chai na ni-request niya kay Nanay Conching.

Ah, bless Nanay Conching. Alam nito

kung paano linisin ang lahat ng gamit niya, kahit ang mga brush, kahit pa nga siya ang kadalasang naglilinis ng mga iyon. Nag-iimbentaryo din si Nanay Conching ng supplies kapag wala siya roon. Pinapadala nito sa kanya ang listahan ng mga expired nang supplies para siguradong mapapalitan niya. Alam nitong naiirita siya kapag sa kalagitnaan ng obra ay biglang kulang na ang supply. Nanay Conching also knew that she spared no expense when it came to art. And food. But she was not a wasteful person. Matipid siya sa lahat huwag lang sa dalawang iyon.

She wondered if she was going to waste her new and rich husband's money. Kuripot kaya ito? Magastos? Base sa kanilang kasal, masasabi niyang

gastador ang lalaki, isa sa mga bagay na hindi rin niya ikinatutuwa. Bakit ba na kay Javier na ang lahat ng katangiang nakakainis? He lived a life of excess, and it pissed her off.

Naupo siya sa recliner, tinaas ang magkabilang paa doon at kumain ng cookies habang nakatanaw sa labas. She wondered who owned the SUVs parked across her house. Baka may nakabili na ng property sa tabi ng kanya. Medyo malaki ang agwat ng bahay pero baka doon lang sa tapat niya pumarada.

Napasinghap siya nang biglang bumukas ang pinto ng studio. Napabuga siya ng kinakain, nag-spray ang bibig niya ng cookies nang makita si Javier. Agad siyang napatayo para lang ma-realize na kita ang mga pata niya sa

suot na oversized tee na abot lang isang pulgada mula sa singit niya. It was made of thin white cotton. She was wearing a bra for support, but the fabric was too sheer. She was barefoot and indecent, with food in her mouth and smeared across her face. Ano ang uunahin niya? Takpan ang dibdib at pata o punasan ang mukha?

Maybe none of those.

“Get out now!” singhal niya sa asawa. Ito malamang ang may dala ng mga SUV.

He ignored her. Tumingin ito sa tinatapos niyang painting. Mabilis niyang kinuha ang table napkin na nasa food tray at ipinunas sa bibig. Ininom na rin niya ang malamig na tsa. Humalukipkip siya para itago ang

boobs. Wala na siyang paki sa mga pata niya. She was fat. He had to deal with that. Hindi siya ang mag-a-adjust. Pero ang dibdib niya ay hindi para matanawan nito.

Uulitin sana niya ang pagpapaalis dito pero natigilan siya nang muli itong lumingon sa kanya at sinabi, “You had an exhibit in Baguio four years ago.”

Nabigla siya. Paano nito alam? “Did my father tell you about that?”

“No, I recognize your name. I thought the artist’s name was Peirot. Sounded like a French surname.”

“Oh.” Iyon ang ipinipirma niya sa mga obra—Peirot. Binaligtad lang niya ang pangalan at idinagdag ang initials—Tori E. P. or “Peirot.” Naisip niya noon na mas mabilis siguro siyang sisikat

kung tunog-European ang pangalang gagamitin niya. That was back when she was with Marc and she badly needed money. Hindi na niya binago pa. “You were there?”

“As a matter of fact, I was.”

Hindi niya alam kung ano ang sasabihin. Naaalala ng lalaki ang kanyang pangalan.

“Do you go to many exhibits?”

“Yes. Whenever I’m available. I like your work.” Seryoso ang ekspresyon nito nang sabihin iyon.

Tori literally gasped. A bit too loud. Hindi niya alam kung ano ang isasagot sa asawa. After a pause, she managed to speak. “Did you even buy a painting?”

“I believe I told my agent to buy three—Simplicity, Duplicity, Tragedy.”

Hindi niya magawang makapagsalita. Of course, she remembered. Lahat ng gawa niya ay kanyang naaalala. Pero paano niya malilimot ang pinakamalaking sale niya sa kanyang career? Those were her biggest pieces and her favorites as well. They were very personal to her.

“I wanted to buy more but your next exhibit sold out before my agent sent me photos. I was out of the country then.”

Hindi pa rin siya makapaniwala. “Y-Yes, they sold out quickly.”

“When’s your next one?”

“Hindi ko pa alam. Hindi pa ako tapos.”

“Maybe you can do a private exhibit for me?”

“S-Sure.”

Javier smiled, and her pulse jumped in response. Oh. So that's what he meant—the devil's gift to women. The thought, which had seemed arrogant before, now felt like a simple fact. How could a single smile feel that carnal? He embodied masculinity, every inch of him a living temptation.

Humakbang ito palapit sa kanya. She breathed him in—warm spice and clean skin. The scent was intoxicating. Her body betrayed her with a slow, aching throb deep in her belly. A hot, vivid image flashed through her mind: his hands on her skin, his body pressing into hers, his breath against her neck.

She was hit with a sudden, startling urge to be devoured.

Tori swallowed hard, startled by the

rush of heat. Was this normal? Not for her. She was “frigid,” wasn’t she?

She gasped when he reached for her. Nagtungo sa likod ng kanyang baywang ang kamay nito. His palm was so warm, she felt it through her shirt. Kinabig siya ng lalaki.

“Tell me you want me, Victoria,” he whispered.

Magkakasunod ang naging paglunok niya.

WHERE TO BUY?

Digital and printed books:

[Facebook.com/WhimsicalBooksPh](https://www.facebook.com/WhimsicalBooksPh)

[Shopee.ph/WhimsicalBooksPh](https://www.shopee.ph/WhimsicalBooksPh)

[TikTok.com/WhimsicalBooksPh](https://www.tiktok.com/WhimsicalBooksPh)

Digital (ebooks):

[Facebook.com/WhimsicalBooksPh](https://www.facebook.com/WhimsicalBooksPh)

Thank you for supporting
local indie writers!